کتابخانهٔ مجلس شورای اسلامی
کتاب
مؤلف
مترجم
شمارهٔ قفسه ۱۳۴۹۰
مجلس شورای اسلامی
شمارهٔ کتاب
۸۶۵۱۷

بازدید شد
۱۳۸۵

۴۸
کتابخانه باقر ترقی
شماره
۱۳۴۹-
۸۶۵۱۷
کتابخانه باقر ترقی
شماره

بسم الله الرحمن الرحیم و به نستعین

نخستین چه گوید جاری قلم | بنام جهان آفرین زد قسم | چو تهلیل بنوشت ...
پس آنگاه نام پیمبر نوشت | بدو داد ... مذهب نوشت | قضا را قلم گفت ...
که این صاحب ... جای کیست | که او بهتر از ماسوی ... | خطاب آمد از حق لبوی قلم
که از بهر او یافت عالم وجود | اگر او نبود عالم نبود | حبیب من آن خاتم انبیاست
قلم در زمان بر رسول انام | نمود از درود تحیت سلام | ... کرم
عیان شد ز کیفیت این خطاب | که سنت سلام است و اجب جواب | خطاب آمد از حق لبوی قلم
نوشت آنچه آید بملک وجود | به تقدیر پروردگار ودود | ز روز ازل تا بروز شمار
هزاران نبی هزاران ولی | هزاران صفی هزاران وفی | هزاران شهنشاه ...
هزاران ... هزاران عبید | هزاران [illegible] هزاران [illegible] | هزاران وضیع هزاران [illegible]
هزاران رعیت هزاران امیر | هزاران [illegible] | هزاران فقیر هزاران غنی
هزاران [illegible] هزاران اسیر | هزاران [illegible] | هزاران علیم هزاران خبیر
هزاران اناث هزاران ذکور | هزاران صبور هزاران شکور | هزاران کریم هزاران بخیل
[illegible] | [illegible] | گروهی جدا ...
گروهی [illegible] | نمایند با بخت بیدار ... | گروهی ...
گروهی [illegible] کنند | گروهی یکی رهنما کنند | گروهی ...
گروهی [illegible] | که فرمان روائی ... | ...
[illegible] | قلم [illegible] | ...
[illegible] | چه باید ... |

هزاران ...
هزاران ...
هزاران ...
هزاران ...
گروهی ...
نماید ...

زان پیشوایان عالی مقام | ... تمام | بود که رهائی خدا ... | ...
... | ... | بود مطلب ... | ...
... | ... | ... | مرا این ... معرفت ...
... | ... | تو کی ... ایمان ... | ...
... | ... | ... | ...
... | جدا نیست ... | ... | ...
... | ... | ... | ...
... | ... | ... | خدا ...
... | ... | بذات تو ... | ...
... | ... | جهان جمله مصنوع ... | ...
... | ... | ... | ...
... | ... | ... | ...
... | ... | ... | ...
... | اگر جان ... | ... | ...
... | ... | ... | ...
... | ... | ... | ...
... | ... | ... | ...
... | ... | ... | ...
... | روا ... خدا در جهان | ... | ...
... | ... | بذات خدا ... | ...
بذات خدا ... | ... | ... | ...
... | ... | ... | ...
... | ... | ... | ...

کرینده‌ان رحمت عالمین — چه میبود ار کرم بان آفرینا — پس انگه عین ایمان است انجناب — برانت تا بدانی منزلت از کیست تا کیست

که مضمون الرحیمی فی حق — فشاندم قدم بالا بر فرق — تمنود خداوند عالم خطاب — بسوی حضارت رسالت مآب

که ای برگزیده نبی اگر دگار — بیا تا ز پیغام بروردگار — بگویم چه ارباب نصب علی — ضلالت بامت خود جلی

نیاز بر این حکم جو آدا — نیاورده پیش از رسالت بجای — فحصه منت شر اعدا ترین — نکرد ارتب سا بهر آفرین

علی را ولی ساز بر مردمان — چه آن ایه سا خواند خیر الانام — مردم رسانید از حق بپیام

بفرمان رخالب کهن این کلام — ز لفظ که بار خبر الانام — که بر هر که فوه م عم آقای او — بس از نم علی همت مولای او

مولا اوست ار حکم حق جانشین — امیر ست بر جمله مؤمنین — ز نار جهنم امن میر همید

بیا گو چو بر مصطفی آمد خدا — مناجات فرمود کو این ندا — اگر چا کار مال از بر این نی مهید — مدد کار او را مدد کار باش

حجت بن باجمان او — که با شندم مهو بان او — کند هر که با علی بغی و دشمنی — با ون توهم در جزا دو شیخ

الهی تو اعز و لی خدا دار — که سازد علی را بمنع نگار — پس انگه بدو گفت خیر البشر — بدنیا بو، خوار لار جهان

پس آنگه نظر کرد خیر البشر — ز بالای منبر بپایین سی — من او دم ایا ست بجی

بحق علی نمه خو، بری — نمودم ز تبلیغ پیغمبری — عرض کردم ان رحمت کردگار — وصیت برای علی استوار

دل اهل ایمان ز بر نا بر — برازنا بشد روز خم قدیر — هم جرعه نوشت ز روز است — نپیمان بجا به نکث شد ست

و لیکینه بعضی ز نا اهل کش — ز دین خدا بعضی ز نا اهل کش — بر و نها چه مهم در و ها چه کشت

ز دیر نهان ن صوت و حرف — نفرمان ال جد شت گشت

نمودند قول پیغمبر قبول — نمودند تبلیغ زبان رسول — بظاهر رفتند جوی بر نی — بباطن بحمد و شمنان علی

بگویند مرحب بر عیوب بین — که باشد علی جانشین رسول — بفرمود پس بهترین انام — که ایند ات بر ای سلام

پس انگاه ان حاضران با تمام — سلامم مدیر الیغه مؤمنین — سلامم بدا بند بر خوار ام

بنزد علی رفته بهر سلام — سلامم بدا بند بر خوار ام — که ای امیر المؤمنین قوی زیم

نگفتی نه ظم گفت و دست ادام — زتسلیم امت بچه در قام — خدا گر نگفیل دین پنج

زالیوم اکملت ا مد مژده — باءت پیام خدای ودود — که ای شه علی قام محکم

برفت و بحجره من ا قام — زدو نها پسندید م سلام — رسانده م ایزد بر بار ال

بر اقوام شد روز خیر فقیر — جو آن شد ز لسان خر مچون بر م — ول باده نوشان مهر علی

بجا ماند خیر البشه بر سریر — دران دشت چون بر م فرو — ول دشمنان علی قد ذیم

بسیه نهر تحکم زامت کرخت — از ان شد بنا گزید چنین دوخت — ول شد بر شیخین بر شیخ شیم

بجد ر عداوت بدوخت — نمودند چت زباله بر پشت — نمودند مر دان چه چت تمام — زنان ا کحم نجا گزید خر الانام

نهادند مکید ست در طرب — که بویی دران پخته بو برات — ز لچه دران پخته نمکی بو برات — زنان دست در روی نهادند نوحه

نمودند چت بجد ا بت بپشت — دران لذت ها مور بو برات — برا نبوده کو نه چت شه — کرخنده قهر رسل لا کواه

بر پا خواست حضرت شاه نجف — همان روز شد سوی بدر و جا — بر بخر شای علی خم رشین — شد حق در مرح بعه بین

که امروز در بار شیخ خدا — پنی کرد پیغمبری لا ادا — پان که ان فرد ا بسه — ازاوث دکه بد بر خر لبشه

بر بجد وی مرحبا الجناب — بحق ن ثابت نمود این جناب — که بوده پیشه نبی ندم — تراهت بروح القدس دسکم

که امروز در بار شیخ خدا — بتیغ زبان در مقام ثنا — همیشه در ا نبار ثابت قدم — اکر بوده پیشه نبی ندم

غرض مانده از هر مرض چیزها — در پان که نوزیک بدر بکه مرحبا — بوو نورا حمد یا علی

چو ن یک شمع پر تو افکن بود از ان چو ن مرحبا بدر — بحق ن گر یاری نمودی بما

ازان روی فرمود ان آفتاب — شمایان هر دیرایت و پان نقد مرحبا بدر — که بودم ز یک نور من با علی

صحیح است حدیث حضرت ایمان — و نقرت بعضکم ز خرف ا بعضکم ا ی علی — دگر یا ر سید المرسلین

بشای ی ثمانده روح الامین — زخار مشن دیده الم چیزها — شنیدم ز اقوال خر الانام — جن حق علیه السلام

هراش میل بمدح علی — شود گر بر ای شنن قدم — شود دگر بدو گند من شنوم — بهر هنگ ز نیکند نوید کتاب

گر شاخ در دشان ز شنوم — که فضل علی جمله احصا کنند — نیا ند از عهده هم گر بهر

مرا یا م تنها ز تنها کنند — علی از بس فضل شان شاد فروش — بر سیچی جن علی نیست حق

ز نده صفت علی لا کلام — چنان لسان مقدا ی انام — پان ترین بشه مصطفی — شنای علی چه با حد نست

علی لا بسی فضل بر لا قبول — علی فخر ذریت ادم ست — علی ولی خانه زلا دخت

زبان ا ثنای علی فخرات — علی واقف از باطن ظاهرات — ولی در خور قدرت نیشنن

چه قصه شرح مدحت الجنان — اگر زنده باشد شود ا بشت — بهر علی روشنی بخش دن

خبر دا بسا الدر دنیا درین — رسول خدا رحمت عالمین — که ای شه از طرف خود گر

کند هر که یک فضل چیدا بست — کند چون مدح علی تر بنان — شود از تا بهر اد ا ب

زهر نامه جرم پشش رد — هم از جرم ا ینده شش بدر — دگر هر که بد فضل ا نبو برات

بو د تا بکا یک خطا ان کرات — کند شش ول شود با ثبات — پک فضل حیدر بد هر گو شش

کند هر سیه در کتا به نظر — پک فضل حیدر شه خیبر در — فاید خدا و ند جن بشه — بر ان شخص از ا نظر

نام یم هم استنه چه و چم
کند قدرت خدا ثابت علی الاشکار
عیان شد بر همه جهان افرین
بر حمت خدا است بر وی نظر
برای توشه یطعمنی ربی
ثمر یار یار نور ار رور کار
بر امد از ان نور چندین شعاع
نظر مود ان نور بر کرد کار
جناب بزرگ چه عزت بدید
چه رحمت بی نهایت بیا
چه واطل شد ان رحمت کردگار
بهر بر تسبیح ان الگ فسلم

بود هزار اهد از سال باز
چه مبلغ گذار تقدیس بود
کسی چه وی از مدت گاه بیت
چان رحمت کرد گار مجلد
بود پاک ذاتی بی انباز خوان
بر ان ز نگار نهان الکهت
در مصحف بار د گفت باز
زمر قبض و بسته زمر مبار
بهر گونه مجلی اشکار
گذر کرد از سال نه صد هزار
بود پاک از ان پاک یزدان

بر امد از ان نور چندین شعاع
نظر مود ان نور بر کرد کار
جناب بزرگ چه عزت بدید
چه رحمت بی نهایت بیا
چه واطل شد ان رحمت کردگار
بهر بر تسبیح ان الگ فسلم
بود هزار اهد از سال باز
چه مبلغ گذار تقدیس بود
کسی چه وی از مدت گاه بیت
چان رحمت کرد گار مجلد
بود پاک ذاتی بی انباز خوان
بر ان ز نگار نهان الکهت
در مصحف بار د گفت باز
زمر قبض و بسته زمر مبار
بهر گونه مجلی اشکار
گذر کرد از سال نه صد هزار
بود پاک از ان پاک یزدان

کند اشکار بی شبه قسم
بیار ان خلق روز جزا
د هد هر کس بما هر چه اهسته
ان نقش مست بر وی نگار
پاور د نور بی لا کخت
ز سازه از او کار عالم درست
بلطف ان ان رحمت بی نیاز
باندازه سالها بی شمار
بجا ماند ان رحمت کردگار
چه نور نظر بود خیر البشر
ز قدرت خدای جهان افرین
با وکشا یر حمت بی نیاز
غایم پا چرا افتد کسی
مرا د من از خلق عالم تو ئی
به نزا د م ال ا د م تو ئی
بر هم ز شنان تر ا یزد یار
ز خشنو ی لطف پر ور د گار
د رخشید ان نور علی علی
که از هر شعاعی ی ان اشراق
چا پا د جهان افرین او فرید
د ه د و جا لب ا ز دی پدید
که در هر جا پا شود پیدا ر
چا پا که اول سر انجام شد
رقم چه قدرتش نام شد
شد از نقطه پر ور د پا جد
چه هیبت ا پر د ه جبروت
ز حکم خدا یفت یکسر ثبات
سعادت د شفا عت ز خر الانام
د ران نزا ت بی منتهی علم
بهر پر ده از حکم پر ور د گار
د ران پر ا ت تسبیح چی و رو
نمو د و مکرر به تسبیح بود

افزیدن نور جناب ... مرکز نور و ...

چه مضمون ان بیا ید ر قسم
که در یفه قدرت بسر فراز
بلند ر ت ر قرار ش مخصوص
که یکی ا ... لاک و ثابت

سبحان العلی الاعلی

د ه یدن فرا مد ز سال باز
ر نا که گشت از نبوا ا ه جاز
که کجان ز ا ل جلیل ا لکهت
چه د ر پر د ه د رفعت ا مد رسول
گذر کرد از سالی د ه هزار

سبحان المالک المنان

مرا و نگاه د نفت پشیم
ز تسبیح بر نور ان شهریار
بفرت پر تسبیح او شد قبول
ز فضل سبل این پیمبر پر ور شد
ازان نور ان ز ر نشهر یار
که بر وی نکو د ر دفتر باز

سبحان من هو حی لا یفنی

بود پاک ذاتی بی انباز خوان
بر ان ز نگار نهان الکهت
در مصحف بار د گفت باز
زمر قبض و بسته زمر مبار
بهر گونه مجلی اشکار
گذر کرد از سال نه صد هزار
بود پاک از ان پاک یزدان

با مل نیا زارت او کار ی
منور شد ان پر د ه گاه پو د تار
گذر کرد از سال نه صد هزار

سبحان ذی العزة والکبریاء

ز نور جنا ب سالت ب
بود پاک ذاتی بی انباز خوان
بر ان ز نگار نهان الکهت
در مصحف بار د گفت باز
زمر قبض و بسته زمر مبار
بهر گونه مجلی اشکار
گذر کرد از سال نه صد هزار
بود پاک از ان پاک یزدان

ز نور جنا ب سالت ب
بود پاک ذاتی بی انباز خوان
بر ان ز نگار نهان الکهت
در مصحف بار د گفت باز
زمر قبض و بسته زمر مبار
بهر گونه مجلی اشکار
گذر کرد از سال نه صد هزار
بود پاک از ان پاک یزدان

بود پاک ذاتی بی انباز خوان
بر ان ز نگار نهان الکهت
در مصحف بار د گفت باز
زمر قبض و بسته زمر مبار
بهر گونه مجلی اشکار
گذر کرد از سال نه صد هزار
بود پاک از ان پاک یزدان

بود پاک ذاتی بی انباز خوان
بر ان ز نگار نهان الکهت
در مصحف بار د گفت باز
زمر قبض و بسته زمر مبار
بهر گونه مجلی اشکار
گذر کرد از سال نه صد هزار
بود پاک از ان پاک یزدان

بود پاکان قادر ذوالجلال
بحمدش بدان پاک ایزد متعال
بعوث لها سلاما فایده شما
پس از نور پاک رسول مجید
دران بحر ناقدرت کرده ما
که غیر از خداوند دانا و بوس
فرو رفت در بحر سیار بزرگ
بحر خوف و تو اضع رسید
بدریای پرهیز ما در پی رسید
بحر مزید هدایت رسید
دران بحر دریای دیر بزرگ
دران بحر ما را چه اندیشه
بدان بادبان آوری بحار
تو اول خلق من زمهان
تو اوشی نوع خلق و روز خدا
پی بسد فوشدل از ان غم
چو بر واشت سید انبیا
چو انوار پیغمبران شش هزار
چه شد پیغمبران کرد او
بر تسبیح کشتند کو هر فروش
بود پاکان کس دانبود
بود پاکان او ار بزرگ
چه تسبیح پیغمبران خدا

سبحان الله العظیم سبحان الله وبحمده

فزه خدای عظیم از وشش
که جمع است در وی صفات خیر
گر از اول خلق نور پنج
تمام است مشت و کم بحر
نباشد قلم در ثنا هیچ
نداغم که چون سال این بود هفت
بود در وزان پایه سور شما

در فرو دان بر بحر که ربت دریای نور از نور پاک

خدا بیت دریای نور از وی
بسه داد از علم علم کل خزائن
که اکنون فزود و ران بحر نور
ازان علم نیست کم بس
بفرمود با نور احمد خدا
محمد بگیم خدایی فقه رده
که بحر رضا لطف او بلد
دو بحر خشیت او بلا بدید
که بحر اثابت بحر عمل
فرو رفت پیغمبر شاه اینیا
ولیا نام ان بحر نادریان
بهر بحر در عالم سنت و شو
که ای بهترین هم اینیا
فزود بحر خلق او بلا بدید
فرو رفت ان کو هنگ هم
بحر وقار و بردبار بر هم
در او رد او لا خدا پ ظل
فرو رفت پیغمبر شاه اینیا
بگیم الهی به بحر حیا
نگر ایدار ستخوان سنج بیان
بگیر و بر نور او ب او
چه من بین نور و ضیا

در خلقت کعبه بیت چهار هزار پیغمبر از نور ان نور

و طواف کردن انوار بر نور سیه الجزار و سوال حجار از ان نور

در هب تو به و جب بکشن غ محمد و ب بدان حدیث

فزود رخت از نور او قطوا
صد و بیت پاچه بوشش ازار
پیغزود بر نور شش ابرو
بود ند پیغمبر ان پاک صف
ز پیغمبران ذکر حق اشکار
بمن بود مضمون پیغمبران

سبحان من هو عالم لا یجهل سبحان من هو عظیم لا یبقط

که پیغامبر پیش نبوت در قصیم
برایش ان رسید از خدا این ندا
بگوئید ای معشر انبیا
که جمع است در وی صفات خیر
که انبیا هیچ
بناشد قلم در ثنا هیچ
که ای بهترین هم انبیا

برای جواب این ابیات

برا و رسید نور خیر البشر
رسید از حق جواب صواب
بر عرض خدا و ند نور جواب

انت الله الذی لا اله الا انت وحدک لا شریک لک

تو ای آنکه ذکر تو فیر از ترا
نگیرد تو ای پیشه کردگار
تو ای پاک پیشه پیشه ان
پ دستیچ افزیدم ترا
بنور چیخدا مصطفی
که ای آنکه من بر گزیدم ترا
پ دستیچ افزیدم ترا
تو ز مهستر مهستر قلی حسن
زمین تو ای نور صبح کرم
بود ات بهترین امم
پاسخ قیا از برای سوال
بگنج انه مهر فرمانروا
بمن بخش ان باد و بخشود
دران بخشد کردان مرا بخشود
که اکنون بنام جهان افرین
زنور محمد رسول امین
زهفت سما جزء یم
که او لات بر شرق بطحا
که از نور احمد خدای جلیل
جهان افرین کرده خرم
زقدرت بخود ان مهر لا بدنم
شد ان نیم نور مهر جهان افرین
ازان نیم کو مهر جهان افرین
برا و ر از اب ان نقش را
بنا کرد بر اب بش عظیم
پس از پرتو نور بش عظیم
بر سید نشاید چون بش را
زکر سی چاور دوی زرم
لبوی قلم وحی فرمود حق
قلم چون شنید این کلام خدا
که از خود قلم بود پا اختیار
زبهوشیه خود قلم شد خموش
که یارب تو بنویسم از بیم
خطاب الهی بقلم که بنویس

خطاب حق تعالی بقلم که بنویس لا اله الا الله محمد رسول الله

قلم نام احمد زرب قدوس
چ بشنید بنود در بیم خود
که پاک است بیمای قدر حق
نزد نداد لا کرم بنده او
پس سجده کرد ان قلم بر زمین
که ای افرینده کردگار
بنام خداوند لاتمن داد
بر اورد سر از سجده بر شکر حق
در ان سجده تسبیح پروردگار
شنود بر بنام او نام خویش
بنام خداوند نام قلم

سبحان العظیم الاعظم و بحمده سبحان العظیم الاعظم

حال قلم بعد از سجده شکر حق

برین و جه شد از قلم اشکار
زمر عجز و پستی زمر لطف حق
عظیم اعظم او فریننده اوست
بر تهلیل نام چ زد رقم
بر پیوی نامت غایدر قسم
باو خوش قلم ان رقم

ازخالد البرمکی

بسوی قعر آمد از نوع دیگر ... که چشم رسولان بود اختر
نیاورده ام لاف از پی قلم ... مدار از برای پنج از عدم
حبیب من و سید انبیاست ... بشیر و نذیر و سراج منیر
قلم زین صریر بگفتن گشود ... فرستاد بر صدر عالم سلام
پس آنگه ثنای حق علیک السلام ... که حمد و ثنا بر کسی تا قیام
قلم را چو رشد فرمش نعت داد ... دلیل خلایق بر او شد گشاد
که بشنید حکم قضا و قدر ... جواب سلام آمد از حق بر
نمایم بقدر بضاعت هنر ... گفتن نامیات نامید قلم

خطاب به نوشتن قلم قدر الهی

چه گردید تقدیر بر رفته رقم ... که بر خلق لایق بود بعد ازین
که بر احمد آل یکی رو بخوان ... که استند گرانپایه تر از نیاز
بخوانند امروز شیرین زبان ... چو آنگه بود گرامی تر
خداوند عالم بهر جا که هست ... بود از زبان قلم آشکار
بتعظیم دیگر جلالت ستی ... فرستاد از عرش بر فرق او
قلم سر فرازان افتاد بجای ... سر افراز از آن افتاد بجای
ولیکن جهان عالم آن بود ... بهر جا که آن نور پاک بود
زسیطره فی خویش اضطرار ... نیامد بر چاچه موج سراب
بجوشید از بسکه ان درد و کرب ... تو گفتی بر آمد ز دریا صدف
بگسترد رقی پی عمود و بطاق ... سیه شد آسمانی بر آب
چو گشت زمین و زمان پاک جای ... در آمد بمریی چو شمس الضحی
شنیدم که آمد چو قم چیل ... برای آمد آن شیر نیل
چو گردید عاجز ز ضبط زمین ... شد القوی چو نیل این
مرا باز گردان بگرم خرام ... که در ماند اهم من پای این
در انوقت پای ابی طالب ... بجا بود بر روی نافذ زمین

چه گنبد بر روی سوادم ... چه شد حلقه بر روی رم
خدای جهان کو گواهی فرید ... برق فتح فاتح عالم کشید
زمین یا وفا الله ساز کوس ... چه گشتی که گیرد بکس قرار
که بر هفت گوی زمین بارگاه ... در بیقراری بعالم بهاست
دو پای علی بر سر شانه بود ... پی ذوالفقار علی بر سر
ازان ستدان نامور کردگار ... سوارش فرشته کرد از زمین
دگر گرد بارگه جهان آفرین ... چو پاور در زیر گاه و زین
بگیرم جهان آفرین کرد کار ... بران اسپ بر پشت ها بی قرار
دگر ان خداوند ملک و سپاه ... نبود بر زمین بر سوار آسمان
چو اندیشه گوید ظفر است ... برای خدا یار نگر دان مرا
زمین بر زمین تا بعرش برین ... برای که گوید که بر عرش نشین
مگس کی رسد گو به بر عرش نشین ... ازان خاتم عرش نظم
دلیلی دران باب برای سم اسپ ... که نیکو شمع روشن کند چراغ
پس انگه هوا نامی بیتابی فرید ... نمود از ضعیفی بسی ناتوان
هر گشتی نیاز خلق بر شش ... سپه کاینات و خلق بر و اسع مهربان مهربان

در شرح عرش و صفات و شته و تجمه ان صفات آن

پس از نسب او بت این عدل ... نخست در او رد او بفضل
عنوان از فرد حضرت کرد گار ... خدا تر سی حق لا اقتدار
اگر ان خدای حمید مجید ... حجت عنوان از سخا و ستد پدید
خامه زنوان این فروع اصول ... بسکل اهل پت رسول
جدا نیت الیه از نیه ... مکن شک اگر نیستی اجتهی
پس انگه خدای جهان آفرین ... پاورد جاهای بی آیتین
ستاد و ندا و اح امت تمام ... بیاورد از ان نور بر انام
پس انگه پرور دگار عقول ... بیاورد از ان نور بر انام

زمین فاجزا مد چه روح الامین ... که باشد نهان کو گه آفرین
وزو هر زمین نو نهاش چرخ ... زسما علم آلهی چه هیچ
خدا نه که چرخ فلک آفرید ... برای زمین بیشمار آفرید
پس انگه پرور دگار جهان ... زقدرت پرو رسنگ گران
پاور در پرور دگار جهان ... بزیر هان سنگ کوهی عظیم
سوار ی که دار د زمین و زمان ... بجز حق که راید نه ها شد بجو
یکی ماهی هفت کو ان گرشت ... زگاو زمین پاسخ آمد پشت
پاور در زیر گاه و زمین ... خدا آنچنین داور برتر او
بران اسپ بر پشت ها بی قرار ... که در زیر ظلمت نهد چو چو
نمود بر زیر سوا سیا ... برای که داد و جهان را وجو
برای خدا یار نگر دان مرا ... زسر انجام شد کار عالم تمام
برای که گوید که بر عرش نشین ... بجا ماند چون پاسخ دیگران
چه شد مر فرسر مایه ملکش ... بود با نهر بهمان محترم
نگردد ازاو نور یزدانی کم ... زنور پی عرش حق محکم
که شمع روشن کند چراغ ... براورد از ان نقش نقش
عیان شد ز هر ذره عرش خدا ... براورد از ان نقش نقش
زفضل الهی و عرش خدا ... براورد نهر نا زهم
عیان گشته از عرش بر کرسی ... زساز بنور محمد دوچا
ازان چار اورد حق چار یار ... محمد بنور رسول انام
پس انگه ز عرش این صفت تمام ... دران طیب و کرسی صفت پذیر
توگفتی صف الف بیوست زیر ... که مستند از ان مصطفی
ستاد و ندا و اح امت تمام ... عنوند تعلیم بنور رسول
عیان شد ز نور رسول انام ...

گر اهل این بساز هم بر زمین
بگویم کجا آن عجب شد عیان
بر و زری کز آمد بر شیخ و شیخ
زشدی براو فزود خلق بخشم

تو نیکو گر انش بجا هم شاد
برا مد از آن مایه ران
زات فتح ایی زمین و زمان
پدا نحان گه خلقه جهان

پری ملازانش آنجا گهم
زجا نش تحمل نیارم کهم
بروی زمین مدتی جان
از او کنف بس فراوان شمال

غنودند و فرقه انشیخ
زخم خدا مدیر کشیخ
زغوغان نیز دان کشیدند بسی
توگفتی جهان دید از ان اختر

چنان گفت ملعون آن شوم
اگر کشد مستوجب انتقام
خدا گه از قصب آن فنا
نمود آنسر نو مخلوقت بنا

زناشتن چاه و حفر خندقی گرم
تو گفتی مرو به جان آن پسر
برون آمد از نسل آن آتشی
گروهی دگر از پس کشیخ

شدند قوم ملعون جان جان
بسر در فتند سودای خام
نمود ند از خم قوی کشیخ
تو گفتی ز عالم شده آتشی

ز ملعون آن پسر آتش افروخت
زمین زمان یکسر بهم شورید
پس آنقوم بدکار لگد کوب
براه اندر احت از نصفحه روی زمین

یکی مژده گشت از شیطان ملعون
بدست ملک آن لعین شریر
بود خاک اشرف ذریه آدم

از عزمش شد چه شیطان ملعون جان آگه
و در عبادت کردن شیطان تا بداع رصماع الله لعنت

و وصیت کردن او با فراق ملائکه شصت شش سال

آدم و سبب بیرون شدن او از بهشت

و خطاب کردن خدا آدم و حوا را بهبوط

و ال الستر بزمین و خبر دادن رب العالمین بخلیفت خدا

دو انجی پی طاعت کهه دگاه
کمر بست آن جغ بدکار
نیاورد سوی المصیر
ازاین خاکتیره بهفتم ملک

ملایک کبود نه هفتصد هزار
زطاعت بپیش شدند یار
برد نداو لگد کوب ملک
بسی با ملایک عبادت نمود

ازان چرخ اپیش آن نیک پی
شدو کرد چرخ ششم آنگه پدید
درآن آسمان شد امدار
وزان چرخ اطلس طاعت نمود

زهر اسمان شد بپیش خدا
پس آنچند ملک شتابید زود
ملایک بپیش شدند یار
چو شد سال طاعات آن نیک پی

چو شد سال طاعات آن نیک پی
بهر اسمان همتی امد مرا
بسی بهر بر ورد کار جهان
نمود ند طاعت بهر اسمان

هنوز ناه بند اخیری
دل او نشد تا بدین بر تری
زطول کوه مسجود غار
شد ابپیش فرش نشیمن فراز

نهم گفت بسیار قهر
ملک کار بنیاد او بر سر
زهر اسمان میل آورد پر
در این منبر امد بر ارکان

زمین ملک محل اقامت شنید
در ان هم خدا الهام کرد
که تا بود گردش بود جاگذ بر زمین
زمین ملک را بر جان بن جان

بقدری که بود ند در روی خاک
نمود ند با وی الطاعت تمام
بقول او بر بر جان بن جان خدا
در انوقت نمود نازل بلد

زمین ملک را بر جان بن جان
بهر حال او با ملایک تمام
بهمود ند در روی بطاعت مقام

گر با شد زمین ملک را بر جان بن جان
زنیکو شیه شان فرشتان امد زمین
براو ان برت کفت ان لعین
در ان مدت ملک را در خطر

چان لعین بست دل بر زمین
پا افتان خیزان بر آن خاکدان
گر از خاک می افرینم بشر

حذر مشو و میدهم ار زمین
بیند یه سپیار دل بر زمین
با پدا زقبل بنیم گم سند

بگفتند ای که کار جهان
زمین را سپاری بجهول آن چنان
که در روی نمایند خیر و ضرر

ترا ای پسر هستم ار رو برو
نه بندیم یدم تسبیح لب
مقدر نشین ریم ذات ترا

در اینجا بر بر تربت حکمت پی برد
که آدم در اینجا بنا برست
رسید از خدا وند علم جهان

و شرح طینت سیدنا آدم و ذکر کل آدم و اولاده

گر در هم من مستان بخرا
پا بازگرد ایزمان بلیغ قم
بین حالت خاک آدم قم

بده ساقیا ایمی لاله رنگ
که گردان نخواهد است رنگ
بخشان ان باده العفو ام

بنوی که پاک نزی لاله رنگ
زبیجا گر نخیزد ان ایدغ
بطرب که نغوا سان زنگ

پیاورد خیک نمازمود
که آدم گندروبه ملک وجود
برای گل و چه پدر خاک

خطاب ایمد از نگاه رحیل
لبوی مین خدا جبرئیل
که ان نور صد حبه صفا پار

که اهل هم کاینا ت خداوند
برای دو عالم جان فخر او
روان بگیم خدای جلیل

صفوف ملایک ز گرد و پان
هم از صفات مسیح روان
رسید ند همراه روح الامین

که نور پچه داشت بالا و پرتو
عیان نیست وقت نزو ل این چرخ
غرض طینت مصطفی را بگفت

ملایک همه شدان پیشوا
بهر صف ایشد شدان قبضه را
که یک ایسان نام تسبیح بود

چه گوین خوشنودی داور
مدار عفو و رحمت و ایزگر
در اکرام بگشاد دست کرم

شدان قبضه فرمان پذیر
پر از چون لولو شد همو
بفرمود ان قبضه را ابرو

درستاخ بدقدرت کردگار
شدان مایه رحمت گرد گار
سر مغانی باو شد عطا

زدرحم زخفقت بسیمرغ
انسان نیز صدر دو عالم گشت
ولی داد او را و صدر صدق یقین

باو گفت مرچی زعفت عطا
که عصمت باو داد از هر خطا
زعزم نشفت داد او را و پا

بتفتیش حق از بوی عدل
نفسها عطا کرد چون روی گل
چه این صفت الزام بگوهر نشت

همان طینت پاک را زگرم
پدیدش خاک آدم بهم
پس قدر قدرت خدا و ند پاک

بب ملک و بصیر بهشت
زسر تا قدم خاک آدم نشت
در او مدت بهر و پنان نشت

در ان رحمت حضرت ذوالجلال

موذن ان خداوند علیم تمام — زسر تا قدم جسم او علم — زمینی بصورت رسید او بچنگ
زهی حی خداوند داننده آب — در فرمود ان خدایی عالم ملک سجده آدم — درخش ان ازان کوه برگشت
چو چون این بشنید ملک غایم درست — و التیم روح او بسجده و عطسه کردن آدم او — بقوچ ملک در سجده افتاد
بماند ام او روح در آدم — سد او بعطسه چو او زد دم — بتعظیم امر فرود او بدید
که او را خدوند رحم ارزان — کم سر و ترش چنین بنیاد ون — بر ایشان سر سجده او بدید
ملک خیل جان پرور دگار — کرفتند ان جنه لا دگر — زکل دی چنین سوشت درشت
ستاوند کرد بان بعطف — بکرد صفی خدا چو دف — که ارنیم زرشت او کاشت
کذار ند بجایی ان کار ست — کشت دیدی کوشش ایزد — که چون روح بروی مدد کار
کند در برخویش از کل کفن — بقدرت خوش ان کل شد بدن — که اصل دران کل شود پدید
دل خود بر خلل ساز د از طمع — کند بوی پر هنرش ترو ع — دران چاه کوتاه بزدان کند
زره حیث که خویشتن — بتاریخ تیخ ان بدن — بحکم خدا او تمو ق نمود
ازاده فرد نفرت ان او شت و — بنا ور دان رتطه خو بکو — نمرد ید اصل کجر کشف
بان روح امد خطاب خدای — که من در ده با کرامت دیگر — که او مشرف چو در ایستا
با کراه امر شی چو در ایستا — باکراه پرون ز ارخانه ی — دران خانه تا بوی عطر امد پدید
درانجا نه با خویش می شنید — بدن کشت دیوار و من پوشید — بکوشش رسید از مدد بر صدا
بکوشش رسید از مدد بر صدا — که من روح بر جسم ادم رسید — چو روح روان بر دنش رسید
چو روح روان بر دنش رسید — بدان روح جسم ادم رسید — چو اول ازاو حمد حق شنید
چو اول ازاو حمد حق شنید — که خوند مشغول او کرد خدا — بود چشم بر او ادم چشم او
بود چشم بر او ادم چشم او — ویران زمان بود ادم چشم او — شد ه رحمت حق مقرر ترا
شد ه رحمت حق مقرر ترا — که رحمت نماید خدا مر تو را — بنو عی کزان حق بلو ید سخن
بنو عی کزان حق بلو ید سخن — پس عطسه مر کس حمد من — نکرد از ان تیره اجبال او
نکرد از ان تیره اجبال او — در ان فرز ند ان عطسه ان مدد — نظر کرد ان بسجده خواستن و افتادن بر سبیل تعجیل
نظر کرد ان بسجده خواستن — پس عطسه کردن و کرم فراز — که نبشته بروی خدای کریم
که نبشته بروی خدای کریم — منور ازان نبشته مر عرش — که از نور ان نبشته عرش
که از نور ان نبشته عرش

نظر داشت بر سبق در عشق — بر روی عرش و قه مهر سید — بنو عی کز سر همو انگیخت
بر پای است بر خیز از جای خویش — ولی پای خسرو از پای خویش — زپیه پای خویش بر خاست
انا نزه خبر داده حق ز ات — کان شه پیچه از خشت — در انجا به پایان رسید ان سخن
برای شما یاد دستان — غایم از اخبر صادق چنان — که جان داشت صد لاک در عرش
بسد ل ریاضت او بود چنین — دو صد ل در ان آب بنشست چنین — بصد ل جان بشت آجاد شم
شد از مدت صد ل خوش قدم — دران مدت از ام فیم تمام — پر انکنده ادم پا بستاد
سخن خدا و ند حی و علیم — که او را ند ر سجده شد ه ادم — که ای بی بجا ایستاد
ملک بود ند یکجا حضر — زپیش خدا و ند عزت و قدر — ملک خدا و ند را سجود
سم در ان سجده شد ه ادم — زپیش خدا و ند عزت و قدر — چه او از مر غان صدا کشند
که تسبیح تقدیس حق خدا — که از مطربی خرد اشتند — که یا رب چه ایدا ز من صدا
مرا در نظر نیست شخصی پدید — رسیدی بکوشش ز ان صدا — با دم که نور یت در قونان
که او مرت بهتر ز ایجاد من — زپشتم صدا الله کراید بکوش — جناب محمد علیه السلام
زتسبیح تقدیس این صدا — هم انا و این هم انا خرین — که او را ز غبت کند بر وی
کند جان فدا الله نور ان — بود نام ان بهترین ا م — زبد بخی خویش بنهد اثر
نظم بود ایذا جناب او — زصد ف خود الله نور ان — پیچد ز فرمان او هر کز
نو سید ر این نور از ز ما — پر این عهد جان من — بان که باستند ایفا
زنان پسندیده او صف — که از بهران در فنا ی صف — همه ان که باشند از کرد کار
رحمی پاکیزه جانی — نمو کن بر حال ما ای او — زتو شش چون سرور ان باشد
چه با او خدا این مقام — با و حمت بی نهایت نمود — مناجات و نمود با کو کار
خدا یا چه دا دی مرا این شرف — مرا بخشی بهر این در صدف — که ان تر ان بیت حمد ها
زبهبو دی ان لولوی — قوی بس طمی بشتم ای کو کار — فز و دی ان کو هر پر بها
بر افروز دی ان عان را — بمن دا دی از نور ایم بشر — نظر او ه ما بشتم بر من
و یا دا ده حق ان خبر — در ان کر دن شیطان از رحمه و ملعون ان بشتن ان رحمه — در ان سجده شد ن بر وی ان

که آب ایشان نماند سجده کرد — زروی سبزه دل افروز دیدم — نیاوردش ادم سجود

باد و گفت ای ادم چرخ بلند — نمردی چرا سجده او نکردی — نمودی تو یا برتری

بگفتا که ای ملعون رانده — که من را نشاید که آدم سجود — کنم پیش کس جز خداوند خویش

بود آدم از خاک تاریک و پست — بود خاک تاریک و پست و نژند — بود بهر نشو و نمو نیک و بد

بود آدم از خاک تیره سرشت — نشاید بود خاک را رو نشست — نشاید بود خاک را بالا و پشت

نیامد مرا سجده او به کار — زادم چه من بهترم زان اصل — چرا کهم ار سجده او فضل

کند مر مرا خاک را آتش تیز — گوید که کم پست و او برتر است — چرا سر فرود او و سر بر شکست

بود هر چه در خاک دارد ثمر — برد آتش از هر چه بود سودمند — شود باز در خاک و آتش عقیم

بفرمود کردان جبی الشیخ — زروی قیاس ار نه خاک است و نار — زیبد سجده ناکردن او را شیخ

چه گیرد فسوس بر که ملعون و فاق — برانند ما را و لازم که حق — نماند از حسد کاه خاطر تباه

چو شد رانده شیطان از آسمان — شد از نجل ابلیس ملعون نجیم — شد از فرق و تاج فروغش گسیخت

برآورد گردن فراز آگهی لعین — فرومانده در کار خود العین — طلب کرد از کردگار جهان

بداد او را مهلت خدای کریم — که بتحیل در انتقام رحیم — غاید که بیچ عقوبت نشتابد

رود فرصت انتقام خویش کف — شود وقت او از تناول شگفت — که ترسد شود فوت او در فتابت

خدایگانه از آتش خار و آب — برد آنچ دشمن او بس — که او را بنات بنوی نرسد

زقدرت تلوان داد امید بدل — بهر کو خواهد بگیرد بجا — جهان در ید قدرتش قبضه است

چو شیطان لعین این سخن گوش کرد — فکند پیش او گفتار بیهوده است

بگفت ای خدای زمین و زمان — بث ان تو بیضه جبروت است — سر جمله کردان بتسلیم پست

بهر شود او شوم هم مرا مرا — که اغوای ادم زمهر سوگند — قسم یاد کنان او به بقای او

بگفتا که ای ملعون رانده — بهر دو کند و کنم گمرهش — که گمراه سازم همه مردمان

کنم جمله را گمره و تیره دل — کنم هر چه خواهم پای بگل — که چون من نماند کسان کس نیست

کنم جمله را گمره و تیره دل — نمایم سیه روی و بد بخت — که از من بشان نو بخشند امان

ازایشان نه بر حسب لطف و منن — که ای را نداده رحمت نصیب — که ای را نماند نمازد سوی هم

بشیطان دون امد ازانچ گفت — مران تیره بختی کند گمرهی — تراد و گمراه ازاو فرقی

بهاد بر راه تو از بندگان من — بپوی تو اید ز درگاه من — مرا داد تا هست جانم ترا داد حق

بپشیمان گمراه ز درگاه تو — ششم پای بگذارد از راه تو — ششم بر دو خم بر سر راه تو

بپوید و داند و در خم تاک — نه بود و رنش از اب نی نمک — که چون جمله ششم را بفکند

زمین فی شیطان ان قال لعین — که هیچ است بر خود ان لعین — بادم خدا داد تا هست وفا

در خلق فرمودن خداوند عالم جل جلاله ابلیس را

چو چنان است ای خداوند خرد — فرزون از شمار و عدد مردمان — برایند ازان نخم دنیا پرا

ازایشان بخشد بچشم جهان — یکی را بپارد یکی را ببرد — غاید فلک بزی طاق خفت

بدور زمان مرد مان بگذرد — غنین گشت از راه بیهوده سنج — سه گواری بزاوانها رود

زنهاد خویشان هم بسنجد — به بهپوی بگذارد و بگذرد — چو خواهد خدای جهان آفرید

زدانیکه خود نشنود جز راست — به بهپوی چیزی نه گفت کم — بقول بدر تان کل انجنب

درا نگه ابی ادم محترم — که ادم زبهپوی خود دیده گشت — زیکپاره گل خدای جلیل

بهر حال صادق فرمود گشت — زضعف دلها و هر چه بیجا سخت — چو ادم ازان خواب بیدار شد

در پیدا شدن ادم از خواب و دیدن او حوا را در پهلوی خود

ازان خفتگاه بگشت چون بیدار — نمود فرو برد سر زیر پر — جا پیشش هر او سر

نظر کرد چپ و راست طوطی نظر — ز اطوار او جوه کرد بری — با وحشت جانا بگو کیستی

توگفتی دراینه طوطی نظر — مرا گفت از بهر تو اشکار — مرا گفت ای جان من دوستی

رخی دید خرشنده چون مشتری — از ان سان روی بهپوی تست — مرا زنده از بهر سودای تست

با وحشت اگه بر ورد ناگه — مرا گفت ای روی تو نور من — مرا زکرم کرد نعمتی تو

بدو گفت ای جان جان بدل — چه بپود از ایشان یکی ابگل — زبس ان الها بماند هوا

نظر کرد بر دلبر خویشتن — بو چرخ بخش ای جان من — چه سیب بیوستان ای ام تو

پر بسیار خوش صفع خوش خلق — که ای را نداده رحمت نصیب — که ای را نماند نمازد سوی هم

خطاب الهی در وهب خطبه کردن حوا را به مهر ده صلوات

مرا او را بقدرت زدل کینی — بر محمد و ال محمد — صلی الله علیه و اله

پس انگه خطاب الهی بادم رسید — که ای ادم ای بهشت برین — که ای ادم بپسندیده

بشمایبدان ای چه کائنات است — زقدرت برای شما خلق کرد — بوقت برای شما خلق کرد

بود از تو خواهد پایه و کنجی
بخت گفت بود ادم کز ان بهرست
خطاب از کرد کار و حکمت
او اگهی مهر خواهد اقام
بجز اگند تا زنده ادم بنده
خدا ان کز ان طاق خلعت
نمود تو کز این در رود سلام
کز بهر بهانه شفقت شوخت
بشاهی سوی بارگاه بندد
فرستنده زین پیش از پخت
پرسیدم ز پروردگار
پرشتم نیک پیشه درش و
ترا پرشت از ان نوزاد فرخ
ملایک بان قبله دارند در
سوی پیش و هم پرشتم
کز ان نوزیر و شود و زین
پس ان نوزاد سوی وی
زخی کرد ادم دیر این
شد از بهران تره بیم نبود
پس ان نوزد بیم انکنند
از ان نوزد بیم او کنج
با گفت بر نوزسول
شد اخت بعد و مطلع

بود از تو خواهد پایه و کنجی
بخت گفت بود ادم کز ان بهرست
خطاب از کرد کار و حکمت
او اگهی مهر خواهد اقام
بجز اگند تا زنده ادم بنده
خدا ان کز ان طاق خلعت
نمود تو کز این در رود سلام
کز بهر بهانه شفقت شوخت
بشاهی سوی بارگاه بندد
فرستنده زین پیش از پخت
پرسیدم ز پروردگار
پرشتم نیک پیشه درش و
ترا پرشت از ان نوزاد فرخ
ملایک بان قبله دارند در
سوی پیش و هم پرشتم
کز ان نوزیر و شود و زین
پس ان نوزاد سوی وی
زخی کرد ادم دیر این
شد از بهران تره بیم نبود
پس ان نوزد بیم انکنند
از ان نوزد بیم او کنج
با گفت بر نوزسول
شد اخت بعد و مطلع

خبر دد برای خواهد اسح
خدا یا تو ادم کز ان بهرست
که مهر خیل بر محمد رخ
بود تو خواهد بعد تو
بخت گفت ادم کز پاسخ تو
فهم شکر انعام و شکار
مهری ز از بهراو کف داد
سه مهست با بیت حرام
در انعقد قاضی جهان افرین
ملایک چه از قرب پروردگار
بر انعقد بیم گواه اند
زنگذار نوزه ضیا رسانند
جهان افرین گفت ایشان نظر
بنور شش فرستند نظر دخت
نوزد مهمان فرخ از زمان
بخت گفت ادم کز ای گواه
روان ان نوزاد ادم
ملایک بر و ناگر فشد گفت
شد از نوز نوز من بهر مر
بران عصوم سزاوار ایشان
میان کز چون شع در
چه لادم میان جلد
شد انگشت و سطی نوز بیل
شد انگشت کی چنز نوحسن

زمن خبر کز ای کاری ای
چه دارم کز بهر مر سیاه
چه ده بار تو کز ادر هفت
چه باشد بران بعث پیش تو
ویا بر جناب تو ان کامرانست
بهر در و پنج بود ال
در انعقد قاضی جهان افرین
ملایک چه از قرب پروردگار
بر انعقد بیم گواه اند
زنگذار نوزه ضیا رسانند
جهان افرین گفت ایشان نظر
بنور شش فرستند نظر دخت
نوزد مهمان فرخ از زمان
بخت گفت ادم کز ای گواه
روان ان نوزاد ادم
ملایک بر و ناگر فشد گفت
شد از نوز نوز من بهر مر
بران عصوم سزاوار ایشان
میان کز چون شع در
چه لادم میان جلد
شد انگشت و سطی نوز بیل
شد انگشت کی چنز نوحسن

بده بهر از ه صل او بر بهر
نه یم بر ه ای گه کار
چه ده بار تو کز ادر هفت
چه باشد بران بعث پیش تو
ویا بر جناب تو ان کامرانست
بهر در و پنج بود ال
در انعقد قاضی جهان افرین
ملایک چه از قرب پروردگار
بر انعقد بیم گواه اند
زنگذار نوزه ضیا رسانند
جهان افرین گفت ایشان نظر
بنور شش فرستند نظر دخت
نوزد مهمان فرخ از زمان
بخت گفت ادم کز ای گواه
روان ان نوزاد ادم
ملایک بر و ناگر فشد گفت
شد از نوز نوز من بهر مر
بران عصوم سزاوار ایشان
میان کز چون شع در
چه لادم میان جلد
شد انگشت و سطی نوز بیل
شد انگشت کی چنز نوحسن

چه اورحسن

گر ابی ادم خلق خلقت بگو
بگر اید باهم بهم بهشت
ولیکن نه زیدن این بد گرشت
برا ید گر این کار زشت از شما
شد و بر دل او زین خشم
اگر او بجنت رسد عفو رب
نشسته بجنت بندگان گرید
بدان است ملعون ابلیس زشت
دل پس اواز خدای نشنفتم
در انجا بی مرد چون رسید
گنون شل هوا ان نشنفتم
بپرو زو از غاز پرواز کو
کسی دید نشسته بر و ن
باو گفت شیطان که خوا بهم باغ
باو گفت و سوسی در گرشت
که خود را بنا بت بسو اکند
گر خوا ندان ان جا ی
پس از پری مرگ را ندن ز باغ
مشا بها ند بنزد یک مار
ز اپستی ون پرسید مار
بو قیچ پا موز مت ان خا
پیا و ت هم از طریق وفا
نیا رم ترا سوی باغ بهشت

بهر و سوس بجنت خود ار رو
تمتع بر بد از نعیم بهشت
مگر اید نا بر بند بد رخت
بنا ید تمتع از ین پیو خورد
شما رست شیطان ون و نجنی
مبا د ا بجنت نا ید گذر
که سازم شما را ز جنت بر و ن
غرض ان دو تن را بخوان فرا
که رهنمد ایشان بر بن بهشت
پیا چار سا ا ان بنا شنده
با و یار را ز نگشت سو گند
که ما و س بر صورت مار بن
بد یوار نز دیک انگشت
نشسته د ا ینجا پس بیخ
ازان در د خو ا هم ا د و گم
که ا ر اک ا ی بد ین ا د نگار
که در مزد یا د ت د هم ان
بجا یی د ر ا ینجا بنا غ بهشت
بتر سا نید و س ما نند زاغ
خبر د ا د او را ز ا را ی کار
بر سید ان مار بنگو د ر
مرا ا ز ا ین باغ جنت گه
که ا ز ا نجا هم ز ا نها ز نخ

ز ا ینجا بیا ید مرا د ر ا ن
غرض ما ر بر وی ا ن بر ز ن
مرا ز ا ینجا سو ی ا ند ر شت
چو بشنو ز ین ا ن د ر خت
د ر ا نجا ا ز ا ن با ر نگ
بجستند از ان جا ی خو پچو ن
بگفتند از گبر بسو ا ر
بسی ا مد ا ز گبر یا ا ب
تر ا گشته با شو مر ت خشت
بنو ا ند تنع شتن بر خت
بد و گفت خو ا چه د ا ری ل
گر ین بیو ه قد ری شا قل
قسم خو ر د ا و را ن خ
ز ر ض خو ر د خو ا ر شیطان ز
ز ن هم بچید ا ز د ر خ
با د م ز نید ان د ا نها
ز ن ز ا ند ر خ ز ا ن ر خ
پ ر ا ز لذ ت خ ا ل ت
بد و گفت چو ا ز ین خو ر ا م
بد و گفت ا م ز با گو ا ر
نخو ا هم ز ا ن ر و ا ز ا ن
د ر ا ن حا ل ا ما ا ج ا ل
مر ز ا د ا و ا ل ا ز ی ب

ز ن د ر ب ا غ ا ز ا ن ا ر
ز ن ر و ف شیطان ب ز ر ن
ز ح تنع ا د م ا ز ا ن
ب ر ا و ر د ا ب ی ف ی د
د ر ا ن گبر ب ا پس ا ن ا ز
ز ا ن سو ز ا ن گبر ی ا
د ر ا ف ا د ب ر خ ا ط ر
ا ز ا ن ما ر پر سید خو ا ب
ز ا خ ر ب ر بند ید ر خت
ز ا ب ر خ ت ب ر بند ید ر خت
خو ر د ب ر گ ا ن بیو ا ن
ب ش ه ب ر تو ا ن قا ل
ب ش ی ه ا ن تا م ل
ز ا ن ا ن ه ب ر ا ن ا ن
ب ر ا ن ا ن ا ل ه ی ا ی
ب ر ا ن ا ن ا ل ه ی ا ی
ب د ا ن ا ن ا ل ه ی ا ی
ب ر ا ن ا ن ا ل ه ی ا ی

که من در نیا یم بنا غ بهشت
باو گفت شیطان و نا ن مخند
و ز ا ن ر و ی ا ن ا ز ا ن ا ر
ز ا و ا ز ا و ما ر چو ن گر ه ب ا ر
ز ا ن گبر ب ا پس ا ن ا ز ا ن
ز ا ن گبر ی ا ن ا ز ا ن ا ر
ز ا ن ما ر پر سید خو ا ب
ز ا خ ر ب ر بند ید ر خت
ز ا ب ر خ ت ب ر بند ید ر خت
خو ر د ب ر گ ا ن بیو ا ن
ب ش ه ب ر تو ا ن قا ل
ب ش ی ه ا ن تا م ل
ب ر ا ن ا ن ا ل ه ی ا ی
ب ر ا ن ا ن ا ل ه ی ا ی
ب د ا ن ا ن ا ل ه ی ا ی
ب ر ا ن ا ن ا ل ه ی ا ی

ن ز م ترا ب ا ین ا ر ش
که نها نم بستر ا ه پسند
و یا د ر د ا ن گر د می د ا ن ش
د ا ن ها نه گر د ا ند ر و ن
ز ا ن ها نه ی ز ه ر ا گین
ز ا ن ها نه ی ز ه ر ا گین
ز ا ن ها نه ی ز ه ر ا گین
ز ا ن ها نه ی ز ه ر ا گین

بقو ل چ ب ا ن ز ن ا ن گ ن ا ن ر ا ست
د و د ا نه ب ها ی خو ا ه د ا م
ن ب ز م ا لعه د ت د و ن
بگو ز خ ا طر من ا ز ا ن چیز
ن گر م که ک ا ن د م مر ا ز ب ر خ
خلو ف ر ضا ی خ ا ی ن ت
که ب ر و ی ب نمو د د ش و ا ر ی
ب د ا ن ها نه خو ا ن ا ن ب گذ ا

برون از حد و فزون از شمار
پس انگه بتعجیل روح الامین
شده آدم ازکار خود در شگفت
بآدم رسید این خطاب از اله
همین است رسم ای دو در
رها کرد آدم سر و دست او
زیک سو جدائی ز باغ بهشت
زیک سو دل حضرت [illegible]
بود اندر [illegible]
سوی خاک [illegible]
[illegible]
[illegible]
که ان جرم [illegible]
[illegible]
بجائی که هریک بحکم خدا
ز شرم گناه و ز بار فراق
گهی راست چون جبل بینوا
گهی با فغان گهی با خروش
جگر پر ز خون و درون پر ز نار
[illegible] گل گه حضور
رسید از فلک جبرئیل امین
[illegible]
بر و بیت معمور کن طواف

بخشم [illegible] آدم [illegible]

خطاب کردن الهی به آدم که دست از حوا بردار و [illegible]

روانه شد و دست حوا [illegible]
که بردار او دست [illegible]
[illegible] پهلوی [illegible] جز
در [illegible] پای او
زیک سوی [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
شفاعت [illegible]
[illegible]
در افتاده بود هر یک جدا
دل هر دو [illegible] طاق
گهی خم چه زنگوله بی صدا
گهی دست بر سر گهی [illegible]
بهر گوشه [illegible] صحرا [illegible]

امر فرمودن خدای غفار آدم را بطواف بیت المعمور

نزدیک آدم بروی زمین
که آید برون تیغ مرگ از [illegible]
در انجا بتقصیر کن اعتراف

گروهی فزون از شمار [illegible]
نمی کرد ان مرد [illegible] خدا
ازاین پاره خویش [illegible]
کنون ترک این آشنائی کنید
[illegible] آدم [illegible]
زیک سو برهنه ز سر تا قدم
فتادند بر روی خاک از بهشت
غرض آنکه هریک از ان [illegible]
[illegible] جای آن که خدا
نباشد چه تقدیر حق در گذشت
چپ و راست [illegible]
ندیدند جز مردم دیده ها
دران عرصه غیر از خدا هیچکس
چه فصل تموز چه برد العجوز
فتاده بکاری ز کف داده باغ
یکی در مخالف که در حجاز
[illegible]
[illegible]
[illegible] که ای آدم شرمسار
زند زخم کاری بشیرازن تو
در این راه [illegible] قدم

عقوبت تمامی ز کرده [illegible]
روان کرد او را بسوی زمین
کف خویش از دست حوا جدا
جدائی بود [illegible]
زن و شوهر از هم جدائی کشید
کشیدند اه و خروش از نهاد
زیک سو فراق جدائی ز هم
تو گوئی [illegible] زمعمار خشت
فرو مانده در حالت [illegible]
زن بینوا کو [illegible] جای
[illegible]
ندیدند یاری بجز اشک و آه
که سازند خاک [illegible]
نبود [illegible]
نمودند افغان [illegible] سوز
گرفتار در درد [illegible]
چه وقت [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
بر و [illegible] سوی حرم

[illegible]

در ان روز بر جای بیت الحرام
بر ویش خداوند [illegible]
از ان خیمه چون قبه [illegible]
کنون [illegible]
در این کعبه بر روی زمین
بهر گوشه او نماید مقام
بهر جاده او [illegible]
ولی [illegible]
پس از قطع ان [illegible]
[illegible]
ز روی تو [illegible]
پس آدم از ان [illegible]
برین وضع [illegible]
[illegible]
شد از [illegible] روان
بجا گشت آدم [illegible]
گرفتند [illegible]
گرفتند از [illegible]
شد از زاری ان [illegible]
بچشم تر [illegible]
پس از چشم ان [illegible]
که دید اندر ساق عرش عظیم
پس از نام او نام آل عبا

یکی خانه بود بیت معمور نام
[illegible]
بشکل یکی [illegible] زرین [illegible]
نهاده بر کعبه چون [illegible]
شده بیت معمور [illegible]
بود گشتن او در انجا حرام
شده شهره از وسعت [illegible]

رسیدن حضرت آدم [illegible]

از ان خاک آمد [illegible] حجاز
دو باره [illegible]
پس از [illegible]
سوی وادی [illegible]

رسیدن آدم بجبل الرحمه که نزدیک عرفات [illegible]

زمانی [illegible]
[illegible]
گرفتش چو روح روان در کنار
کشودند اغوش [illegible]
دل هر دو از گریه [illegible]

دیدن حضرت آدم بقدرت الهی عرش [illegible] آل عبا [illegible]

نوشته بقدرت خدای کریم
علی و دو فرزند و خیر [illegible]

چه خانه [illegible]
[illegible]
[illegible] ز روی صفا [illegible]
گر از بیت معمور چون [illegible]
بجا ماند بر دور کعبه حرم
غرض شد روان آدم [illegible]
بهر جا در ان [illegible] قدم
چرا [illegible] رسید
[illegible]
[illegible]
قدم [illegible]
که ایام هجران بپایان رسید
[illegible]
دگر [illegible]
[illegible]
چنان گریه [illegible]
پس از نام خود نام خیر الانام
منور از ان نامها [illegible] عرش

صفای درون از برون [illegible]
چه خورشید تابان [illegible]
ازان خیمه بر خاک [illegible]
[illegible] در حرم
اگر صید در وی گذارد قدم
چه صید رمیده بسوی حرم
[illegible] اکنون [illegible]
[illegible] آدم [illegible]
گروهی ز فوج ملک [illegible]
شده بیت معمور را [illegible]
[illegible] زعفران [illegible]
تن او برهنه ز سر تا قدم
سوی [illegible] اول [illegible]
تو گفتی [illegible] قربان [illegible]
[illegible]
گرفتند [illegible]
پس [illegible]
[illegible] کوه [illegible]
روان [illegible] از دیده [illegible]
نمودند [illegible] سوی اسمان
جهان آفرین [illegible]
جناب محمد علیه السلام
هم از نور [illegible] عرش

قول کردگاری که دادی بمهد
بهر چیزا و ملا بوی بهد

سپردی بمن نوذر ذوالاحترام
مرا کردی ازاد و بیمم تمام

سگالش نمودی بمن پاسبان
که ازشیث و انوش و کینان و مهلائیل و یارد و اخنوخ و متوشلخ و لمک و نوح

پدرم زهر زندخود عهد او
که ازشیث تا پاسبان ملا نوح

باهم ندا کرد و رب رحیم
که ازشیث تا پاسبان ملا پیغمبر

توای برا لعهد حکم نگاه
که باشند یاران سرکرده ها

بهر اه او بر زمین تاختند
رسیدند فوج ملک

زتسبیح برداشت بیمم گسست
وکرد اشت چون بر یمم مقدم

باهم نظر کرد پس جبرئیل
باوحی از حکم رب جلیل

دران نامه من بنده پاسبان
که یابد حلاوت بروی زمین

مرا با ملک چون یگانی نیز
بران نامه بد بر که اعیز

پس ان نامه ملا جبرئیل امین
که بر مهر شش خانه داد ثبت چنین

بنوعی که با بیت ملا نوح
بتاج خلود و شش بر فروخت

دو جامه که از روشنی تافتند
چه جامه نور لکه از اه کبات

چه جامه ز ریشش شقوق لجین
زخون شه کشین رخ اطلس گون

نه قرا صل و ملا بریده نهم
نخزده دران سوزنی هیچ خم

زخایی بصنع حق او خته
زشعد ال نار ملا سوخته

دو جامه بوصفی که دارد هنوز
زوصف شش زبانها بحکم عجز

ویا بود از نور خم رسل
شکوفه ز رخ شیث بهتر نگل

شده پاپش رخ او چو جبرئیل
ستبر تر از چنبر خیبر پیل

زدل فرسنی کشف خوش نمود
روان کشته اندر قرار ابود

چو حوری جدا شد از ذوی قنوط
که ارنخ او چشم بهشتی او

حواله بنور رسول انام
نمود ه جدا نش محمد و نام

زبیغ بهشت بر نی چو نیست
مزاران هزار ان بر ایت بخاست

بگلهم بر آرنشم ان نوزدان
مرا امد از نوزان بر شیث

بفرزند من شیث شد منتقل
تر ابغا یم بهر بهشت کراه

زجبرئیل بگال فوج ملک
رسید ند فوج فوج ملک

پس انگاه امد بسوی زنان
که بر فوج ان قدر ستایش نمای

بلفظ پاره از حریر بهشت
بدست خود از این حریر بهشت

بپیغمبری نام او یادکن
زعهد خدا چان او شاد کن

پس عمدان نامه او مهر شد
که برخواست از بهر تعظیم شیث

پس تاج طاهر ان اعتبار
دو جامه زیا قوت تر ترخ تر

بهشش رسن رشیث خشت
زخلد شه برشتاش تا فته

نه ازشه نه شک نه از قدر دراز
نه کوته ز بالای سرو سراز

بپوشاند بر شیث روح الامین
بقدرش شکفت صد افرین

چه ان کل بگذار صدق و صفا
شده بسته بر شیث مصطفی

ویا کشته اهم بروی زمین
چنین نو نهان از خدیو برین

زبویش یکی حور بگشو شته
بسوی زمین اند فرا فتاده

شده از همان حوریان ایخت
که پیغا لبه از نخ ان اهبات

ازان روی او لا جهان افرین
فرستاده از خلد بسوی زمین

پس از خم پر اندر اصل

درا ورد در قدر شیث چه
زنور نخست کفت پاک شیث

نگاری که پوشش نور ملا
جهان جمله نوذ عه نور شد

خدا کرد روزی ترا اصل نور
نهاد از رحمت کردگار

عدل بر افکند از رخ جناب
دل شیث مند رد و شاد شد

که از شیث اکبار منبع نور
بنوعی که بر وی ادم بنوش

بعهد پدر داد از عهد نوش
مهی کلاه از حکم حق اقتاب

چهاد در زنی یا وفت بکوشش
سزان شد از اشر فی عالمیان

برای همان نور بهجد و جهد
ملد یکه مهلیش نام بود

شد از صدا ب نور از جدا
باخنوخ نه شد در بیشه قبل

بسوی شیخ ان نور پاک
که شد بهر خزان ملد خ ملک

جهان افرین داد از ملک
وزاو غالبه بعد از ان انبیا

ازاو کفت فیروز فرخ جنین

همان حور بر نور ملا جبرئیل
بامان دین جناب صفی

همان هر اوان در بر شیث شد
بنوعی که با بیت ان پاکزاد

شد از شیث تا نوح پنج مشتمل
چان نوزی هر از ان بهتر شد

که از نوز تا چشم بد دور باد
نو الملک تا باد در روزگار

شده جزء نو بهتر از کل کل
عیان شد از ان طلع ابهاش

برامد یکی مه بر ج سعد و
بپیش تو روی اورد

برامد یک طفل نامش انوش
چه اقرة العین از بهاموش

زمین زمان کشت پر ز نور
از او شد شیث چان کوش

بجد کمال فروغ لعب
از او شد بار مخذ یک نام

سوی تاج امد که ان نوز از او
برافروخت تاج برای دلیل

مشتمل شدن نور محمدی از صلب شیث بفرزند او قینان و از آنجا

بصلب معهد ملا از صلب معهد ئیل با د و از صلب او د بصلب

ادریس علیه السلام

بامن بجهان ارباب محوش
بر بطن زن یکنال کرد جا

برامد یکی لفل قینان نام
زقینان پدر یز عهد بر کشت عهد

براه نور بار بد چون اب
برامد زامان چو خ کو

مه چارده یافت از ده فروغ
بنوعی که بایست کرد خدا

که از مهر امد مهیا ر دهد
پس از نور شد از دو شقل

ازان مهر اه مهیا ر دهد نام بود
شد از نور حق پر ز نور خدا

زبس از او انبس حشمت ام
پس از نور شد از دو شقل

برای همان نور از بس تر
از او عهد کبر وف بعد از تبر

بفرمان مز مانده جسم و روح
ازان نور نوشید لیا پیشه نوح

شد از نوزان روح حکم ملک
از نوز طوفان برای شکوه باش

اکونشد بار مخذ یک نام
ازان نور در شیث عالم بود

سوی تاج امد که ان نوز از او
برافروخت تاج برای دلیل

به پاسخ عزمان حق با برهم / نباشد ازاو امت مستقیم
چو گشتن براو آتش چو گلشن شد / وزان نور غالب گلزار شد
شد آن نور از پشت ما یک خلیل / بسوی ذبیح خدا اسمعیل
پس از صلب او سوی قیدار شد / ازاو بخت چون دیده بیدار شد
تجلی ازاو یافت چشم حرم / شرف هم گرفت آن محترم
بشان همیول از فنح رسید / پس آن نور سوی همیسع رسید
وزاو نهضه شد تازه بران نسبت / کز آن نور کرد دیده ملک نبت
نبت در زمین حرم [illegible] شد / دران گشتن [illegible] شد
پس آن نور با فر کامل عیار / وزاو یافت در پشت [illegible] قرار
وزاو [illegible] شریف آمد / که بیود او [illegible] عدد
پس آن نور کامل بعدنان رسید / تو گویی که او جان جانان رسید
پس از سوی شد از نور اهل نظر / سوی معد من بعد سوی مضر
وزاو کرد در پشت الیاس [illegible] / که هم برد سوی [illegible] التجی
ز الیاس آمد سوی مدرکه / رسانید [illegible] مهلکه
ور آنجا بسوی خزیمه روان / پس از [illegible] ازاو یافت جان
قصی شد از آن بهره ور یا لوی / سوی قالب غالب [illegible]
بیامد از آن نور کو بهر [illegible] / بخورشید بر اوج [illegible]
فروزان آن [illegible] عبد مناف / بشد شیوه ها [illegible] صاف
که چون بنده گشتند او را عرب / ورا نامش نهادند [illegible] لقب
من او را هم از جان و دل بنده ام / ز پهلوی اولاد او [illegible]
چو او در مدینه شود کدخدا / در آنجا ازاو نور گه وجدا
شود نور [illegible] ازاو [illegible] نبی / فروزد مدینه بنور نبی
در این گفتگو ازم آمد بمن / که گویم ز شهر مدینه سخن
چو پردازم از این سخن نامه را / که عنبرافشان سر خامه را
بده آن [illegible] زبان / که [illegible] سان
بیا ساقیا باده بی خمار / بده تا نوشم در این روزگار
که سبز کرد نهال سخن / شود باز چون غنچه دهن
زبان قلم صاف سینه کند / بیان بنای مدینه کند

در بیان بنای شهر مدینه از امیر تبع نام که تسخیر آن شهر نمود و ساکن گشت از قوم آن و صلح کردن یهود مدینه و گذاشتن اوس و خزرج را در آن ولایت و حکایت [illegible] القوم

که مهر [illegible] آن سرزمین / مقام محمد رسول امین
بقا نوح دین [illegible] یار / گل [illegible] چندین هزار
چو دیدند قوم یهود از کتاب / صفات جناب رسالت مآب
که از غیب [illegible] / پیام آورد از خدای [illegible]
بود مکه [illegible] / بود قبله گاه حرم [illegible]
چه بر روی نماید [illegible] / بناچار بیرون ره [illegible]
نماید مقام انشه باشکوه / بشهری که [illegible]
که [illegible] احمد نام آن [illegible] / در آنجا مدینه شود [illegible]
نمودند قوم یهود آن طلب / چنین موضعی از [illegible]
که ساکن شدند [illegible] در آن سرزمین / که هجرت نماید [illegible]
باواز صدق [illegible] داورند / ز اخلاص ایمان باو آورند
نهادند [illegible] / باطراف [illegible] کوه [illegible]
بهر جا رسیدند در روز و شب / نمودند [illegible] احمد طلب
یکی زان قوم [illegible] / رسیدند تا چهره [illegible]

بهود [illegible]

بسوی که چون بود منشأ او / بگفتند ما را برآمد مراد
احد از حد ادات بود [illegible] / [illegible] امان امان [illegible]
نمودند که احمد آمد فقط / برفتند بیرون ز حد و خط
که این دو نام [illegible] / نمودند مسکن [illegible]
در آن سرزمین طرح [illegible] / بسی قریه ها [illegible]
گروهی ز تاثیر [illegible] / نمودند [illegible] بنای فدک
نمودند گروهی چنین بنا / گروهی دگر [illegible]
گروهی ازان [illegible] / برفتند گشتند [illegible]
به تماشا [illegible] / که دیگر گشتند [illegible]
گرفتند ره سوی خیبر [illegible] / که آیند [illegible]
بگفتند از [illegible] / بهر چند یاران [illegible]
گرایه کردند [illegible] / ز قوم [illegible] چنین [illegible]
که القوم [illegible] / زتیمان زمین تا به خیبر [illegible]
[illegible] / [illegible] برم از میان [illegible]
به خیبر زمین [illegible] / که آن گو [illegible] احد
چو آن طایفه نام [illegible] احد / شنیدند [illegible]
بگفتند [illegible] / از این وعده [illegible]
چو این [illegible] / در آن سرزمین [illegible]
بر [illegible] القوم [illegible] / بروی [illegible]
نمودند [illegible] / نهادند پا سوی خیبر [illegible]
چه نزدیک [illegible] احمد [illegible] / [illegible] احسن [illegible]
[illegible] / [illegible] وعده [illegible]
در آن [illegible] / که [illegible] احدای کرده
[illegible] القوم [illegible] / [illegible] سجده [illegible]
بگفتند [illegible] / که [illegible] در این [illegible]
زما هر چه داری [illegible] / حلال تو [illegible]
که این سرزمین [illegible] / که آید ازاو بوی محبوب [illegible]
[illegible] / بقوم [illegible]
نگشتند القوم در آن مقام / گرفتند [illegible]
نوشتند [illegible] / [illegible] زمین [illegible]
که این [illegible] / که بر خواست [illegible]
زارث [illegible] / [illegible] ازلطف [illegible]
بسی [illegible] / بقا [illegible] نام [illegible]
رسید با نام آن نام بر / [illegible] خیبر [illegible]
که گردید [illegible] / زغیره احد در حقیقت میان
شنیدند [illegible] / نوشتند در [illegible]
که ای [illegible] فدک / فکنده [illegible]
قدر کرده این خاک [illegible] / [illegible] خانها [illegible]
فرو برده پا [illegible] / نموده [illegible]
اکنون [illegible] / کز این خاک [illegible]
چه بسیار [illegible] / در آنجا [illegible]
چه ظاهر شود بهترین انام / جناب محمد علیه السلام
نماید زمین [illegible] / بیائیم [illegible]
بر [illegible] چون [illegible] / [illegible]
چه او [illegible] / خبر [illegible] از فدک
یهود آن [illegible] / بمانند [illegible]

ازاو بهشت گرمن گشت گلشن خرم
سواد حرم از رخ او منجلب
بود ده که میکنوان مکدر
بکوه و بیابان رود صحرا و دشت
از ایشان سر سیدی صدای مهیج
زنوز چین تو یا بد نظیر
جهان مروشهر چیا
چه نزدیک شد مرگ عبد مناف
برای همان بود هر مرگ عهد
پدر همان بتر از حور لا
ازاو مرغ روح پدر کرد شد
مقش نه برجا و شد عندلیب
حرم شد پس مرگ عبد مناف
شد او قبله قبله گه و کعبه اش
شد از لطف او کرم از جا
پر یشان ن زاحسان او شد تیه
دگر مرگ شد هیدی بت
بگسترد از زهر الحرام خوان
مهیا برای ضیافت تمام
ازاو شد با فاق پیدا کرم
ز زمزم سقایت او داد شد
زاعزم هم ریاست او داشت
دگر باره نعمت یکی شد پنه

سر امر نشار از کرم در حرم
چه مرد شیخ یافت از ان ایش
شد ی رو شن از او مهی عهد
هر سنگ و خاک امید کشت
که ابسیه خاندان فرج
محمد رسول خدای غفور

عصر کردان عبد مناف از شاشم در باب نوزدهم محمد ۳

گران بسکه مدلا نبذ ف
باو داد سو گند از روی مهر
نماید نصیب وی ان نور لا
چه عهد پدر کرد ها شم قبول

دگر امارت ها شم در حرم و در سیه سرا ریشا نیا بان محترم
و پا ان بعضی از سنتها ی ان بزرگوار و سیه او و فرا و
بسلطنت عالم و تکلیف او و عدوان بنو اصحاب الفیل
و قبل کردان او ما زیاد ته و خاستن با پیکر یا ان او

ازاو شیر مردی سر بر کشید
زمرصاحب قوض بهر خدا
زچار یکه داده برتن قصاص
بدرگاه او شد وجوه عرب
زافزونی نعمت او خوش طبع
نمود ندازراه تعظیم او
بهمتای حاجیان علم
نوح چه یافت المکتری
دگر یافت پرانبی از خلیل

ازاورو شنی یافت صبح ظلام
چه نور چه یافت در رو یی او
عیان بود در چشم فرزند نور
رسیدی زهر گونه ای بهره مند
بشارت بیاشم بجم خدا
زنسل تو اید چه در وجود
بنزدیک یه ورد گار جهان

پر یشو صفا یافت ابطح تمام
که با شم بی نیاید بعبور
بشارت بیاشم بجم خدا
بنزدیک یه ورد گار جهان

چه چیز خاتم اب
بچان مجکم چه حکم قدر
که بنو ازاین حذا اب نصیب
زاثار مرکب رشته بول

بعذر و سن ال تعلق کنند
بکفار حبت ره ان اشرف
بیشتر حرم با شم چیز صنف
اجره علم دار الاحوش
بهزه از او یه وقت حرب آن کس
نمود از کرم فضل او را ادا
دیت داد با شم بمنوش خویش
نمود ند از راه تعظیم او
قسام و لایت با و داد اشیه
چراش پیغمبران ا مینه
که بر پا نیارت کرد انجمنی

بعزم کرم جانب کعبه شد
چو از مهر جمع ماه نو نمود
که آید مردم به بیت الحرام
در ان جمع مانند ه تم
که ای صبان امان خدا
رسیده کنون موسم حج بیر
چا مند شنبه مهمان حق
به مهمان پرستی خدای جهان
مبا د الجزو ن حق قوی
چا مند لقوم زلا حجر
رسند از به طوفین نیق
بطفل لقای شی تا حضو
زبطن عقیق نیق عیق
بگنجشپ چون پر نشو د خانها
نسازد زمین بگیتی جدا
برای مشای اجر عظیم
نمایند در وقت حج حرج
که نو شند ازان حاجیان عرب
بهر ی بهر موسم شد مقام
هم چا چان در حرم شد مسار
که طاقت ان کرا نی ند اشت
که رفش و دیکش بهی شد شم
دران مسجح منه غفو و نوح
که از بهر اه قوت یکش نماند
فرو غ رخ مکت ابطحی

پسندید و مصاحبه کوشید
بران مرز و بوم سپهر کبود
نمایند نزد یک بعجه مقام
چراغ حرم با شم بنیام
ازاین خاندهم بکنعان خدا
هم بسته احرام حج بیر بان
سر سنا و ار حسان حق
بپهنه فراز خان مهمان
تعدی نمایند گبر و دی
بعضل لقای شی تا حضو
بچنشپ چون پر نشو د خانها
نسازد زمین بگیتی جدا
برای مشای اجر عظیم
نمایند در وقت حج حرج
که نو شند ازان حاجیان عرب
بهر ی بهر موسم شد مقام
هم چا چان در حرم شد مسار
که طاقت ان کرا نی ند اشت
که رفش و دیکش بهی شد شم
دران مسجح منه غفو و نوح
که از بهر اه قوت یکش نماند
فرو غ رخ مکت ابطحی

گمان نرج در فرخ فرخ

خود را رسانیدند بان قوم
دل تیره روشد بسلام او
بشادمان بیاشیخ کز این حضیض
کز ان زهره فاخره شود ابتهاج
که افروزد ان مهر عالیجناب
مرض رفت و از فرط قوی
بسیج وقاحت بر انگیخته
بامین حرفت زیبا از پیشه
ازاو چند گوهر برافطیف
رقیقه خرد چه شعشه تمام
بجا بود دور رسوائی انام
بلند میگرفتند ان پرده ها
بجلخ نماید کجل حرام
شنیدان مه ال عبد رفت
باوگفت ای مهر عالیجناب
که مانند او شهری در عرب
عقیقه بود خرگیه زاده
نخواهی دگر باره فرزند او
نیرزد بنور مخ جهان
ازاو پشت الحمد ایدبانم
پرسش چیست گروان امیر عرب
پرسش نطق از ان مه مضطرب
قبیله شان بخارد عمر و پشم بدر

زاوصاف ان آستین بینام
گذر کرد از نشستن خانم او
نوشتند شان بان مشتری
برایدار او پخت ابتهاج
دران دود و پاش دلجوی
ازان مهر و خنده بهر دمی
بگردان چه قمری نهد طوق
زست کرد ست افروز بخش
اسد با مضرعم صیفی گوهر
برا مالاران ستیزه کنام
چه خورشید در روی کنان
که از نجد اید برون ده
خواب ان ماشهر زاد خنیاگری سمی و فتن او بچین
که او سالاران مال گرفت تجار
برود خرعمر و سالم خطبه کن
بسیه طاهر و پاک گیرد ادب
به هر چه اندازه نهر
چو او سالا بازرگانش میدهی
ران مهر بهرت بیاراورد
پس نمرده باشیم امر بخواهد
اگر خواست او لاد امجد سالم
بنزل در اورد اقوام سالم
بپرسید چیز از مطلب
ملکت ای برادر بترب زین
بگوشان ان مرد زین
پنجه فیضه بخش گمال
سپه مرا و قحط گمال

زتعریف او در بلد دهش
که او راست بازرگانی حرام
نوشتند شان بان مشتری
کرایک ان ستاند چه مزد قری
زنا شایسته بمزد زبان
که تقدیر ترک گفت عمر رسان
زهر یک چه حسن عذر خواهش
که کشتی بگرفت چند بن مزار
بگرد یا شفیع پیش رضا
که گردد بگلخم خدا گردخدا
بدستور ای خواجه بخت
بران به پیشه چون باشد
زاینه یکی حصه شخص
که از نجا ید برون ده
بگلخم پدر بوزجر بشر
ممتاز نخی داشت کران بحر
ران خواب ان شب بقیه
از ان پس مرا زبان بگفت
بوه دختر بزرگ بخت
بوگوش ملک مرکز ش
بران مرد بهر چه اندازه
مفرزه ای در بهر وی کهنی
بپهپوت در کنار اوز
همان نطفه چون پر قرار ثابت
که خواهد بوی بهر
بوگوش ان مرد زین
سپه مرا و قحط گمال

نازنین هوم ایکاوز

بپرسید قوم ازو زان نوا
تو ای صاحب حکم و الا چرش
تو ای خانه کعبه را پیچ جان
نمودند شان کز دی تو رو
سرانجام این خطبه کنیم
زنی دختر صاحب جلد عا
دراین باب بگو تا چه نظر
بقبال فرو بندا قری
که دختر بزرگ بخت سعید
دران کز معین کجی نظر

خبر یافتن او و پیدا کردن او را و شرح پرسش حال او را

که ایصاحبان جمال و کمال
زدم شیر یه نور نظر
براو فوت دارد زنور دیده ام
زاولاد غالب شه یگانه ام
پژ شه از دهم روی
جهان افرین داده سالم شرف
زنسند از فرشته چه تر بر اسمان
بسی بیسته این امر

که کریم گه ابنده مهربان نواز
تو ای صاحب حکم و الا چرش
تو ای خانه کعبه را پیچ جان
تو ای شمع انوار و دیده بشر
اگر عاجزی و درین امر خطر
بوی تو ارم بقبیل ار
زعجی من این کار یاد نظام
جوانی که گرد د میسر براه
در انصورت بگخت اری نم
بود از تجار ستین در میان
زنگه پژ شک ان کاروان
روان گشت از پس شوب مطلب
بتر ب سیه ندان کاروان
زاقبال فیروز بخت سعید
دران گر معین کجی نظر

که ای مهتر ان مرد عالیجناب
گر از فضل روح القدس مستمد
که باشد بگوید این اتفاق
جواب مجان مردم مضطر
برادر مرا نام شیخ مضاف
در ایش شهر ستیم امید وار
نمودند شان عالم قاهر
زنپوندشان کرد ها ساخته
کران شق اسلم کنید اجتناب

ولیکن تو داری بر انگشت شرف
تو ای بستوان ال نزار
تو ای حجت بین نیز البشر
به گخم گر نیت جاجت بغیر
همان ماه بلا زنده شهریار
گنم رو بغرم تجارت شام
بگرم در انجا سر رو بجاه
جوان بخت اخواستگار ی نم
نه بینم مازغب لت زبان
قدر هم عنان معضا توانا
بپرسش و دمش هم از عشق
مدینه ازاو یاش روح رانفا
بران خاک از اقوام گردون مقام
بزو باهم و خانه پر نور شد
بجان از پدیدن کاروان
بگویید بلا گه خود کیستید
که بر داز نظر های ایجانب
اداکرد از جود مطلب
بود این جوان ال عبد مناف
که از ریم گل گرم بلا بهار
همانزا بشستم گنم
نموده کنون میل حصل
شلا خود بود ولی بجانب

بخز لکه او را سپارد بکس
رو تا کنند دیری علادر
برانید ای کوش اقوام من
ز اخوان و اولاد و اقوام من

که من بینمایم ز یثرب سفر
و یا انکه پوشم ز عالم نظر
شما را وصیت نمایم قیام
که یاری نمایند هم لا کلام

نمایند باید که ز اتفاق
ز اجداد من رسید رونق اتفاق
مرا دید از هم جدا این زمان
که فرصت وقتند در کف دشمنان

ازان شاه کردید خوار و ذلیل
شود منهدم خاندان خلیل
شما را رود دین و دولت ز دست
ورا قید از اوج عزت پست

نمایند که رکان طمع در شما
شما را نماید بی کس شرف
به چشم خسان کهان و مهان
بمانید در نزلت و در هوان

همین مطلب که برادر مرا
بهر حال با جان برابر مرات
بود بر شما بعد من جانشین
بود در مقام خلاف ایمن

برانید او را همه پیشوای
خلافش مدارید بر خود روا
نمایید تعظیم و تکریم او
نتابید روی از ان [illegible]

کذارید دست او اختیار
سپارید او را درفش نزار
کلید در کعبه سعی حاج
که از بهر ماست جان تحت و تاج

کرامات پیغمبران را تمام
که داده به ما کردکار انام
نمایید تسلیم او بی سخن
به بندید در طاعت او کمر

میان شما جانشینم اکر مه برید
وصایای من را همه بشنوید
بکردید در راه دنیا و دین
بفیروزی نیکبختی قرین

بحل حرام و بر کن مقام
بمانید با عزت و احترام
دکر بینمایم وصیت مدام
به ایین ابای خود با احتشام

که در حق ان در حسب شرف
که سلمی ز من کشته او را صدف
برآید چو ان طفل خورشیدکرک
ز مرقش رسد او بنصف النهار

نیارید تقصیر در باب او
بداوید اماده اسباب او
به ایین ارباب عز و کرم
بیارید او را بسوی حرم

چو او راست نی بند و برک
مدارید ان بر ره او را پس کرکر
ببینید دشمن او را بود در کمین
هنوز است بس سود ان بر زمین

که از بهر خون ریختن تشنه اند
که دشمن ز سوز جکر تشنه اند
مباد از شما قوم عبد مناف
نمایید در این وصایا خلاف

ببخشند ان بحشر حاضران
شنیدیم فرمان [illegible]
سر به حکم تو دارم
به بندیم بس حکمت [illegible]

و یا زین وصیت دل انکشت
بشد پایه طاقت مارفت
روان شد پس از ان و علام
ز نصف النهار مدینه شام

دکر اکثر قوم انس فراز
رسیدن هاشم به شام و فوت شدن تا [illegible] تمام [illegible]
ز یثرب بسوی مدینه کشتند باز

پس از قطع ره هاشم دلفروز
اجناس [illegible] برای تجارت و [illegible] و در حین [illegible]
بشد هم امد شام کردید روز

ز بهر فروختن متاع در وی [illegible]
بکاست هم خورشید در ارتفاع
چو شد هم از رخ او روشن فروغ
متاع خود ان مایه فروخت

زبس سود ها دید در راه شام
بشد هم انده کرد سودا تمام
ز سودی که امد ز سودا پدید
بسی جنسهای مناسب خرید

دکر نکها بس سلمی کرفت
که چشم فلک شد از ان درشکفت
فضا گفت بند از ان چشم زخم
قدر کفت در چشم او بیند زخم

خرد گفت از وی روان اسمان
برادر از پی حشمت خود در امان
ز ان پس ز سفر [illegible]
چو شد عازم عود یثرب مبین

که نزد او اخوان [illegible]

نکشت ورا احوال دید ان ایاب
بجا ماند در شام ان ابیات
رفیقان نمودند رو تا بران
بنودند اکثر چو خویشان خویش

بروز دیکر رنج او شد زیاد
ز پا سر و قدش بجا او فتاد
نظر کرد سوی غلامان خویش
دکر سوی بعضی رفیقان خویش

با قوم فرمود اثار مرک
بکودینم از ز سرش بال و برک
فند رانشتی این مرغ روح روان
به مدروی سر و قدم [illegible]

نکردم از این بر دکو بار
بکو دستم بر ره چاره ها
پس از مردم رو بمکه کنید
ز ره بسوی مدینه کنید

بسلمی رسانید از من سلام
رسید روز عزا بر شام
پس از تعزیت این وصیت زنید
بسلمی رسانید ای انجمن

که در باب فرزند من ابن عم
بمانند بهر بابت قدم
که غیر از غم او مرا نیست غم
که نور حرم مانده دور از حرم

دکر زدلم نیست در بند جان
بحکم لقای خدای جهان
غرض انکه بعد از دو روز دکر
با حوال خود [illegible] هاشم نظر

بیا پای عیالش بر اشخص نور
که زود او در وبدار اسر تو
بر او کشت روشن ز اثار مرک
که بار دکر بعد از هر سخن [illegible]

بوقت او شکر ارتحال
رسیده کریزش او ره روال
ستاده بربند بالین اجل
سواری بجز او نکو اهل بدل

بیاید بهند زر نو و پا ارک
که او را بمنزل برد با شتاب
با مداد خدام خود نیز کرد
بدیوار بنشست بارنج و درد

پس از قطع امید خود از حیات
طلب کرد هم کاغذ و هم دوات
بدست خود انسید محترم
نوشت از برای وصیت رقم

بنام خداوند حی قدیم
کریم و رحیم حکیم علیم
همین نامه بنوشت عبد ذلیل
بوقتی که بشنید بانک رحیل

بوقتی که فرمان مولای او
با بواد ار کشتن جای او
بحالت از دار فانی رحیل
بدان شد جا و وادی رود

بدانید کین نامه ان بعداز
نوشتم که جان بر از تن روان
بدانید ای ال عبد مناف
که در مرک کس را نباشد خلاف

همه رد ذلیل نموده عزیز
ز مردن نباشد رهایی کریز
مرا کشت چون از زندکانی تمام
در این وقت سوز از همه دارم

بحکم روان خدای جهان
ز دنیا شدم سوی عقبا روان
فرستادم اموال خود را تمام
برای شما سوی بیت الحرام

نمایم تقسیم خود به سر
نمیرد پیشکیم پی پیشتر
سفارش نمودم شما را تمام
رسانید حق را بحق مقام

دکر ان عزیزی که در دو ابرم است
که با اوست نوری که نور ازمشت
بود عزت [illegible] نزار
بعد از او نیز [illegible] فزار

چه دارید در پیش او هوش خود
سازید او را فرامش خود
نمایید از عزت و احترام
بتعظیم فرزند او احترام

با ولده دیکر ز من هم سلام
رسانید با عزت و احترام
نمایید چون سوی سلمی کذر
رسانید از من سلام و دکر

کنند چون نز احوال من جستجو
بکوئید پیغام من را باو
نوشته است هاشم تو را اه
که دور از تو کردید مرهم تباه

کشته ز قرب وصال تو دور
اجل را شدم دستکیر و اسیر
ز دیدار فرزند خود بهره مند
نکردید ام او شادمان [illegible]

را در نظر تیره شد این جهان
شدم از دل چشم دوم نهان
[illegible] بر شما باد دایم سلام
دکر رحمت بر روح او قیام

بدان مرد و رو کرد ان ابجاش
پدر مرده اعمام بی‌رحم
غم دور از زمزم ارخطیم
رسد بوی کعبه مرا بروی
بدو گفت من از پی حارثم
بجد اطی مراست نسب
برو سوی وادی عبد مناف
که او مادر در شهر یثرب
بدان وادی ارزان پی آرنجو
بسوزی پدر سر نزد ارتخف
فراموش کرد بیدبه زاو
سخنهای با شهم بوسفیان
چه از مکه آید پرتاب سیم
گرو یا بود گرده پشید رو
بزرگ طفل شصت ساله چو
بزیبد او لاد عبد مناف
بطفلی بزرگان صلب شرف
چل [illegible] فروختن
بتاریکی چشم خویش نداختن
روایت کند مردم سرفراز
بفتد ای مرد پر خاشجوی
فروزنده چون کوه پر برها
منورشد از روی یکدیگر او

بدو گفت ای مرد عزت مآب
نیامد دگر هیچکس بر سرم
در این شهر غربت پدید آیدم
زو ضعیفی که جستی تو زین سرغ
زنکه با این سر زمین بر دیم
که دیدم جمال تو ای پیشوا
او اگر سلام مرا تحفه
شده از صفای دم طیب
که در سایهٔ خود دهد جایتو
بگو یا زای ال عبد مناف
زان رو نهاد شد در بغداو
پرسید و شد از کنیت برخبر
شهم شد بشنو و این سیم
و یا نیت دور از جوان البرو
رسید ز غن پهر آدر فحاف
بستید پر سر برزه گر خلف
بزم گروه دگر سوختن
بدار و که بات پرداختن
سکون دیدهٔ خویش پرداختن
چو باشد ترا حال خود بدگمان
رهم بود در پیش راه سکین
نخیزد از سوی کین او

نمی‌خواهد بنم مهر عبد مناف
مراد و گرد ندارد از ان صفا
تو نیز هم من یار گو حال خو
شدان مرد حیران از ان گفتگو
رفتیش ع ال ان جستجو
روانه بیثرب شد هم از دیار
بدو گفت چون شنید او سخنهای
بگو از برای شما القام
بدو هم فوایش جفا کرد اند
چنان ان پدر خواه ارزاده
فراموش کرد بیدبه زاو
چرا نسل او خوار بدمستند
مگر دید بر عهد با شهم وفا
چه بیگانه دیدند زاد سحر
از ایخو فتان مرد ناشناخته
سوی شهم یثرب نهاد روی
بپرسید از حال مردم ز هر
بشهم آمد و دید بر نزل او
چرا عزت خویش بفروختند
جدا کردن از دیده خواب و خو
بزندان بردند و در بند سخت
مدارید از غربت خویش باک
بشهر اندر شد بیثرب گذر
رود بیدار او چشم من چو نشد
عرض بود ان ماه بر تو من

نواده بنهم مهر عبد مناف
مراد و گرد ندارد از ان صفا
تو نیز هم من یار گو حال خو
شدان مرد حیران از ان گفتگو
رفتیش ع ال ان جستجو
روانه بیثرب شد هم از دیار
بدو گفت چون شنید او سخنهای
بگو از برای شما القام
بدو هم فوایش جفا کرد اند
چنان ان پدر خواه ارزاده
فراموش کرد بیدبه زاو
چرا نسل او خوار بدمستند
مگر دید بر عهد با شهم وفا
چه بیگانه دیدند زاد سحر
از ایخو فتان مرد ناشناخته
سوی شهم یثرب نهاد روی
بپرسید از حال مردم ز هر
بشهم آمد و دید بر نزل او
چرا عزت خویش بفروختند
جدا کردن از دیده خواب و خو
بزندان بردند و در بند سخت
مدارید از غربت خویش باک
بشهر اندر شد بیثرب گذر
رود بیدار او چشم من چو نشد
عرض بود ان ماه بر تو من

زاد ال ان کو بهرت حرا
ستاده بهم بجا رحا بی
بهر سال بود در شتا و زاو
که در باب من همه حیث
بحرا در او از همه رو از خفا
زبحر شما بار صد از پیاب
که ای بوی عزیزان دی
او اش چه پیچم ان پاکزاد
کزان حال الکه و یم
چه حارثه گفت بان کرو
سر فضل تو مثل
بود در دم چشم اصل کمال
گریز ز میدان آشوب ستیز
دل مطلب بیاورد تاب
پناه قو کو تهن شد سوا
چه آمد شهر مدینه رزاه
مدینه رزف او گشته قطع
بدان لشکر پور عبد مناف
فلندر شن پیدان نابی
بیا یخچه بر لوگدان کشیخ
بدر دی تشر رشف راجا
چه شنید از او مطلب آن سخن
بدو گفت ای قرة العین عم

بحرت من از دور کردم ادا
ز اکشت ط مرزانت بی او
بداد م ازان شتا ه نا بو
پرستش شد و اموش زو
نمود بدار نگا به جور و جفا
دلم گشته از داغ دوری کباب
مرا ره بکوی عزیزان دی
زکشان ان مرد حارث نژاد
که او این قدر کرد پیشه
که واقعه او راست چندان شنو
بپرسید ز حال مردم ز هر
بعقل بداد ب حسن جمال

چه خورشید بر قله کوه سار
سپیده ندمید بطفحه چه ماه
دران کرده نور تجلی ظهور
که بنده از روی اسرار دوست
دل چرخ شد کوی چوگان او
زشت دی بیان کرد او فی الحال
نشیمت ما منند من سر فراز
بحرت فرو اهد از کوه تن
پیارز و د نزدیک ناز دکم

زاد ال ان کو بهرت حرا
ستاده بهم بجا رحا بی
بهر سال بود در شتا و زاو
که در باب من همه حیث
بحرا در او از همه رو از خفا
زبحر شما بار صد از پیاب
که ای بوی عزیزان دی
او اش چه پیچم ان پاکزاد
کزان حال الکه و یم
چه حارثه گفت بان کرو
سر فضل تو مثل
بود در دم چشم اصل کمال
گریز ز میدان آشوب ستیز
دل مطلب بیاورد تاب
پناه قو کو تهن شد سوا
چه آمد شهر مدینه رزاه
مدینه رزف او گشته قطع
بدان لشکر پور عبد مناف
فلندر شن پیدان نابی
بیا یخچه بر لوگدان کشیخ
بدر دی تشر رشف راجا
چه شنید از او مطلب آن سخن
بدو گفت ای قرة العین عم

بحرت من از دور کردم ادا
ز اکشت ط مرزانت بی او
بداد م ازان شتا ه نا بو
پرستش شد و اموش زو
نمود بدار نگا به جور و جفا
دلم گشته از داغ دوری کباب
مرا ره بکوی عزیزان دی
زکشان ان مرد حارث نژاد
که او این قدر کرد پیشه
که واقعه او راست چندان شنو
بپرسید ز حال مردم ز هر
بعقل بداد ب حسن جمال

چه خورشید بر قله کوه سار
سپیده ندمید بطفحه چه ماه
دران کرده نور تجلی ظهور
که بنده از روی اسرار دوست
دل چرخ شد کوی چوگان او
زشت دی بیان کرد او فی الحال
نشیمت ما منند من سر فراز
بحرت فرو اهد از کوه تن
پیارز و د نزدیک ناز دکم

نیاید را دزه در حساب
بود نظاره‌ها شیم نه صدف
بمن داد ها شیم این پیام
نمود بدار زمزم ارخطیم
برای چه کردید در رو زگار
باو عرجا کو یم از چشم تر
گو یره نما مند سو یم نظر
بان مرد کو بنده پاک ژراف
و ز هر نبرا و یه ستو یم بال
ز تعریف اعمز با فرهی
ز نعتش رخود موش این زمان
صفه‌ار از نوی او صاف

روان گشت بیچ براو زدال
منور شده در رقت چشم بهر
وزان نور نوشته شد بر جهان
یکی کسب دیگر
بروون جست مند بر جهان
بهر جا بزرگی بود الیقم
ندارید بر پا یام دست بس
روان گشت بزدیک ان مرد چین
که از دو رت دیدام گشت زیر

نیاید را دزه در حساب
بود نظاره‌ها شیم نه صدف
بمن داد ها شیم این پیام
نمود بدار زمزم ارخطیم
برای چه کردید در رو زگار
باو عرجا کو یم از چشم تر
گو یره نما مند سو یم نظر
بان مرد کو بنده پاک ژراف
و ز هر نبرا و یه ستو یم بال
ز تعریف اعمز با فرهی
ز نعتش رخود موش این زمان
صفه‌ار از نوی او صاف

روان گشت بیچ براو زدال
منور شده در رقت چشم بهر
وزان نور نوشته شد بر جهان
یکی کسب دیگر
بروون جست مند بر جهان
بهر جا بزرگی بود الیقم
ندارید بر پا یام دست بس
روان گشت بزدیک ان مرد چین
که از دو رت دیدام گشت زیر

زاد ال ان کو بهرت حرا
ستاده بهم بجا رحا بی
بهر سال بود در شتا و زاو
که در باب من همه حیث
بحرا در او از همه رو از خفا
زبحر شما بار صد از پیاب
که ای بوی عزیزان دی
او اش چه پیچم ان پاکزاد
کزان حال الکه و یم
چه حارثه گفت بان کرو
سر فضل تو مثل
بود در دم چشم اصل کمال
گریز ز میدان آشوب ستیز
دل مطلب بیاورد تاب
پناه قو کو تهن شد سوا
چه آمد شهر مدینه رزاه
مدینه رزف او گشته قطع
بدان لشکر پور عبد مناف
فلندر شن پیدان نابی
بیا یخچه بر لوگدان کشیخ
بدر دی تشر رشف راجا
چه شنید از او مطلب آن سخن
بدو گفت ای قرة العین عم

بحرت من از دور کردم ادا
ز اکشت ط مرزانت بی او
بداد م ازان شتا ه نا بو
پرستش شد و اموش زو
نمود بدار نگا به جور و جفا
دلم گشته از داغ دوری کباب
مرا ره بکوی عزیزان دی
زکشان ان مرد حارث نژاد
که او این قدر کرد پیشه
که واقعه او راست چندان شنو
بپرسید ز حال مردم ز هر
بعقل بداد ب حسن جمال

چه خورشید بر قله کوه سار
سپیده ندمید بطفحه چه ماه
دران کرده نور تجلی ظهور
که بنده از روی اسرار دوست
دل چرخ شد کوی چوگان او
زشت دی بیان کرد او فی الحال
نشیمت ما منند من سر فراز
بحرت فرو اهد از کوه تن
پیارز و د نزدیک ناز دکم

نیاید را دزه در حساب
بود نظاره‌ها شیم نه صدف
بمن داد ها شیم این پیام
نمود بدار زمزم ارخطیم
برای چه کردید در رو زگار
باو عرجا کو یم از چشم تر
گو یره نما مند سو یم نظر
بان مرد کو بنده پاک ژراف
و ز هر نبرا و یه ستو یم بال
ز تعریف اعمز با فرهی
ز نعتش رخود موش این زمان
صفه‌ار از نوی او صاف

روان گشت بیچ براو زدال
منور شده در رقت چشم بهر
وزان نور نوشته شد بر جهان
یکی کسب دیگر
بروون جست مند بر جهان
بهر جا بزرگی بود الیقم
ندارید بر پا یام دست بس
روان گشت بزدیک ان مرد چین
که از دو رت دیدام گشت زیر

چه سوی من ای ال هوش من
باو گفت پشیر که دارم گمان
بعزمای با من بگو کیستی
که بوی پدر در سرم [illegible]
باو مطلب گفت اری نم
گرفتش بر مطلب بچه جان
دگر گفت با شیر اکنون بهم
که زاین کنم رنج عمهای تو
سوی خانه عزت خود رحیم
مکن مادرم را ز مطلب خبر
ازاین صورت اگه شود مادرم
نمایند انکار ریان اتفاق
دران جا یکه مطلب شد سوار
سوی مکه کرد دیدار دلم
شود مادر از حالت ما خبر
بایشان مدد او پس [illegible]
دلم زین گمان پر از [illegible]
[illegible] پا بر سرم
باو مطلب گفت ای جان ام
بفرمان او مطلب [illegible]
که از کودکان گروه [illegible]
رئیس یهودان بد [illegible]
در بازی خویش [illegible] باز کرد

پیام یکم ای اغوش من
که هستی زمام من ای جوان
که ام زیثرب زمین نیستی
مرا از تو جدا چه از من سراغ
ترا هم وجایی تو و من [illegible]
شد از چشم او اشک [illegible] روان
مبادا بدوران ترا رنج و غم
رسم تر اسوی [illegible]
که بنودت [illegible] دوری
مرا همه چو [illegible]

[illegible] رکنی [illegible]
از انرو بسوی تو مایل شدم
[illegible] باید اسلام تن
و یا انکه از ال عبد مناف
جهان [illegible]
[illegible] چه جان دران [illegible]
اگر میل داری بشهر [illegible]
برم از مدینه ترا بر حرم
باو گفت شیبه ز روی کرم
که اقوام ما [illegible]

بزد یک [illegible]
روانه بسوی تو از دل [illegible]
کمام تو [illegible] مطلب [illegible]
تو [illegible]
میان من و جان [illegible]
[illegible] او [illegible]
مرا کن [illegible]
حرم [illegible]
[illegible] از این جا بسوی حرم
درانره نمایند با ما [illegible]
[illegible] شود [illegible] از حرم
از ایشان [illegible]
[illegible]
باو گفت شیبه [illegible]

[illegible] مطلب [illegible] برادر زاده خود [illegible]
[illegible] و خبر [illegible] روانه [illegible]
از یثرب خبر [illegible] و تعاقب کردن [illegible]
[illegible]

سوی خویش قوم [illegible]
تعاقب بمادر [illegible]
بشدی بران کار چون [illegible]
[illegible]
مده ره بدان [illegible]
[illegible]
یکی طفل [illegible] نام بود
که [illegible]
[illegible]

[illegible] خویش هم اتفاق
مرا باز [illegible] دست تو
اگر زود [illegible]
کنندم [illegible] زمین در [illegible]
که پرورد کار جهان [illegible]
بره ماه [illegible]
چو عقرب [illegible] کار او [illegible]
[illegible] بیرون [illegible]
فزون [illegible]

بر اینده بر ما [illegible] اتفاق
شود شور [illegible]
بریده شود دست [illegible]
نکردند [illegible]
[illegible]
ز احوال یثرب [illegible]
[illegible]
که بازی [illegible]
ازان داد [illegible]

[illegible]

که در کعبه او بود وال خلیل
ز ال خلیل خدا امد [illegible]
ز جرهم [illegible] و ال [illegible] شد
رسید از خدا وندری [illegible]
ز دوست گروه خزاعه تمام
[illegible]
باطراف ان [illegible]
و یا انکه کعبه [illegible]
[illegible]
نمودندان [illegible] خاک [illegible]
[illegible] زمین [illegible]
ازاین سو خزاعه بسوی حرم
[illegible]
[illegible]
نمودند قوم خزاعه [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
که ای شیبه [illegible]

همه [illegible] بودند خوار و ذلیل
گرفتند هم [illegible] کعبه را
[illegible]
ز طاعون [illegible] رعایه تمام
[illegible]
نهادند [illegible]
بقولی [illegible]
شده [illegible]
بوادی رسیده [illegible]
نهادند [illegible]
[illegible]
نهادند [illegible] قدم
[illegible]
که او بود والد [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
که از [illegible] مطلب
[illegible]
[illegible]
بکن [illegible] بر ار

گروهی بودند جرهم بنام
[illegible]
نمودند جرهم [illegible]
[illegible]
بجرهم [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
چو جرهم [illegible] حال
[illegible]
[illegible]
[illegible]
بکندند جای [illegible]
ز ال خلیل خدا [illegible]
حرم [illegible]
نمودند اهل حرم [illegible]
دگر غالب [illegible] عبد مناف
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ازانخواب [illegible]

خواب دیدن عبد المطلب [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
چو قندیل [illegible] در هوا
ازان مال کعبه [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
برای سقایت [illegible]
[illegible] قرار
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

شب [illegible]
شب چارم [illegible]
[illegible] الحرام
چو خواهی [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
نکردند امداد [illegible]
روان [illegible] کندن چاه [illegible]
بدرگاه حق [illegible]
براو کندن چاه [illegible]
[illegible]
[illegible]
براه خداوند قربان [illegible]
وی از دو دمان خلیل خدا
شب و روز [illegible]
که در روی [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
نبهم [illegible] حارث نام دار

که از کندن [illegible]
که ای [illegible] ال عبد مناف
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
طلب کرد از خالق [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
شد [illegible] ال عبد مناف
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
نخستین بسوی [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ازان چاه [illegible]
برون [illegible]
[illegible] دران چاه [illegible]

[illegible] از چاه و [illegible] حارث [illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
ازان [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
دران [illegible]
[illegible]
دران چاه [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
برایند تا انتهای جهان
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] تیغ و زره و اهوی طلا

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
حکیمان [illegible] قوم عرب
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

دران چاه [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
دران خواب [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
بحکم خدای جهان افرین
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

بپهلوی خود گرانمایه گاه
همان تیغ را دار ران بقیچاق
پیک گرشه دید و در سر بسته
منکل بزرسید و تیغ بر

بگفتا مجال نشستن و گاه
بهم جرم جرم اجیر شده
شد از ان گمراه لطف او مفتضح

بقولی دگر هوو چندین بنده
گرفت مرا مان خود دگر
در او رد ان تیغ بیمانک

بخود گفت مان شیفته جناب
گر باید برادم ازین چاه
پر اندیشه ان پالت بدر بون

گذاردم گران چاپلانه تمام
بخود گفت دام و ان فلانم
من از بهر صفدل امام

بدیشان خداوند کرگسان
نمودان مرمندان رچاه
نازبد ل سال امام

بیاسای خداوند کرگسان
گزاوقدرت امگذد جدا
براور د بیدبران براوقش

بصوت دلپذیر و خوش الحان
گر باید حذف بروی زمین
محمد رسول چه خداست

درادم چه بار سد رهنمون
غرض از فدان حضرت صاحب
گر اوت پرفه مر خالق کم

بوقتی گرفه یم فایده قیام
ازان اسبق فدان اخال کم
دل شیفته خرد ایده بدو ل

غرض گفت سف کم مرم رچاه
بشیطان معون مان گفتم
فرا و پیش مروف بدرچاه

چنین کرد خاطر او خطه
زنیده دن نصف مطلق بدو
دم امین وقت نم کردگان

کنیز تیغ بلدار او دم عضب
بخاطر اطرشیخ عبد الملک کسان تیغ بلدار او دم عضب گفت
و منع کرشتن ان جنیت و خراب ماندن شهر ان بجهت ان

چو اندر اپیاز ار سالم شد
زنیده از نوم خواستن زنان اگر و منع کرشتن

بماوهوک ای شیفته المجذوب
دادن تیغ بلدار او دم عضب

فرو شیفته چرا قرت حیا بهم
زخصم جان افرین سمیع
پهر گفته فی من مسمیع کا

گرسند بزروی خدای جهان
تراز بزای زمین چون زبان
رسانند بر گونه نام تو

بهنگام زان مرفت دست کم
قویش بحکمت ان کار نیز
زیم امهات هو یروی ×

نخواهد درخانه حجره تیغ
گراری زاو در ان سلاح دیغ
بجای خود ان تیغ بلدار قرار

چو از خواب بیدار شد شهریار
دلش مرقه موج پدر شد
نخواهد ان سلاح ایدم مخالف

[illegible]

زبیداد نار او بلدار شیخ
بیان کرد پیشه هم بو نیخی
ظفر کرد بر اسخوان اشتر

گرفت نیز زین پیشه ان بلدست
بفرق سه طبر زد گشت
رو انگشت خان راه بر

مدو گفت ای زشت ناپیو
اجل بر سر تو زند ایدرو
براید بروزدی مندا جناب

از ندا تش فهم جان شما
کند خاک بر سران شما
کند ریشهای شما ز اب

دمد خاک بر خون شما ابا
شمار و د استا حت نید
خبر بر دسوی پدر سی خرو

بپیچید و حیز بخود خشمناک
زخون روی فرزند خود گرفت
نمک بر گرد ید اه اجگر

گه حقه کرد ید خشمناک
گه دم علم کرد طاوس وار
بال گاه اپس ان باشد

غنیو د سم کرد بر سر
که رد جبک طلقون گشت بدلب
خصوصا اگر طلقون گشت بود

زطلقون بو د بر سر لاپشان
غرض چون چیز لاطیه بهبود
بدیهان اشر شیفته فرود

نشد صاف فی ان بلاپشان هوا
نمودند ازین خبر صحت کین
که مرجا تو است جوینده کن

غرض چون شنید زروم کنه
روا نگشت بی هم خود پیشوا
سوی مدینه برنامه نزم راه

زجا جست انشن بجان افتم
چاپلسرای کینه جویان افتم
صدا ز دیان بهبود ان

بر ایتوم برشته کاپیو
بر اید باچهای کینه جویان
روان شته پاشکر دپیشوا

پذیرفت بین امد مطلب
شنیده اوشن پیلا بجنب
بروفق مروت بسیه نامزم راه

چه امید گذشت ایدر ان
رسول گذید ین پیلا گفتن
سوی نامه برنامه نزم راه

فکندند مشت ان بلاک
نمودند مردان پیلا ملاک
بردگر گفتن شیفته بلاجردم

براپیاز او حضرت مصطفی
سه نامه جدا از فقا
بپوشید اقوم برشته کاپیو

غامید اسنی خلیفه بلاد
بریزید خونهای بی گناهان
ستاند زمطلب شیفته بلا

چه گرید او امد مشتقل
بپک گوشه فرشان بخاشن نشست
در ایجا اگر کار رود چنید

بود پاپخاشن موستان
پرسش نخواهند ان سنگدل
زخود دور سازند ذان پیشه بلا

بود تا جهان فتحای جهان
بزرد
پسر مذار مطلب شیفته بلا

پاکیزه جو اصلح
عشیره نهاد نذر و ما برد

پسر مذان برنامه بلاجم گرگ
وحرب مطلب
دل زنده اراو روشن

نیاید از اوفوج ال نزار
جماعتی از ایران مخزان
زدیده چاپاشد زنم کلیشن موستان

گسسته از مهر بود ای هم
شد مذار زمیزبون و قیم
روان شد زنگیشه سوی پدر

کرنا بسر خم دل ورمی
گذار د زخون مرماشمی
بروا و د لهای بی رد نشمه

دران گاه دریم شب مطاب
صدای سوران شیفته مطلب
بشیفته خبر داد کر دبرشت

رسیدند اقوام و سی بلاد
نزا بار نخبر مذ کر دبم تا
بدو هوک شیفته پر پرون نلاه

نمودند ابلث ن جبازه گذار
برایم خاوند براه دگر
بروتا زه بگذار ن پرون نلاه

بهر جا بچه ره نماشم طی
پیامید ذاران روشن ذرد
نماید بزرگ ره نماشم طی

باوهوک شیفته بر روی هم کوشش
براپیاش ن کون این کسی نشنفت
باوهوک شیفته بر روی هم کوشش

تفق ان ان روشنی ذ ابلث
بهر جا بچه ره نماشم طی
تفق ان ان روشنی ذ ابلث

زوز تو خوشنیدند ان بخل
بود نور تو زر نهای بر سب
زوز تو خوشنیدند ان بخل

چخشیده ان الله خدای کرم
سر نه کرد یچه لاطلب
چخشیده ان الله خدای کرم

در اندم بزوز یک بر سیه
باوهوک حیرت ذه مطلب
در اندم بزوز یک بر سیه

نمایم تو قدرت از قدر لا
کجی نوز از نوه کرد بخل
نمایم تو قدرت از قدر لا

بحایه بیث ذ نه بر کاک
بروی تو باچه قدر عظم
بحایه بیث ذ نه بر کاک

خداوند علم ذ نزدیک و در
بجای ماند یک تیر پر تاب
خداوند علم ذ نزدیک و در

رسانده بروزی بندگان
بروز تو بر تو خدای کرم
رسانده بروزی بندگان

بنور پنج افشه کاپیش
بروان زه حیده دوشمن
بنور پنج افشه کاپیش

گراهد بزد یک خیل بهود
بروان زه حیده دوشمن
گراهد بزد یک خیل بهود

نمودند زه دوهوک شنو
گرایب فرار ان بهر سه زمین
نمودند زه دوهوک شنو

مذارم بسر شما آ ها
گرایب فرار ان بهر سه زمین

پسر مذان برنامه بلاجم گرگ
وحرب مطلب
دل زنده اراو روشن

نیاید از اوفوج ال نزار
جماعتی از ایران مخزان
زدیده چاپاشد زنم کلیشن موستان

گسسته از مهر بود ای هم
شد مذار زمیزبون و قیم
روان شد زنگیشه سوی پدر

کرنا بسر خم دل ورمی
گذار د زخون مرماشمی
بروا و د لهای بی رد نشمه

دران گاه دریم شب مطاب
صدای سوران شیفته مطلب
بشیفته خبر داد کر دبرشت

رسیدند اقوام و سی بلاد
نزا بار نخبر مذ کر دبم تا
بدو هوک شیفته پر پرون نلاه

نمایم تو قدرت از قدر لا
برایم خاوند براه دگر
بروتا زه بگذار ن پرون نلاه

بحایه بیث ذ نه بر کاک
پیامید ذاران روشنی ذرد
نماید بزرگ ره نماشم طی

خداوند علم ذ نزدیک و در
براپیاش ن کون این کسی نشنفت
باوهوک شیفته بر روی هم کوشش

رسانده بروزی بندگان
تفق ان ان روشنی ذ ابلث
بهر جا بچه ره نماشم طی

بنور پنج افشه کاپیش
زوز تو خوشنیدند ان بخل
تفق ان ان روشنی ذ ابلث

بروان زه حیده دوشمن
چخشیده ان الله خدای کرم
زوز تو خوشنیدند ان بخل

گراهد بزد یک خیل بهود
در اندم بزوز یک بر سیه
چخشیده ان الله خدای کرم

نمودند زه دوهوک شنو
نمایم تو قدرت از قدر لا
در اندم بزوز یک بر سیه

گرایب فرار ان بهر سه زمین
بحایه بیث ذ نه بر کاک
نمایم تو قدرت از قدر لا

مذارم بسر شما آ ها
خداوند علم ذ نزدیک و در
بحایه بیث ذ نه بر کاک

رسانده بروزی بندگان
بروز تو بر تو خدای کرم
خداوند علم ذ نزدیک و در

بنور پنج افشه کاپیش
بروی تو باچه قدر عظم
رسانده بروزی بندگان

بروان زه حیده دوشمن
بجای ماند یک تیر پر تاب
بنور پنج افشه کاپیش

گراهد بزد یک خیل بهود
بروز تو بر تو خدای کرم
بروان زه حیده دوشمن

نمودند زه دوهوک شنو
بروی تو باچه قدر عظم
گراهد بزد یک خیل بهود

گرایب فرار ان بهر سه زمین
بجای ماند یک تیر پر تاب
نمودند زه دوهوک شنو

مذارم بسر شما آ ها
بروز تو بر تو خدای کرم
گرایب فرار ان بهر سه زمین

زیک نیمه تن شدی پایدار   زیک نیمه سر او زیر کار
پی بت الکشن روی دست برد   شدی دست دیگر از ان خرد
شدی چار پاره تن آن یهود   دو دست و سر و پاهم خونبار بود
برامد ز شمشیر غیور   بهر گوشه شد ازهم نور شور
نه آنست کشیدند دست از ستیز   نه آنست که کرد از یهودان گریز
همی شست میکرد از حق سؤال   که یارب رسان دور کن این ملال

رسیدن سلمی با چارصد سوار در میان جنگ مطلب و یهودان
و کشتن یهودان و گفتگوی سلمی با مطلب و [illegible]

بر چشم تر خویش آن حق طلب   بر آن قوم میکرد یاری طلب
که از قدرت حضرت کردگار   یکی لشکر از دور شد آشکار
صدای سلاح و سم اسب و شور   بجان یهودان در افکند شور
بر ایشان عیان شد که نخجیریان   خبر کشته از مکر موت ملان
پی دفع شور و حزن زار   روان کشت اینکار از اشتر
نکو مطلب هشت دادار فلک   که آمد برای یهودان کمک
دل خویش تن از گفتن نهاد   بجان اوستر از نیش ترا نیستاد
که از دور نزدیک شد آن سپاه   عیان شد که سلمی است با آن سپاه
روان کشته با یاوران در   پی دفع شر یهود از درون
باو چار صد او سن خزرج قرین   سواران چابک ز یثرب زمین
چو سلمی بدان معرکه مضطرب   رسید و نظر کرد بر مطلب
رسید آن بخشم سیه دیده زار   بهم زد ز غیرت صف کارزار
بزد بانگ بر آن یهودان که ای   بود بر شما مردم تیره رای
شما را که در خر حمیت نبود   کی این سر فرزند من رنجه بود
برای که این راه را کرده اید   چرا رو باین عرصه آورده اید
نداده ببالا چرا اکنچی   بپیش او فتاده از گرمی
بگفته شما تن بکشتن دهید   بر نقصان پی سود تا تن دهید
شما را غرض بود نقصان ما   نبود یدم کرنهان
یهودان ازان گفتگو داشت باک   نمودند عذری نشد پا بجا
ز گفتار سلمی نمودند رم   ازان عرصه کردند بیرون علم
گریزان شد از مطلب الطلبه   به پنهان زدن از ره بادیه
روان از پس مطلب گرفت هوش   که مردی حبیب او بدی نیک
کی پیروی دشمن حق بیا   بجو مردای مرد احمق بیا
یکی تیغ زد بر سر الاطلبه   که از سر گشته سوی ماوی
ز فرق سرش تا بر نشانه خم   دو سر با دو تن بر دو سوی حصیم
بفرمان سلمی بزه کرده قوس   سواران خزرج و یلان اوس
بر پشت کمر تیر و بر کف عمود   بیاز جوشش الها چه را آه نمود
بفرق همه خود چون فرقدان   بکف نیزه‌ها چون خط کهکشان
نهادند همه سر چرخ کبود   بر افراشتن بر قفای یهود
یهودان چو بر تیر بسیار رشت   بدادند کشتند چون خار دشت
سپر و ند بر نیزه ابر پیش   ز ترکش برآوردند بر تیغ کین
همه روی آن بادیه در بشد   دم تیغ از استخوان ماره شد
ز هفت شد بر درون کروه یهود   یکی زنده از ان گروه کین جهود
شد از خون آن قوم خاک ارجمال   هوا چون شفق تیغها چون هلال
سپه از یهودان بیر خنجر   سرانجام چو خشتی ان بدخشد
بجوشید که در معرکه داشتند   سوی مطلب روی بلند افراشتند
بجا مطلب داشت بر دست تیغ   نمیداشت اینان او بر سرخ رنج تیغ
چرا مانده حنک است مطلب   بجا داشت هم شیر با عرب

ز احوال فرزند

بر احوال فرزند گردون پناه   بتر سلمی ز روی شاه
بر اندن سوی قوم از ژاله   بر انگیخت ز ارب براور بال
سوی مطلب رفت کرد و شتاب   که امیر دو پایت پی و جسر تاب
که باشی که خواهی تو فرزند شیر   زمادر نما خدا جدا ای دلیر
ز نرمی و مطلب دهی جواب   بگفتا منم آن هک اشتاب
که غربت بغربت شرف ارزق   فرا هم برایشان از هر طرف
نمیداری شما مهربان تر منم   که او را ماهم امم میکنم
ز حق مسلمت میکنم این درم   که او ما کنند پاسبانی حرم
منم مطلب مهربان عم او   که در دل مرا نیست جز هم او
منم هیبت او چون پدر بر خلاف   منم هاشم آل عبد مناف
بو گفت سلمی ای از مرحبا   عجب خبر مقدم رسیدی بجا
رسیدی خونشان آمدی با صفا   نمودی چرا رو برین از جفا
تمردی جدا از حضرت از غایب   مکر بر طرف کشته رسم ادب
که پای آن فرزند را بر   بدین حسرت او را طلب بری
میان من و شما کشت این شرط بود   که هر طفل آید زما در وجود
نه زمین دور دارنی یار   گذارد برای نشینیدکار
چرا از مصلحت گفتگو نشد بیان   جدا گشت کوتاه ازان میان
پس آنکه سلمی بفرزند رو   نمود و بیان کرد این گفتگو
که ای مرغ روح من بیقرار   بشمع جمال تو پروانه وار
کند خویشتن فدا روبرو   نه پیندترا دیده تر خشک لب
تراست در باب خود اختیار   بهر جا که باشی تو شهریار
اگر میل داری بسوی حرم   برو همره عم صاحب کرم
و گر میل داری بمن باز گرد   میاور دلم را ز هجران بدرد
ازین حرف شیبه دل باربر   فکند از خجالت سر خود بزیر
فرو ریخت از رخ چه ابر بهار   بسی قطره اشک بر لاله زار
دگر گفت مادر خود دو دل   که مهتر ز الطاف تو چند خجل
خلاف رضای تو ای مهربان   مرا کرده از تر کشش بجان
دگر خدمت خانه کرده کار   ز خواهش نمودم را اینقرار
اگر میدهی حضتم از کرم   کنون میکنم رو بسوی حرم
بگیرم ز یثرب بجان بار گشت   بفرمان تو بینمایم رد گشت
زمن اختیار است رخصت تو   در این سر هم همت با ذات تو
فرو ریخت سلمی ز رخساره آب   شنو بی که بکشا بر او بر در گشت
بپا رید از پس اشک از داغ رو   تو گفتی شد آن دشت نا پدید رود
بفرزند خود داد سلمی جواب   که ای روشن از طلعت آفتاب
رضای تو بر خواهش خویشتن   پسندیدم ای قرة العین من
سر [illegible]   بمن یار کردید هجران تو
برای تو چشم مرادت بنور   که نور ترا اینه از دیده دور
ولی این قدر کرد آن التماس   مرا هست از تو همین التماس
که از لطف خود فرزند مرا   فراموش خواهی نسازی مرا
ز اخبار خود اطلاعم دمی   ز احوال و اوضاع با فرمی
پس او را که خواست از سرا یافتی فراغ   نمودند چون مهر مراجع
شد از چشم اشک روان جوی بال   تو گفتی ز باران زمین کشت گل
سوی مطلب رفت سلمی خطاب   که ای کشش هم منت کلاب
جمال است پر فضل تو اعتراف   تو لی مهتر آل عبد مناف
امانت که ما اشتم من داده بود   بمن مایه جان و تن داده بود
بمن داده بود از کمال وفا   همین دره شیر با صفا

بحق تو ای صاحب عز و جود   سپردم بجان امانت که بود
نگهبان او باش از جان و دل   ز احوال او هم مراکن بجل
چه نزد تو این گوهر پر فروغ   ز خوردی رسید بحد بلوغ
که نهی این گوهر شب چراغ   زیبی با کمال نجابت سراغ
که باشد منادیخ و شیف   بامن سرفراز محمد حنیف
چو گرد دیده او را سهل نصیب   مباد ادعیدش ز نقصان و عیب
بود مطلب داد انیکو جواب   که ای در سپهر حرم افتاب
تراکرده پرورد کار نجات   برای همان نور عالی حسب
کند هر چه حکم خدا اقتضا   دران باب سازد بعینش رضا
ولی از عطای تو ای پرکرم   بر از نور گردید چشم حرم
مرا نیست زین عطا شرم   فکندی چه دریا گهر برکنار
مرا از کرم کستری چون سحاب   تو دادی بشفقت که از نجاب
تو دادی بخشش حرم را صفا   تو بر عهدها نیم نموی وفا
شد از جود تو زنده رکن و مقام   حیات ابد یافت زمزم مدام
تراهست بر ما چه حق زیاد   نخواهیم حق تو بردن زیاد
ز تو شرمسا ریم تا زنده ایم   ز احسان الطاف تو شرمنده ایم
پس انگاه بر نا و تیت مطلب   سوار از جگر شیر هم از عقب
در آن تنگنا ند روانه براه   یکی چون ستاره یکی همچو ماه
دل ما در از هجر فرزند داغ   شد و روی کشود شتابان بباغ
شد آن ناقه از روی اوهام چنین   دران راه همچشم چرخ برین
شب و روز طی کرد آن راه را   بمنزل رسید آن ماه را
چه بر ملک عارض الخباب   بتابید نوری بر از آفتاب

رسیدن عبد المطلب با شیبه بمکه و پرسیدن مردم از حال شیبه
و گفتن مطلب که او بنده منست و [illegible] شدن آن

شد از کعبه مرکه بهر ظهور   دران کرد نور تجلی ظهور
تو گفتی که در چشم بیننا حرم   شد از نور چون کوه سینا حرم
حرم گرد ما مانند کعبه طواف   بران قبله آل عبد مناف
بمعبد رسید از المهر شغف   درآمد بمروه ز نور شغف صف
ازان نور هر سو هجوم مقام   بالیدی بر خود چه بیت الحرام
بهر خانه مه وقت ظهور   چه تا سید از عارضش نور
ز حیرت انسان نور مردم تمام   نگردند در منزل خود مقام
نهادند سرها بجای قدم   پی دیدن نور چشم حرم
بدیدند پس مطلب را تمام   رسیده بنزدیک بیت الحرام
بود همره او مه شمی   بمعنی ملک در نظر آدمی
فرشته که جای نور حق   بر آن ماه ما بود از آن بیت الحق
گرفتند مردم ز اهل نظر   ز احوال آن نور دیده خبر
یکی گفت مطلب ای شریف   کی کشته انمه با تو ردیف
تو آورده از کجا این غلام   که حیران او شد عالم تمام
پی مصلحت گفت شاه شهریار   که این بنده را حضرت کردگار
بمن داده از لطف خود در کرم   بسی داده ام در بهایش درم
مگفتند نامش گروه عرب   ازان بنده مطلب دلقب
ولی مطلب بهر او بنده بود   بجان خادمش بود [illegible] بود
چو آورد در مکه آن بی بلا   نهان کرد در خانه آن ماه را
مها دادکه آن نور چشم جهان   زبان بند از فتنه دشمنان
نبود ندا گاه نزدیک و دور   که از [illegible] ظهور
همه امر او طالب داشتند   ز فکر روش [illegible]

پس از مدة

پس از مدتی امر او در روش   عیان گشت اکه گشتند جوش
که آن ماه تابنده شیرزاده   هم از صلب شم پس از اب جت
بود صاحب نور جد و پدر   شده وارث نور حق از قدر
باینش رسید انقضا بر ملا   ز انداده بهتر نقطه جلد
بنت چه بشد از حق پناه   ازان نور آمد ز رفعت رفاه
مصیبت بدل شد بعیش و فرح   جهان گشت خرم چه فرش فرح
بهار دید ابر کرم در بهار   پر از سبزه و لاله شد کوهسار
جهان یافت از دست تنگی نجات   روان گشت زمزم چه آب حیات
شدی مکه پرهار از مردمان   دم شیبه بودش حق بخشش جهان
فزون از شماره بطول حیات   شد از نور شیبه عیان معجزات

ذکر خلافت شیبه الحمد و بعضی از سنن او که در دین اسلام

پس از مرگ عموی او مطلب   خلافت باو باز گشت از عقب
سر مردمان پیش اهل غم   علم شد سبب کرد کی در حرم
باو داده شد با دو قرش نزار   کرامات پیغمبران آشکار
مفوض بدو گشت چون بحث [illegible]   ز کعبه کلید رفادات حاج
باین دین خلیل خدا   شد از نهب ارباب بر مقتدا
ولی غیران مرکسی در حرم   دران دین نمیبود ثابت قدم
صفا داشت از نور ایمان دلش   ولی بود اظهار آن مشکلش
که دین داده بود [illegible] مردم بدست   نمیبود بر یا مرتبت پرست
اگر سعی میکرد از بهر دین   خطر بود بر جانش از مشرکین
نمیبود مو در هم الخباب   که در دفع ایشان بیایدشتاب
بدین بود تنها چه ان نوبر   چه خورشید تنها برابر [illegible]
ولی بود بهره زاد ابن   قبیح دران فرقه مشرکین
براین دران ببها مشوا   شد آن صاحب نور تعهد نوا
در او بود سیمای پیغمبران   ورا او بود هست جهت بان
بیاورد بهر بت در سجو   که معبود او بود حی و حق
مری باز لام مرد و تمار   نخوردی شراب که میند حمار
نه بر شیوه نام بت رابدا   ز آن گوشت بر حان شخص کور
همی گفت بر دین جدم خلیل   بجا یم بحکم خدای جلیل
بنا گشت این پنج سنت ازاو   که کرد پیسنت بنت ازاو
یکی آنکه هفت پدر را پسر   نه زن خود نگیرد دبیر
دوم آنکه با بنده گنج [illegible]   دهد خمس قیمت او را حلال
ازان نزو کرامات در یافت گنج   براه خدا داد آهم زرنج
سیم آنکه زمزم ببند خراج   بخت عطا کرد آبش علاج
دگر آنکه در خون بها مردمان   بر ندیت صد شتر از اشتران
دگر آنکه در شوطهای طواف   میان دید بهر طوایف خلاف
بدید بر کعبه خود هفت بار   چنین داد از بهر دم قرار
نمودند بر سنت او وقوف   کتاب و در سنت مصطفی
چه اجداد خود دشت آن سفر   سر خویش در راه حق تا نما
پدر ز گیر تا خلیل خدا   نمودند تخفیف خود را ادا
یکی از پی دیگری جانشین   شدند جاماند ثابت بدین
نشد از نسخ امرو دین جلیل   بکم کرد حکم خدای جلیل
بران دین بماندند از هیچ   نه بر این موسیه نه دین مسیح
غرض شیبه چون در حرم [illegible]   بجا بود شهر بدین حنیف
بدست خود از حکم حق اجتناب   بکندن ز زمزم براو رداب
از اینحرف کم زبان قلم   بتفصیل کو یاشود رقم

پای ای مطلب بخشش فیض عام
ترسید کرد دیده ام شب
پاسقیا بحرمت روز است
همین بخشش جاهی بر تک بور
بمن پشته رشته ان
رشش حکایت نزدم
پسان بذوا بشکفته را است
تا پیدروح الامین جبرئیل
چنان عده اباد از مرور
زاده ال ذبح خدا
بزرگان ایشان
که در ده ترس خدا
کند مرد که دیدم
بجز رشش حاجی قبل
ویا تم بخش زان
شبی و نازل ال جان ایران
دل کر ده ان
پرستش عزه ذوا
یکی کرد طاعت برای
دراخوم شد تنها
کر دهی بگسیل و به
که عدنان شد این جوان
ترسید معد بن عدنان از ان

در بب کن ان عبد المطلب چه زنزم بعد از انکه حفرت
جاهم در چین فرار تره خزانه ان چاه مالا پکرده بود
و به قصی عبد المطلب در ان چاه دو اهوی طلا مسنه قریش
پنهان کرده بودند چون
مال
عطا کن ای دارم دیا چو کان
دل حسنه الله از نم
بقا تو ان سرا پای ادم
بدست ذبح بدست خلیل
کر دید محور نزدیک دو
یکی شد پله دیکری معتدا
برایش قربی بود چنین
بزه دوی شود سیاه تا به
حجر فرقا و الله کند زوم
بدست سو سوشم ان
کر محت دان داشت بر تم
در اسر زمین بود ایران
در انجا نکه در اشد مرم از
عهود مسجد و برای بشت
غرض یا فت صفت ابا مشتعل
پر اکنده کشته دور از دیا
جلای وطن کرده و فشه ش
دران خاک پشتر بقبه
که پکاره کرده درهم پاشان
زنزم بمن جرعه اب شور
بکو تا منحه کند زمزمه
چه شد حجر از نحم حق حفته
بفرمود نه حضرت کر کار
ذبح خدا کنت بعد از خلیل
همه دم خانه محترم
دران روز نا کهم تقاز حفا
کند مرد ظلم ستم در حرم
که مرد بر مرد و بر خود جفا
بر ستی شد اسر زمین
هل اهل ان شهر ترک ستم
ولایت چه فوت بعد ان سید
بو عظ فصیح بر داخته
یکی مرد کرد الصنیب نصب در حرم
عیال کشت شرک منوق منع
کر دهی بر چم قتال جدال
کر دهی بو ند در دین حق
چه کرد یه معد بن عدنان شریف
برای شت حرم چند میل
زاهسان عطا کن مرا چند دام
ندارم زمین زر تو ری طلب
زنجه خود ار سر زمت
پر ازنی و دلی از شه طلوع
ابیات زیر یا
عطا کن ای دارم دیا چو کان
دل حسنه الله از نم
بقا تو ان سرا پای ادم
بدست ذبح بدست خلیل
کر دید محور نزدیک دو
یکی شد پله دیکری معتدا
برایش قربی بود چنین
بزه دوی شود سیاه تا به
حجر فرقا و الله کند زوم
بدست سو سوشم ان
کر محت دان داشت بر تم
در اسر زمین بود ایران
در انجا نکه در اشد مرم از
عهود مسجد و برای بشت
غرض یا فت صفت ابا مشتعل
پر اکنده کشته دور از دیا
جلای وطن کرده و فشه ش
دران خاک پشتر بقبه
که پکاره کرده درهم پاشان
زنزم بمن جرعه اب شور
بکو تا منحه کند زمزمه
چه شد حجر از نحم حق حفته
بفرمود نه حضرت کر کار
ذبح خدا کنت بعد از خلیل
همه دم خانه محترم
دران روز نا کهم تقاز حفا
کند مرد ظلم ستم در حرم
که مرد بر مرد و بر خود جفا
بر ستی شد اسر زمین
هل اهل ان شهر ترک ستم
ولایت چه فوت بعد ان سید
بو عظ فصیح بر داخته
یکی مرد کرد الصنیب نصب در حرم
عیال کشت شرک منوق منع
کر دهی بر چم قتال جدال
کر دهی بو ند در دین حق
چه کرد یه معد بن عدنان شریف
برای شت حرم چند میل

زحا رقم ای رد با فرو هوش
زاده و از دوای شیرین
چو ذکره قدر رسول امین
بکم خدا و ندا رب اب
دش چه قرد طیف
عهود ذان خاک سار ان قوم
چو ان سر بیت جا بی ذبح
قو کر بره ه پ چه برسح
شیم را ب ان جا ج
عمر زمزم مال زمزم قام
کشیده اهم شش دی د
دراخر ج ح قو حی شوند
کر از قوم عدت ا نجا کم
ره اکنت ش خود شیخان
زو فر فرا کر ده و ش
چه کید شت ب ا ب سلا بود
بر شته و ب ا ب ان انجمن
بایش نهاد ند شوم اب
زان شان شیخان ک و رز
شه نشد ر ک ده قوم ش
پها به تا جو به کو ز و ش
در اخر ج ا ند یکی بر زمین
بمردن نهاد ند ل تن تن

خالد الله یا فه بمن ال کوش
منازعه کردان قریش با عبد المطلب در باب سقایت زمزم
و رشن اب بچه اکه کا منه معدنیه در دیا اب ش بکم کم
واضاف ان اب چا ه ثم زمزم پا با ش م و اب ان قریش
بایش و اب ش ان ابزم بر دیا چا ه شه عبد المطلب
اضراف کردان قریش بطفش او یا چ ه و
برا و وحت ه ر نهای قریش
یکی ر ات ارعه ا زم
عهود ان زمزم ثم ب شیم دیا ب حسب
که ر ک ش هی زن غا
که داده بمن از زم کر ده
ندار ید مال زمزم نصیب
شیم را بحث ا شیطان بر ک
عهود ند ا ا تمام
زن که بغه سلا دام او ند
لها ند ر ک ش قریش
عهود ند مرا میش سفر
نها ند ر بر و بر غبا دلیل
یکی شرخ د سلا یه کا و
شد ا ب ک ند ر ا ب
فما ند ند ان فرقا ب ا
نها ند ند ان تشکان ک ش
بر ایش نها د ند شوم اب
ز ان تشکان ک ش و ر ز
شه نشد ر ک ده قوم ش
پها به تا جو به کو ز و ش
در اخر ج ا ند یکی بر زمین
بمردن نهاد ند ل تن تن

که ازر ه وی دعوی ش ک
بکو بم چ ک ند ه ان ر ک
پس ان بو بم و چ حسن
بنو بی معر و ر ش پیش ان
زنزم بمر ا ب ا ب
بر او وحت ه ر نهای قریش
یکی ر ات ارعه ا زم
عهود ان زمزم ب شیم دیا ب حسب
که ر ک ش هی زن غا
که داده بمن از زم کر ده
ندار ید مال زمزم نصیب
شیم را بحث ا شیطان بر ک
عهود ند ا ا تمام
زن که بغه سلا دام او ند
لها ند ر ک ش قریش
عهود ند مرا میش سفر
نها ند ر بر و بر غبا دلیل
یکی شرخ د سلا یه کا و
شد ا ب ک ند ر ا ب
فما ند ند ان فرقا ب ا
نها ند ند ان تشکان ک ش
بر ایش نها د ند شوم اب
ز ان تشکان ک ش و ر ز
شه نشد ر ک ده قوم ش
پها به تا جو به کو ز و ش
در اخر ج ا ند یکی بر زمین
بمردن نهاد ند ل تن تن

شد از حضرت ان تبرا اشکار — دو ابهوی زبر و کبره کشکار — چو اهن و تیر لرزیدی برون — بنام شصت امد برون
تصرف نمود و انقه نکنیم — دران تیغها باز همی قایم — مگر سهم عروس بودن ازمش
نمود و ان دو ابهوی نر بیاشیم — برای خدایی چیز لطیف — نیامد برون ابرای قربانش
ستایت بزرم رفته ذات شگ — بشه داشتیم پاسخ مناف دلچاک — همه حرف ذبای پاسخ ادام — مکفل نیز از کشت برادام
نیاورد از محکم او شیشه — بپرسید برطاعت او سر — بجنبید از القوم چیوسه
چو از دولت شیه او پشتر — بغیر اندیتی بن نوفل کسی
باقبال او کاریان پشت — ازان ابهوی دوی ادر بشت — بعجز از القوم چیوسه
توکجی نه مردمش را ایله — زفرط حرکشت همی عیه — لغرض ابوی گرد رهگو
گرهرهم شهاز نجر بین — پدر و بمشیر براور رو — رسیدی پسند قربانش
نقوق بامیکنی انچه چیز — بنوی مریب تمی نظم — چرا کرد خویشتن بالا عزیز
بموی گریان خاد بره سه — نمیو دهد کتر دو بیش — نسه کرد گیهی مادر گار
براشت بشیه زده وی غضب — نه یاری تراهت یاور — بان بیچاره گشت ای پاداب
مرا بهر نه رشش کینه — ترا نیت چون نسه خوتر — گر دریا فرزند ارم کی
چنین مهد کرم پرورگار — خداوند کجه یار من — بچون بخشم او دین ورگز
براه خداوند پت بنده — پشی یا زه قوی نظر — یکه سا بم چنین نو شفند
سوی کجه اوشت ه رو — ویکنشد ازده نظر مشتر — منجات فرعون ان گشو
الهی من بخشی چندین ولد — فلانش خامم براه خدا — میاور برایم کی در عهد
تو ذا مان خدایی بچا زبست — مکن دو شمن ار اشت — بزنو دبهای دست بست
زاعیان اعراب شتن زن بگرفت — زمن دست احسان خدا بر اشت — سر انجام ان کار سالاد گذاشت
یکه بود بسمر ابرج چون طبق — پدر بد عنید اق قرشی طبق — چو انف ازو وی خدمت عهد کرد
یکه بود اسعداد بشه جب — کله پنه پتا تراز فند لپ — بزن خاستن پشته قوم بود
یکه فاطمه دختر عمر و بود — که شت بیست ازمهران امرود — پدر صد حارث قوم او بدند
یکه بود عبد اقه مه چین — که شده الاسید اکرمین — که اعدا زو سید او سیعا

گرمن خدا تو ابرسیم جلیل — براه خداوند جبرئیل — من نوح باید کرا دیم — کسر نیز نجره تا دیم
صفا یا بکرب پرشیان نوح — زبیت دکرد ان ابوی نوح — نشیم ابرسیاشن نشت
بزنجره ب پاشیم حقه وار — دراهم باشیم شتوار — هزار سیاره او شود — فقه کرتن پاره او شود
سر فرزبی برار بعجر شش سعت — هندیایی جفت سیم آهن بعل — زنوح الشفته کرد دعیار — بجمش قیم سند غبار
وه وایی بران دا ابیه کور — که کرد دان ابین یه فرد و — شود حال او در دو نیم تا
شنیدند چون که مان ان کین — ازان بشت بشیه نم فرد من — بشارت اداد و پروردگار
ازان خوابی بزتوام خیر — که دخیه دارد دراب سیر — بفشد الیستیه نادار
زنیف تواید برون ان کسیه — که کرد اطراف علم کسیه — اکرو اقعه سخ اب ایت
باجاب گفت و با انجناب — باهد انفال خدا ب نصب — زمشرق زمغرب پشین خدا
گرایا چو وقتی خدایی جهان — برون اردانیف نجره تان — چنان شد اشه عرش ولوله
بزیروی اقبال نبنده گفت — شود مشقل و بیشوش چو نخت — برای دو عالم کند رسا
ازاوند اسلام محکم شود — باوصف علم مستم شود — کند عدت حق ابمر کار
روان گشت خا بوی بکار — وبا گفت نی تشنیع انطاکیه — برون از حرم چند کرد شت
پشیه شکر اب و شنوار — نیک سنگ صابون شد بکار — کرانه اق داوبالا نظر
کرپهو بشیرین تر از انگبین — زسدی چنان بر فیچ شین — بروز نوت از خوا طر او مدل
ازان سنگ پت کیره گشت بوی — برای ظهور رضای جهان — که او بالا بعالم بنا شد نذیر
غرض شیه بدگشت بوی حرم — حرم شد زبوشش چو فی ارم — سوی جره فاطمه روان
چشد و از جره او محل — میان سوا د حرم شد حل — زنوچیون شیه بهشت
روان گشت خا بوی مصلی شتر — بوی صدف کرد مرشت سوا — بوی صدف کرد جا — درنظفه وال مصطفی
زشیه چو ان بوشه مشقل — رخ فاطمه شد ازان مشعل — مدالت نهاد لم فوز
بیاید بزخود اسپر کبود — که در دور او وقف افروخ — کرانجنت او در سیه چو زنگ
صفا یه وقف از بوی خرم — چنان شد اشت یکیا نه دیه بوی ان و کسی ای کردان — جهان گشت خرم زباد سبا
زه دجه الف ان چنین — پدر ان الف ان ابوی اشیا — زنوز تخیل سوا د حرم
بعالم رسید شه فوز چنین — بعالم رسید شه فوز چنین

بقعه یی زبر و کرد خوی — زخره میه نا مش چان شیری — بشه یه انواج دیر خدا — بسیه کرد او لاد دیر عطا
بخر صد شان نیکنا م عزت — یکی بود مقوم یکه بوالهب — دکر گرفت بتکسر خره وه چا
که این بقعه انسه بود یازده — چه بود حادث بود یازده — زاهد ال الاوله شیه تم — نباشد سخن الابقان بمقام
ازان بقعه یا قصر اکشا — باحوال عبد اقه ه صفا — بکو یم که ان در خشنده صبح — یکی از بر کرم در صدف
بیاید ان جام کفر بشکند — خراب ویران عبد المطلب کرد بنجر جای از پشت او بر آرد مرد عظیم — که از نجره دل بر فروزد سلا
کند چه پاچون کل عروان — در زیر ان زنجر نشسته بود ه — بدان که همان ان بنا بگذ — دل در پاچون نور بخشد روان
چه بی کند تن سلا بر نمک آمد — تعجب نمود ان که از نسل پاک اند ه — هم کریمار سد ان اشیر — اکر ه بوی فرخ اور د
چه بی انکه نبهان بیشتر توان — برایه بره نرش و از خرم و انشه شان از بقعه طیر — بر پرهان د او ر روح روان
من بخش ان با پاک کرم — عبد اقه نزد عجم چین — که رام صفای کرد رخرم
زاهد ال عبد اقه چه چین — یکی خاب عجب دیدا نخاب
سپاقی از خمکد کن خواطرام — زنیک چه حرف ان خواطرام — بهن بخش ان جام ه خطا — روان پای ذا زاپه قوت شیه
چه قوت رسا ز بن بلا چه بود — شود قوت قوت ذ الی معبود — بکو منجی نصوب حسن — کند تقویت در مزاج سخن
زند چنگ ز ال کره و بلند — دکر لطف حق لا تو ت کند — دمی شیه شد زنده بعد ممات — یکی خاب عجب دیدا نخاب
بران از نخاب بیدار شد — زخجلت نمنده همی طپید — روان پای ذا زاپه قوت شیه
زخیر جان نگفت اهوش — بزیر ش چه مجلس بنا ه بگوش — که وهی بدید ذا رکا ه مان — که اورا رام قشیه جا یه چین
شد ه طاقت ضبط از وی جدا — زبهر شتن دست ذ ازد ا — شد ه بوسه زن بر سر خاک او — کل سرخ رخسار شد او شنزد
بفشد ه اه کرای شهریار — چا رفته از دست تو اختیار — ترا ای ابوا لحارث خوشند
چنین داد پاسخ بنجاب — کز نزد یکه بعبه ایدم بخواب — خدا ز نهد شیه پیشن بدید
شد از بصد جانب وی مبند — کز کرد ون بز بحر کرد ایند — ازان جا، کرسر مشرق دمید
سه اند زیسو بحر کرد ون — فرو شد سر ایه بشی مین — زهر سو بمی بست بو ان کند
بچشم من از بحر کرد ون بزیر — بنا م من از بحر بشی مین — بخاک اندر ون کرد ن ابر ان شنو ال
نهاد ند نا مند بحر من — نمود م زیک تن ابر ان شنو ال — بکو یکه تن ابر ان شنو ال
نشنید د سید ابر ان نجاب — بان یکری گفتم ای ابر شتاب — بکو یکه تن کرد با من خطاب
بگفتم ای فرخ شیخ سنل — فرسته ه وقتی لیل سبل — بکو یکه تن کرد با من خطاب

خ ابر شت گشت ه نام — ازا نروی عبد اللوش گشت نام — براور د سر بحجم خود ه کرم
زاد ه ان نجب بد ه نا مد ه — بستر ابهر جان نا مد ه — زنام خان روی بشتمان
خ خرم شد زروح ان صنعت ان — بزیر یه و ران بخجر سید — بزیر یه و ران بخجر سید
سوا د حرم گشت پر نور — صفا گفت ای نور هم چشم طور — نمود نداهل کساث بحمان
دران حال الهی بی نجاب — شد اشش کرن کرد ی ب — کرو هی نوم ابهود جود
یکه جمال شیخ در بر خید — یکه جمال شیخ در بر خید — بخوشش حال جه ابو لهب
چو داد ه خوان اهل ه وشش — چو چان خوان ان جزا یه بخوشش — که ان جزا یه بخوشش
گشت بیخ خوان بر یه لا ا — میک بوی او کند یه خوف — بدیه ند و ر خشش بیخ خوف
نظر کرد ه یه م بهود ان ا — بدیه ند و ر خشش بیخ خوف — بدیه ند و ر خشش بیخ خوف
ره انه نمود نه با صد الم — فرسته کان لا بوی حرم — که اق د ر خدا طرش لوله
کلف یه ا ز ان حال اکر خو — روانه پاد فع انم شو ند — بکو ی خدا فع انف خو
بهر روز مد اقه چه چین — بقد ر حی جهان ا فر ین — با قد ر شد نمود یه شود
ز ه دی بسه ر و ز یک پر — براو یه ال کو پال ان ا یم تن — بدیه ند و ر خشش بیخ خوف
زمر که ظه ر رخ انجناب — جهان کبر کرد یه چون انجناب — رخ مهر انه فروزا ه مر کرد ید
برای تما شا ی مردان — ز اطراف چون مرغ از اشیان — کر فشد ان هوا جمله وج
زحن جها شش عم آشفت — ال د ید ه مر د مان در کر فت — زه یا راوا ش د تر ازهم
ویا ذ انسان صعبا — زا هد السید یه د چو ذ جفا — حضو صا کرو ه یهو د ان ز هون
کشید انچه یوسف اجا ان — زیا ده ازان ز هو ا ن شید — پا شی ذکر قر یا ذ انجناب

ذکر قر یا ذ عبد اقه و ملکیران عبد المطلب که مذکور ه ام

رسا نم بعون خدا ی عزیز — که چون روی عبد اقه چه چین — رخ فاطمه شد ازان مشعل
پسا ذ برای خدا ی عزیز — که چون روی عبد اقه چه چین — مدالت نهاد لم فوز
هدل کردان او لاد انجناب — ملک کردان او لاد دیکه جا — زنو تخیل سوا د حرم
فروغ رخش در جبین لیب — و ا کردان او لاد دلها که — جهان کشت خرم زباد سبا

خواسته

بنفشه بر او زار پشت لب — روز دیگر بر زوی این نامه یکی بسلام خدا — پاسخ جوان و رفتن طلب

کبود سفش بر او چرخ کبود — زهی جنب طراف محمود — هم خط خرف او ماه رسید

کیا ماه خورشید سیمای کو شمال — سیه از رخ مشک سیمای او — بر دیده جان جز مهر او

چیا با یا مشک زر روی او — بشوش و بر سیه بر روی او — بر زرم چو چشم خرمش

نمک شد خان و پر تمر — در اول بد بد او ملا نیز — ریش الهی زاتی ن

بدل انصاف ی و دست پسلا — پناه اهان حاجب کعبه سلا — کس ساز خدا ی شیس

و فا بیش ا و بر جان نمود — یکی سلام از او لد قربان نمو — خدا کرد اتم حجت بو

رسیه پای او در حیاة — ز قربان کجا نصاف نکوة — چا یز زا و لد او دیک بد

پسلا کل استید تعبر — طلب کرد او د و ز ا بر — کز او ز نم از نز قربان بد

بهر یک از شت بر نش نمود — پس لا کن خدا لا ستی نمو — شاول مو ند ز بش تام

بفت ای حجر کو کشان مز یز — که اریه سوش گل ا تیز — بایف نقار کرد چشم تر

بپای شما کر کند خا رجا — ز قرکان خو ر خصر ال جا — که دام شما کرا می چا

و یا حق د ارای رض سما — بود فرض ز ا خقوق شما — بچشم شو ر و ی کیشه

ز هر که بخشد بمن د پسه — و یا بخشد از و ه شته — بند ز ا ی خدا و ید خوش

بمن ارشد یا ز د نو جوان — من این عد سلا سته و م بر نی — بقر ان شه ا نام جا

سلام ان خا ق خ ق — یکی سلا نام ی خدا ی خدا — بان قدر باید نام و فا

بفضل ا ب جواب پدر — ز حرف خو ند بر هم نظر — که ما ن چنین کار ها کم کنیم

کمر و الد حضرت مصطفی — که قربان شد ذبیح ا و ی صفا — ز خان محمد کر شش ا بود

برا و رد سی و جواب پدر — که د ایم یک بگلم و سر — بعهد تو ستیم فرز ند تو

بهر چه کو ئی اطاعت کنیم — سر جان خو ر صر ف ا ی کنیم — بود فرض تر بر تو ا شیر ر

ا یشهر یار خو ف پناه — بحق پیر هم از نظر ف پنا — طب نیم ا م از ذکر کار

ز شیطان شو ا و ز بهتان با — نکند و ر ا و سلا ن قربان با — که ما سلا بد صب طفل

اطاعت بگیم خدا نه کنیم — در ا نجا ب سلا خدا نه کنیم — که ا ید ز قر با یذ حق بنف

فرخ بنا کا یا ز

بهر حرف کی بنو ده بر بر — نها د ند ر و ا بلو ی پدر — مرا م عبد الله د ل ربا

که فرخ که پسان ان ه بسلا — رسا نده بچر خ برین پسلا — مدا ن عبد الله خو شا

نبی که فرز نه خو د سلا ر ه — ز نده روان کر د ه فو ا — هم کا ن ان خو شا کر د ه کل

ز پشت خدا ی جها ن آفر ین — کسی نیز عبد الله چنین — بو د او پسند ید ه دا د کر

بجز او که پسلا ی دکر کر د کار — نن ه برا ی خدا احتیار — اگر کار پشه بدست پدر

بخا ک اندر ا فتاد ه جز م کر د ه ا م — نمید ا م که سلا م دار ش ن ا شت — چ ا ر خا نه ان م پا مد بر ون

ز ا ر ا ه ستم ز ا ل ا ر ا ن ستم — که د ا ر د کر پسان او ظلم — دل ا شپر کر د ید بر بر خو ن

بالا نسبه ز قوت و ا ه م — که د ا ر د کر پسان او ظلم — سوی حجر ه ا شش ر و ان شد ا

بسی فع الا ستغا ث ز ا ر ند — بسی کر بخ ب ز ر نمو — ز نا ه ز ن فر ز ند خو د ب ا ز ند

ز نی که ید ر بیگنا هش بر ان — ز کیوی د ر و ی ا ر ز ان — ما و کشف نقاب ر د ا ر ا ت

مرا با پد ر و الد ا ر ا ز کر م — که د ر هم او با د جان و ه م — ز ن خو د ا ن خو د ا ن خو د ا ن

کر پسان دل ما مان نخو ا ست — ز شرع کنان از پ جان نخو ا ست — چ ا ن ز ن ا ن ا ن

همان زن بر یه بجا ل در ب — بغو ر هر ا ری بر چشم بر ا ب — ز ن ا ن ز ن ا ن

چکو نه تو بر قتل فر ز ند خو ش — ر ضا میدهی ای خدا او پیش — ز ن ا ن ز ن ا ن

که البته این کار سلا نکنه — سلا نه خدا نیش ا ی پیری — ز ن ا ن ز ن ا ن

بخو ر ریش ی گی نه ا ز خر م — ا ز او د ست د ا ر ا ی عجب م — ز ن ا ن ز ن ا ن

بنو ی که او سلا بو د در چین — ا ز او پ حرمت بد ر پد ر ین — ز ن ا ن ز ن ا ن

چگو نه تو ا ری بگو د ین ر وا — که چی جرا ت نه ا ید ر خدا — ز ن ا ن ز ن ا ن

چر ین عجز ا ه بر بخشید بو د — زخم ظلم سیه خ د کنو د — ز ن ا ن ز ن ا ن

بد ل بند خو د ا د ه چشم پر ا ب — مو د از ز با ن د ل ا ن ا ن — ز ن ا ن ز ن ا ن

زفا فر ین با د ا ه بر بنا تو — مرا جا ر ه نیست د ر با ب تو — ز ن ا ن ز ن ا ن

من خسته د ل کا شش ی بش ن ا ن — که ز د ید ه من تو کر د ی ا ن ا — ز ن ا ن ز ن ا ن

بنا چ ا ر ا ی د ید ه معنو ی — چه تو ا ز ا ر د ل د ید ه ا م پر و ی — ز ن ا ن ز ن ا ن

ز سیا ر ی ا ل بر ا ف ا ظم — که ا ز ه کجا کر د ه ا ن ا قم — ز ن ا ن ز ن ا ن

شد ا ز د ید ه پش قط ه ا ن گهر — بها ر ید ه مند ا ر ا بر ها ر — ز رخسا ر ه ر نگ پر و ا ز کر د

که او سلا نگ ر یز ب سف جگر — د ر ا ین ب ا ر ه پر س د ا ر د خبر — ا ش ر ف ن ا ن ش ن ا ن

پسلا کل عبد الله نا مدا ر — همان بند ه خو ا ص پر و د گا ر — ز تغیر ا حوال ر نگ پد ر

گر ا ر ا ی ا ید ر نه خو ا ی همان — مرا با پد ر نه خدا ی همان — بقر ان کند ذکر ا ختیا ر

و گر ق کند ا ختیا ر ی سلا — مرا ر ا ذکند ا ختیا ر ی سلا — چه د ا ر د ا ید ر خو ن ا ر ا ن

پسلا کل پسند ید ه ا د کر — ر و ا نه سوی ا ید ر بر د ن ا ن — ز ن مر د و ز م و ر ش ن ا ن

سوی مسجد ا ید ر ا ن ر ا ه بر د — شمع — ز ه ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ه ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

ز پهلو ی و ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

همان ا ور د ه ا نگشو ند ا ل — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

و یا غ فا ل از کم پر و د ه ر — کنند ا ر ش ا ز بر د ر و ز کار — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

بر او د و کر د و ن د ید ه ر — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

فر ض ا کم صحیح ا ه ا ز خا نه — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

بپا د ه خو ا ست ا ن ه خ ه کنا ر — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

همان بو د ز مر د ه ا ر ز ن ا نگ — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

بنو شید ا ز خو ن د ل جر ه — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

ز مین ا فر ین ف ک ا فر ین — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

بنو ر خو د ا ی کر د کا ر ا نم — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

که چم تو ستبنا ز یم ما — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

بچم تو کر د ید ر و ی تم — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

ز ست ز ه پچر تو ا ن ا ه ر ست — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

تو ا ی که د ر ب ب قر با ن من — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

تو د ا د ی ه ن خط شه ر — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

چگر گو شا ی ا ید ر پر و د ا م — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن

فرخ بنا کا یا ز

چو تا بیست بجز تو کسان بود
خدایا تو آن کعبه را کرد کار
نگهدار کوی زمین روی [illegible]
که این پنج ارکان که آن بود را
[illegible]

[illegible]

[illegible]

کرای خالق کبیر هر مکان ... نوذا فرینده پدیدکان ... کرده اوده تن بهر قربان تو
بمکه بدین بیت بساز از حکم ... زفدرت تزلمت حکم روان ... بگذرد هر گردهم جان تو
زاد والا دمن این پنج سنت ... بود ذا بگو ابدا راد نظر ... پندل ذا بیش ابدا تو
زمن انچه دیده الف ربا ... برون رفت ذا زمت تا بدا ... بخشای بر زار و بیچارگان
بفرود در بهشتی ... زلطف خود ای اورخاک ... بفرود در بهشتیان غریز
بنام بشر بسر قرمزد ... برامد بنام پسر قرمز ... بصدا نادر براخلاف قدیم
پسر را برای شهادت بپرش ... برامد بنام پسر نود ... بقربان او فا بدا جدا
شد از گرچه نوخه مردون ... کشیده بطلند بر جای پیش ... بقربان او فا بدا جدا
پاکفن قربانی سر را ... زمین پر زخون شیعیان موا پر ... دل مرتضی علی سوزان بگرش
گرمن بر قضا صبر خواهم نمود ... زدویی وفا بادیگر کف او ... سرم از بزودی تن جدا
گرد حال قربان زدن آن پسر ... سرود بر بر گرم زبان فرو ... بهاد اگر مرتضا پسند
مهاد اغو کار چون رو برو ... بنشد رو اد طریق وفی ... بگن بازتر بر گوی مرا
زخود چاهی جمع فرا کنون ... بپوشت پیچ مرد وی مرا ... سر مرا کی ترسم گرم خدا
تگرگ بر گرد دل اسیر تو ... بپنی زمن چشم رو دی نکو ... براه خدا از صبر لها
زمن این وصیت بشنو زگرم ... مهاد اگر اوده گرد بگان ... نباشد بغمان قصد فرصت طلب
مشو غافل از حال ان بیوا ... مسیب شود تازه در بستو ... شود عارض قصد فرصت طلب
گچندان پس از من گریستن مزید ... پس از من گرم ان برای سم ... چو بیند شما را گرد حال
وصیت بر امت دبستو ... درستی بعار ایر شرو ... گوارم زاحال او اهیچ
گهبهتر بای توشه ذ ادام ... گوارم زاحال او اهیچ ... سپارد ال جان خود بالنجم
بدست از هر بای نبات ... رضا بر قضای الهی ... مرا این شهادت روا بی
بمن لطف حق بسر آید بلا ... بگم خدات دسر و بشن ... زیاد ازاعم نیاید بیف
ایا این بگفتن بگشت بگر ... بود گهبه قم از نصرف ... مرا گرد ران بلم قربان حق
پگفتند ان سر بگر بگر ... توقف مفرما زفرمان حق ... مرا گرد ران بلم قربان حق
دران سر زمین چون بشتر حاجیان ... بنوی برا ورد اد از نهاد ... بگردون بزد نعره الله اکبر
نهاده سر بر خاک او ما چنین ... بزد یک عشقش رسید تیغ ... رحمان گشت اخشم سپاه یزید

زنان ول بدند بای مک ... بزد یک بسر بای فلک ... کرد فشار بر قوم قریش
بفقد بر حق بار قوم قریش ... کرد فشار بر وی پا پیش ... بگرد بر بر ای خدا
گرد از صدر چاد بر بیم ... ودر هر چه خوای نزا بر بیم ... توبندار این مت بسته
نوذ ند بش زان آتش ... بفقد اند گرد ون آتش ... گر قرم بر بم میصد شتر
وران بار از خانه گرده ... بنم شته قرم شد الشکار ... خزه گه بن خانه آباد به
دم گشت خرم چه فقد بزن ... صفا یافت گیره خان افزون ... بهر بر ده کن دم جرم
سر بزرگ ان از ... گر فقد ذی بر چان قرم ... فقد بر ده بر ای خدا
گشیده بر ون رست پر ... گر فقد ان بر بالسه ... زن شیه بر ده ان رست
قد شصه بر زخان ... هشا گفت بدی شر خو ... سر بیده بر ده ان رست
گهبهذا از تو ایشتر ... صد ایشنیده بر بر ورد گار ... گوالا ترا بلطف خدا
دان طمره دار انتخاب ... گر او ار گیره بو از نظر جاب ... بر اور ده نند بر بو از بر
بیون بر زف دی ان بر ار مه ... بر او ار سه وی ان بر ار مه ... سپس چون او زن گر دیا
چه بار ان زبان نا بر بهار ... زشت دی ازاه گر بشد الشکار ... در ان حال ان سر خ خشد بیش
و یاشه بر خود با گرد ... گر از مد مصنف دار گشود ... زار سم ار ای اصح بقل
گر نه بار قدم بم پسه ... برا بد به پشم زان نه نظر ... نباشد زاین ار باب حیل
بنم گم گم سا غر خل ... چگی گر اهم غم مل ... برا بد به پشم زان نه نظر
چه بگت بر قوم شد ه مر ... گشد ز قوم د و بار د گر ... بنم شته قوم شد الشکار
گبیر ز الف بر امد ندا ... بسقبول حق شد شهدا فدا ... بهر بار ز اتم بر ور د گار
گر ان سل السیه چین ... برا بد بز ودی بوصال امین ... بجای همان سیند مدار
بفقد بشه بر قوم قریش ... برشد ها گوالا ترا با پیش ... امم هدی رحمت گر گاه
برا نشه گرد بر قبا لشکار ... گر فقد فی بر بقبول پر ور د گار ... نمود بر شما حق قبول خدا
نجر ور مون شتر قربا لنعم ... بفرمان فرمان د بر بزگ ... بفرمان فرمان د بر بزگ
شتر ز قربت چاذ بزند بفضل ... گر خرد بر جاذ بزند بفضل ... گر خرد بر جاذ بزند بفضل
در ان سر زمین چون شتر حاجیان ... ازان گوشتهای شتر چرخوان ... بر اد از بزه گشت بر گرد گاه
نمایند رفتن خضر الامیان ... بر اد از بزه گشت بر گرد گاه ... بر اد از بزه گشت بر گرد گاه

زشت بزان شیه هم بر بزد ... وی نا و اهل او در ... بیج دو بیر سل بیک خیل ... شدان شد فزاد بجم جیل
بر ده راه گر فتر چه جان ... بوی خ شد ن بیشتر ... از اخبار قرآن ذا ... زاخبار قرآن ذا
روان ان بیت مرحوه ... بوی خ شد ن بیشتر ... ابلاق قد و انف صدا ... گرا بیشتر بل بک خیل
گوالا ترا با الطف خدا ... بفقد بشه بر اهل سپس ... گر از تو نوذه قبول خدا ... بفقد بشه بر اهل سپس
پشان را بشت بک خیل ... زبت بجای پسر گوسفند ... پسند بر از مشتر ذ ... زبت بجای پسر گوسفند
بخ گاه من ان شیه تر خط ... پاخ تو نوز خرا د ام ... بجا ماند مصباح بیت الامام
نمایند شیه خدا از نما ... لهم زمزم الا و نستان ربان بهوای و بخانه
زبان بشت زفرشت جان ان ... مادر جدا قه بقضا ملات الب ش و بیتین امد ان
نمک ریز کرد یا ان بشت بر ... ان طعام و خبد ان ازان سوای خا م
در اخبار ان بیع اهو خته ... گه گیخ تو خوان دال گه ... گه ار دان ار بیع
بز نجبش جدا گیمند ... بفقد بشه بود داد ان بیر ... گه بود ان ابن در ایه بیت
بشش م بهان و یا نخو ... نف چون چراغ هدایت گه بش ... نرسه بش قوم ا عقل
طعا می بیا نخو ان لعین ... شود ها نهای سوخته ... گه بود از برای بهود ان لعین
زخیه نخو ش عوی قام ... بسی خار ملاه او خشند ... بفقد بشه بر اهل سپس
زبان نجو زه نخو ان الطعام ... خشن زند و سوخ گ ان گه ... پاخ صیت چون جد بن نخو
بخ ان صاحب نو ده گرد ... چشد از او فدا خبر ... بچشیت چون جد بن نخو
گه ار ان صاحب نو ده گرد ... در از ر بیه وا خل نخو ... نشا د و بر او ز د ن ظر ام ر
گه ار ان صاحب نو ده گرد ... بر هم بد بر میان طبق ... شود حقر گه بیه ند ور
گه ار ان صاحب نو ده گرد ... برون چون حر بر و ر ون ز د ان ... طعم بر از ز مر ان طبق
گه ار ان صاحب نو ده گرد ... ز خبد بن نفر اهل بیت الشرف ... گه ان صاحب نو ده گرد ف
خرض ان زنان دل بر از ام ... بداند او را تم بیت ... گر بشه بر خبه فاطم
قبول خدا گرد ده صد شتر ... نمود ند بشن نو ملق ... بجای فو نوذه ما خوذ
بسید بنو خود بسید ... گر ام فو نوذه بشن ... گر ام فو نوذه بشن بسید
تبسم نمود ان چند ان ... نمود نو خاشن بن ... برای نو گو بد گه بگ ام
بز د سر او چه بر و ز ام ... بر ای نو گو بد گه بگ ام ... بر ای نو گو بد گه بگ ام
بر د ان خشبه بجبا ستم ... طعا می ران بشن بر ام ... طعا می ران بشن بر ام

پاره‌ی گفت قوم چو نشنید
دل سمان سلام بر او نوشت
پیام کرد بار سوی شما
زنهی شود روز بر من چشم
بفرمود او سلام فلان او
چنو نیک بخت پسر داد و نیک
پسندید کردار نیکش بدید
که ایمه تا فلان بدان بخشید
که رود او را مرنظمی ترا
اگر چاچ ثمرت ارجمند آید
بوی میکند ان داد کاهن خرد
بوی شمایت بخت بلند
چو یکیم نشسته چو بر روی کار
سزاوار بود بدو شاه
شه فرازم شه بزرگ
کزین تخمه ایچ بد بر نیامد
بجشنهای داد دهش نشست
پسندش او را و پیوند خواست
همان شهر ارمن طی را بود
روان بود و خرم و خوش و نیک
نمود ان شش و چهل و نیک

که سالی بخت نیک او را بکوشش
فراسان سه از زمانه
بماند بجا بر روی شما
پی شوق دل کم کشتم
رفتن سبع بزرگ ایام و استقبال
خداوند فرخ خواهر ما شهر و سپهر
و از دو دیگر شدن او کشور شب
بهجت و صفات ان که من ایشان از منه قرب پیوند
در ان کس نیست چیزی
به بینیم بهشت بر
که بیخاهم از داد و دهش
نیاورده ام روی سوی
که کرد و در ایشان کار
پدر پدر ما خلیل خدا
کجا بیند اولاد اولاد او
زکفتار کاهن کرد روی
که برت دست ما بل
پاکدار دگر مگر انکه من
کجا بیند انها در مهد خویش
کجا بیند اولاد اولاد او
که خاهم ایشان بدین
شنیدار سخنهای شیرین او
سوی پرکاهن نهاد و رو
پسر مدبر کاهن ان راستان
نیاید مرطب را کاهلی
ای پیشرکت فا پیغمبر ما
باو داد بهرا قای خود
بر دل پیش ماند بر جای خود

که برفرق کاهنان کرد خاک
که بازد بدان شش عزیز
که مازید بر اعتلای هوش
نشست منظر بر چرخ سهن
زنهی ای ما نهم و ازم
که فرخ روی نکه کرد مرد
جرت شد بر خان الحرام
چو بهل شد چو چرخ چرخ
نمود ان شش و چهل سال
بر اب الشش ثابت نهاد
سوی کجه اورد مرزان بند
براهی کرد در رو اندعا
زاهم چه بکوید سخن
بفضاف چ بسته و پیوند
کجا بیند اولاد اولاد او
دل دشمان سال بعلت دهم
شاد فدار ان شش و طین
سپه نهم بر ان شش و نهم
رسید ندر فرخ نهم
زخود ناهم اصل بر نهم
بود یاوه که باشش ابد
بدیوار بوطالب اسد سلام
برد پیش ماند بر جای خود

سپه‌ی دارات عالیمقدم
پسان بر کاهن بر نشست
بخت خداوند از تو بر
بوخت خداوند از تو بر
که اندر سال زای پسان
خداوند کار بزرگ
زان تو ای مرد
که ای بخت خدای
بن پاد شه جهان انوش
تو ای صاحب جشنهای بزرگ
تو ای ساحب جشنهای بزرگ
چه چیزی که نه سند خاص بزرگ
بوخت خداوند از تو بر
بوخت خداوند از تو بر
بوخت خداوند از تو بر
بوخت خداوند از تو بر
بوخت خداوند از تو بر
بوخت خداوند از تو بر
بوخت خداوند از تو بر
بوخت خداوند از تو بر
بوخت خداوند از تو بر
بوخت خداوند از تو بر

سوی کاهن بر نشست
چو ایشان بر نشستند
نهاد از کرم دست بر روی وی
نهان از چشم اهل جهان
بن پاد شه جهان انوش
چو ان سال بخواند از تو مزد
ندارد درم چون تو از کرم
بیکیش چو نیز مستحق ارتفاع
سزاوار بخشد بر او سال
که از خواه و پرنیان خواست
بخشنین از اسپ و ستام
پسان صفاش بر بوصوب
که داری نظا هر باطن خبر
بوحال یکبو پسان
بیا یم ما فرخ بر خویش
بوبار کاهن بر نشست
ودر ان شهر ما نماید چو
که سالی بدان سال ندارد کهان
بوحال یکبو پسان
بیا یم ما فرخ بر خویش
بوبار کاهن بر نشست
ودر ان شهر ما نماید چو
که سالی بدان سال ندارد کهان
بوحال یکبو پسان
بیا یم ما فرخ بر خویش
بوبار کاهن بر نشست
ودر ان شهر ما نماید چو
که سالی بدان سال ندارد کهان
بوحال یکبو پسان
بیا یم ما فرخ بر خویش
بوبار کاهن بر نشست
ودر ان شهر ما نماید چو
که سالی بدان سال ندارد کهان

فرستاده بر پرگاه بسام
که از خرد بکوبد بر و رجاز
نشاید شکار ت اصل نسب
که در ان بخت خدای خیر
بوحال یکبو پسان
بیا یم ما فرخ بر خویش
بوبار کاهن بر نشست
ودر ان شهر ما نماید چو
که سالی بدان سال ندارد کهان
بوحال یکبو پسان
بیا یم ما فرخ بر خویش
بوبار کاهن بر نشست
ودر ان شهر ما نماید چو
که سالی بدان سال ندارد کهان
بوحال یکبو پسان
بیا یم ما فرخ بر خویش
بوبار کاهن بر نشست
ودر ان شهر ما نماید چو
که سالی بدان سال ندارد کهان

زشید و شنید زکوکب بروز
سر بوی زجهان بوی او
کند نهاد زبسط و صدح
نهاد زهم روق جل و د
کند سپه بیت پسان
بود یاور ان شه انها
کشیخ که فران سالا بدم
مرانیت بیشه جهان در نظر
نمود و او ده ناشم سوال
بگفتای بزرگان ال انج
نکوتاه قد و نه بالا دلاز
بگرد سران ال بجمند
ازاوین پسپری برقرار
بزرگان اهل تهامه تمام
دانشین و بجرد و شرف
شود درویش ازنود زدان او
نپسند دیده سپور بن
بنهد بر تصوی و پا نظر
بود رات کو میند در بر بخن
بوقت و ورت بیخ از ظرف
بود دخت حق بر این جهان
بتورت انچیل ا بش
بود احمد شش و م در ان

نمود ان شش و چهل سال
که باید جدا ادم جهان
زمانه نزد و پیشور بی
بپیشانه و ضع هابل صدح
صنم ها بیل کشنده بکوه
بنای سنم سالا بر او ساب
پسر عم فرستاده بوی ام
پلدم فرستاده بوی ام
بر شیده عدا ساتها شی پدر
ازان کاهن بر و فرخ فال
بوم صفهای ابا صدح
بود یک بر نه هد فراز
چو دستار کشن چرخ مند
زبعثت بود تا بروز شمار
کزاز دکران بر چمن ام
پرازر نیخ بزرگ صرف
جهان یکی حلق بر زبان
نه رفته یک بیه بر زبن
بمک شوع جهارت امیر
نکوید دروغ و فضول کزمن
براید زا لاد و کار پاک صرف
نماید کرم اشکار و نهان
بود از زیان خدا بر جهان
محمد بوام او در جهان

چو در نشیند تا بان بوال بن
زنوش ان روز رسن بخو
براد اهم زبت پرستا
بهبرت پسی ز جزا
بعد اد سنم خدا بوجهل
کز بزان شیر خدا بوجهل
بوجهل بخم ان شیر خدا
بوجهل بخم ان شیر خدا
تا بابا بسه و ر او لیا
پسان زنوکل بعث بوالحکم
که سالی بدان سال ندارد کهان
بوحال یکبو پسان
بیا یم ما فرخ بر خویش
بوبار کاهن بر نشست
ودر ان شهر ما نماید چو
که سالی بدان سال ندارد کهان
بوحال یکبو پسان
بیا یم ما فرخ بر خویش
بوبار کاهن بر نشست
ودر ان شهر ما نماید چو
که سالی بدان سال ندارد کهان
بوحال یکبو پسان
بیا یم ما فرخ بر خویش
بوبار کاهن بر نشست
ودر ان شهر ما نماید چو
که سالی بدان سال ندارد کهان

کجا دانم تو او را در کجایی / کنون تو بر چنین ماهی کجایی / نمایا چون تو بر تختی نشستی
نشاندی گرد شهر اندر زمینی / برانداز آنچه او سازد چنین / هنوز اندر جهان چون تو نزادی
بدان ای شهریار نیک بختی / که بهتر زاید و بهتر بپرورد / هنوز اندر جهان چون تو نزادی
زمن پشته او بوسید بر خاک / شنود قول او شاه از قول افلاک / پس آنگه گفت با او کز کجایی
بلند اختر جوانی نیک فرجام / بپرسیدند از او کز کدامی / بدو گفتند نامت چیست تا کام
که گاه دیدار رخ مردم بیاراست / بپرسیدند از او کز کدامی / بدو گفتند نامت چیست تا کام
بپوی شاه پیروز بخت فرخ / بپرسیدند از او کز کدامی / بدو گفتند نامت چیست تا کام
نیامد بر زبانم گفت و گویی / بپرسیدند از او کز کدامی / بدو گفتند نامت چیست تا کام
ز دیدار تو شاها دیده روشن / بپرسیدند از او کز کدامی / بدو گفتند نامت چیست تا کام
دل و جانم ز مهر تو شکفته / بپرسیدند از او کز کدامی / بدو گفتند نامت چیست تا کام
از آن گوهر که در دریای شاهی / بپرسیدند از او کز کدامی / بدو گفتند نامت چیست تا کام
بگیتی هیچ شاهی را نبودست / بپرسیدند از او کز کدامی / بدو گفتند نامت چیست تا کام
بدان ای شهریار نیک اختر / بپرسیدند از او کز کدامی / بدو گفتند نامت چیست تا کام
زمین بوسید و بنهاد آفرین را / بپرسیدند از او کز کدامی / بدو گفتند نامت چیست تا کام
بگیتی هیچ شاهی را نبودست / بپرسیدند از او کز کدامی / بدو گفتند نامت چیست تا کام
بدان ای شهریار نیک اختر / بپرسیدند از او کز کدامی / بدو گفتند نامت چیست تا کام
زمین بوسید و بنهاد آفرین را / بپرسیدند از او کز کدامی / بدو گفتند نامت چیست تا کام

برای آن گهر چون در زرفا / پیا تو بر نزل من فرو / علاوه بر آن زر هم برابر
چو بشنید شهزاده گفتار او / براه بیابان گهر دار او / نگاه رسالت سوی مایه تاب
قرار دل و جانش از دست رفت / تراحی نماید مصالح خانی / که این کار مرگ گهر مرده نیا
مدالله لکن امور تسبیح / نیاید راست از فلک این / شده حبس تر از آب بر طاف
براو حمد او ورد رسالتم / سه در کرد بیرون ز چاه بارم
بشکر آن ز بیمار برخاست / سوی قصر آمد و در زد بر خویش / شه ابطحی شد بزیارت
بگفتا عیران گهر فرو خفت / دگر کان زر خداوند گفت / ولیکن نزد بر آن تاج
عمودان در بر جای جلال / بود وقت شهزاده آواز اقبال / بیان کرد بهر پدر حال
زبان دعا بر برد خویش خان / نفرزند ده وقت ان نیکنام / که آنان که رفت رسالتم
بگیتی شد آوازه زان نیکنام / بپاکم کند و نیاز بیشتر / هر جا شود رسالتم
بگرد جهان گشت و بر گشت باز / ز دریای تو تو بگیت نوری / ازان روی طرح کرده آن خوب
که از حبله دارد بدین رسالتم / بجو بدار زاد و لکن ایزد رسالتم
ز دیدار تو شاد گشت روان / و گر نه شد شهر عین بیم / که گرفت نداد آن شاه را
تراورد سیاه بار گشت / نگه داشت آن نور رسالتم / که از نو دوشت راه آورد
که از نو دوشت راه آورد / سیم کون بر آن سخن / که روی کرد ما زوی بر آن
سوی آن پدر باد و قوان تو / بهوی دوشت فرخ بیمن / ولی دیده دیدش دل تیره بخت
بر دیش فرخ بیمن / بدانست کان شه شده خدا / شده نور بخت از وی جدا
تراورد بدم پهر بیمن / بدو گفت شهزاده اری تم / که زر بست آسمان آهنم
که ای اسرو اوج جمال / چشد الفوع سیای بین / که آمد زوی تو در چشم من
چو زلف تو و زر مرا تره کرد / شه چین داد او ملاجات / کرشد در پس ان آب
زمین مشتمل شد بهار / پر از نور کرد دیده چون اینه / رخ مطلع نور حق امنه
سه افزار شه بر زمین / مرا امنیت شد که ان نور حق / بو از صفا لا الی ان الحق
پدر حق بود و دولت پیدار / پدرم شود و کرد رسالتم / اکرمت بیشه بر بیشه بخت

رفتن زرقای کاهن به نزدیک هاشم و [illegible]
و مصاحب شدن او با [illegible] مت طه و فریب خوردن
مت طه در قتل [illegible] و نجات یافتن [illegible] و کشته شدن
مت طه بقدرت الهی و ذکر [illegible] زرقا [illegible]

بر روی سیاهی

چو تیغ خور شید عالم فروز
برون آمد از خیمه زرقای شوم
ز ابلیس [illegible] دم [illegible]
روان گشت اول بعین حرم
فرستاد از حیلهای تمام

[illegible]

[illegible]

نظر کرد در خجسته رکاب ... پیشش بیاورند مهران بکار
مهران که بنده اند و ... سیصد رسال بندگی شاه
بتقدیر داد ایزدی ... کز تبار کیقباد
که تقدیر بودی مر او را چو بود ... بدست نبودی زبونی فرود
براورد بر شهنشاه ... کمر در رکاب و دیده بر اب
ویاسخ حق بیکیم ... کز ان مژده فرخ ملک
بشکر خدای اکبر ... بگیتی چو خورشید
که او بی زناف نه بر نسب ... ز مشک سیه قصد نافه نهیب
وزاکنون اندران سرای ... بر و نعمت جاودان ملک
چنان کرد حق طاهر چون پسر ... خرد مند و دانا و روشن روان
خرشد بمردان مهمان سرا ... بجشن اندر آمد بسی مهتران
بجشن اندر آمد چو خورشید بر ... خجسته پی و فرخ و نامور
خبر یافت از فتح تا یع تمام ... بفرمان شاه جهان کامگار
بفرمان شاه جهان کامگار ... چو او داشت از فرخ خود خبر
نخود ندر مردان ان انجمن ... بر و آفرین کرد و بنواختش
روا کرد شاه ... بر و بر ببخشید
تعاقب بخواند ... بر و بر ببخشید
خبر شد چو کز کشور ... بر و بر ببخشید
دگر بر سر ... بر و بر ببخشید
اگر چه ... بر و بر ببخشید
چو کرد ... بر و بر ببخشید
فرستاد ... بر و بر ببخشید

اکثر تجلیات بدایت و کرامات ... بر در ایام جلیل ابرار ... سیوطی ... اکثر
وفات عبادله ... برحمت رسول ... نوار
... بنای قریب ... بقیه ...

بستیار ... ۱۰۱۶

شنیدی که مرد ... زروی هوا از لب رنت را
چو اب ... شنیدی ازان مو ... بهر جا که رفت
بفرمود ... مژده ... چو یمه از ... بهر جا که رفت
زمین چون ... چو غ ارم ... بهم فرد ... بهر جا که رفت
درانجا بعبد ... ره ان ... پرستش ... پس پشت فرد ... زمین
شد از ... سواد مدینه ... بوقته ... بروان رفت چون ... زمین
تو گفتی ... زمین ... بهر یدند ... وزان شفق ... بروان
بیاراسته ... شب ... بهر یدند ... رخ خرسنید ... بروان
نهاده ... بجز ... بهر یدند ... بروان
بیاراسته ... بجز ... بهر یدند ... بروان
بیاراسته ... بجز ... بهر یدند ... بروان
بیاراسته ... بجز ... بهر یدند ... بروان
بیاراسته ... بجز ... بهر یدند ... بروان

خجسته ... ردم ... بهم
شه ... سخن ... شه ... سخن
شد از ... سوی ... بزد ... ل پر ... ز
چو ... حمل ... فاده ... در ... شید ... چو
پدیدان ... شاه ... ز ... ده ... ز ... ده
که ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
نجا ... چو ... ان ... طفل ... ا ... در ... بود
که ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
دمیده ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
چو ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
چو ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
پدید ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
خوشا ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
ازان ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
محمد ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
جهد ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
نهاده ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
کران ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
زقطر ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
شد ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
در ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
که ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
چو ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده

بزودی ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
چو ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
زنگ ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
شب ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
پیامد ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
مرا ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
پسر ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
نمود ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
که ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
زمین ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
بزودی ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
بهم ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
منور ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
شفیع ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
بود ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
کشیده ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
دو ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
چراغ ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
صفای ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
رسانید ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
و ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
بقعه ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
که ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
نهاده ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
چشد ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
ح مصطفی ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
طهارت ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
زده ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده
چگشته ... ز ... ده ... ز ... ده ... ز ... ده

در اورده بجوانان بجوش
چنین داده ملی مصطفی جواب
که از این همت او ور خاب

در اندیم برای زهاد حرش
برای وی پرداشتم
کنم تا کی خلق روا مدعا

خدا خلق فرد چون مصطفی
شود خلق بخشد بخفت شتاب
نوم سه روز از پی زاب

شنیدم که زودی ملک سلیمان
رسانید مژده کنوان گوش
برانان سه بی برنیاورد هم

برستاد هم از وطن خویش نزد
فاهیم رزق عذا ملا طلب
برای وی و زن و فرزند هم

بوصی که هفت شب سه بر زن
همیشه دعا کن بدلا من
بخوبی کرد اهنداد وی ما

بخوبی تیغ دو فرزند زن
زق مطلب خرد خوش تیغ کرد
کن خوب تا حال ز موش خود

کز این عین رگفت با کون نظر
که دارد زنده پیش تو چون
که دارد از او انوار نیش صفا

بطلعت عیم افروز بیان
بفضل خود از جرم ما در گذر
الحی با سید انبیاء

رسید از خدا و ندا در تراب
برین عفو خود جرم ما بین
بان نکرم ان سل چین

که از نهب این من مصطفی
بوصی کرده علاوت خطاب
بجرم این من چشم کوشش

بفرمان مک داشت شیدا نور
زین ساده دار که هر وصفا
که دارم از کرده من

نوشته بر تخت زنور
رسید مدار از حکم پروردگار
عیان شد چو چون مهر در افق

هوا لملک کرفشد فرخ ملک
چو شدیل یار و من از وی شاه
محمد رسولش بود مقتدا

تخت از ان نور شعور ریاش
بر اطراف وی حصار خدا خدا
سواد حرم شد چه چو نور نظر

خود ندیم چو یک حلقه
بوقت چه ان رشت خلق
بان طور از نظر و شور بش

بخرخ اخلاق چه بر نیاز
که اینت فر محمد که تاب
که از دیدار او صفا برد دست

زاحوال گشتا اول نظر
هر ده غبار از هوای چاز
خرد ار چون خدا البشر

کز انها شود بهره
فزاید حسود ان ملا
بگتان ان شیر فرخ نشان

دگر بود انها بیمار
سته بهر ان پیکار
ز پیشند چون ورد خوان ملا

بخوبی داده ماه
شهر ان مکان صبح چین
فاهیم از فکنه ها ملا

عنین بود هم بود انفر نشین
شهر ان مکان صبح چین
شهر ان مقل شد بر زمین

چو شد وقت مجلو داد ملا
چان حوله بسته کابنات وسه و مکنات
دل از سید المرسلین

واحوال اجاز و لالات الحضرت و شئن مکنوا لها
برا حمد زان کبت عالم رسالت

وزان مهر نبوت برگشت ان حضرت علیه السلام

برا و داز داغ غم ابر
زنیچه بور رفت از حد صد
ال از سخته او خالیش خوف
که از بهر عبد اخذ امدار
بدر رفت از نار من اضطرار
شد ایمن دار از بهر یا رفیق
دگر کان مراحال ان نیز خیر
مراد از نظر دت کز مرد لها
کم کز یه شو مرد ده نهان
بنا یه اگر بهر کس سوی ان
شنو د جه ایم کز شت ان
نو مقدار یکم کسی
که خطه ذیت تخیل کنار
ز خون دل او نیاز بهر یه
برای دل خسته جان بش
ست غم زاست ۲۳ داد نفس
د چنین داده در حد
که بهر کز یه مرا نیت تاب
ولی بهر عبد اخذ امدار
چان سرات بر کشت چنین مدار
بران نو جوان نو خه کز ان
تر امنع از ان یه بین جاک
بره کز یه ن بهر اله اخذ
ولی با خذ بش ان کار خذ
رانی وی حب ابنه
بیوارد و کز ان ایمه
ب سه کرد پر و اله ام مجم
ب شی عدا ز خون ال
رو د در بش ال حر حوش
رو ان مد از کز یه سب خون
بعجا بیان ان بور د ز و
ز بش ل او ان ه
لظ ت یخان کث نو نظر
دران حجا اضا از کز یه شو
ز با نو چو حر ش ه
که هنگام ز ان ان او سید
شد از ه ضع حمل ت
ز با ت ک ح د ه ا
ک ی از نیاب افخر
که بند د یه خدمت او کمر
د ح ه از حد ا و ا ش
ک ی ه بر ون نیز پا ا ش
که یکه شفا بر ده از د یکید
ب با نو چان و خ ت دا ه
که لرز د از ام او مو بو
هر ز بد از د ن ای ملا یان
ه فا ش ه ی ط ا چ ت
بر ب عطف انچه امد خا ف
ش د انچه یه که از چ ف
ف و د امد از د ه ا چ ح
شد ان ح چه چان مهر ز نو
تو که بد رفت ا نو خال
چ ش ه ا ن در ش
که بهتر یم به خا ب
ز نا ب ما ی د ب ه بر ه ا
ز شد از خه مشو ت ش
ا ان چا ح ر یه چ ن ق ا
ن ش ن بر گر ان حا م
ز ش ن ب سر د ت نو ن ش
ز ه ا ک ن ن ی ان ح ب
ه ا ا ک ز ا ف ا ف ه
ت یکه ر صد بیل ح ن ش ح ام
ب ا ن پر ه ا ر ا ر ا م ف و د
ست ذ ر ه ی ه ب ه ا ف ک
ز ا ق ت ح د ب ن ب ح م
ع ا ک ف ب غ ر س ت ا ق د م
ن ش ن ش د ه پ ر چ ش ن خ

برا و داز داغ غم ابر

بران چون شد آن علم را شکل و ساز
جهان یک قلم گشت پر از نور
ز نور سر علم در فروز
از آن چهره زد نور احمد تتق
غرض گشت از ما در خود جدا
پس از آن ما آمد به وصل او [illegible]
بحالت در آورده آن [illegible]
بر وضعی تعجب بیانو فزا
شعیره بدرشنام آن [illegible]
دگر دیدن آن بانوی با نوا
بود شعر چه رسول خدا
پس آنگه از آن شکل را نمود
چو آنگاه نو شاه در گرفت
رسانیدن آن صدر کونین را
تو گفتی که یک غنچه ای جهان
دهان غنچه چون دهان صدف
که بود از فرو در مرصع تمام
کز آن شد نگه عطار کیف
نمود در آن طرف [illegible]
بر آورده مانند شه [illegible] حق
پس آن نقطه را از دل آن [illegible]
همان مرده دارنده دلپذیر
در آورد از کیسه مرد رشید

عمدار شد قدرت کردگار
عیان از عدم گشت غایب [illegible]
شب تیره در کرد پدرود
منور شد از صبح صادق افق
چو خورشید [illegible] بر آن [illegible]
بنور چه دید خود [illegible]
ز انگشتهای شهادت دو دو
که بار دگر رفت خود در فرو
ز دروده آن [illegible]
یکی مرد خوش قد چه سرو [illegible]
بر او کرد [illegible] تحیت ادا
بر آورد چون شقهای لوا
چو طور از تجلی وی او در [illegible]
مرصع قاب [illegible] بالا
دهان غنچه را زاب دهان
در آورد آن [illegible]
چه [illegible] ز نام
گر [illegible] پاره [illegible] کف
به بالای ناف [illegible] در نگاشت
به صفاش [illegible] ز حکم حق
بر آورد آن مرد [illegible]
بر آورد یک کیسه از حریر
[illegible] سپید

منور شد از پرچم انجم
پس آن شخص با نور رایت نظر
از آن نور روی هوا در گرفت
عیان ماه از نور خیر الانام
[illegible] صدف
عیان دید [illegible] و چاک
نهان [illegible] پروردگار
[illegible] اسد
که امر [illegible] تخت [illegible]
که از جبهه صاف [illegible] رفت نور
فرستاد بر وی سلام و درود
رسول خدا را چو [illegible]
چو [illegible] در کرد دیده [illegible]
لبوی دهن کرد او [illegible]
ز دریای [illegible] گهر ریز کرد
[illegible]
پس آن مرد از جیب خود [illegible]
پس آن مرد [illegible] زر
زبان [illegible]
دل انور [illegible] ماه
[illegible] سیاهی [illegible]
که از [illegible]
[illegible] روی [illegible]

زمین سما [illegible] قلم
نمایان شد از مصطفی [illegible]
زمین زمان [illegible] عرش [illegible]
[illegible]
[illegible]
که در سجده افتاده آن [illegible]
بر آورده آن [illegible]
که بود [illegible]
جهان تیره کرد [illegible]
گمان کرد بانوی خود [illegible]
پدر شوهر خود [illegible]
گرفت از حقیقت [illegible]
سوی سینه خود چه کرده [illegible]
ز آب [illegible]
[illegible] حقیقت [illegible]
یکی [illegible] چون [illegible]
بر آورد [illegible] از طلا
سوی [illegible]
دل مصطفی را [illegible]
یکی نقطه [illegible] مانند [illegible]
چو زنگی [illegible] شود [illegible]
لعل [illegible] باغ [illegible]
در آورد [illegible]

دل مصطفی را [illegible]

دل مصطفی را بر آن [illegible]
سوی اندرون برد با جان [illegible]
پس آنگه از آن [illegible]
از آن رازها داد مصطفی
که از فقهای [illegible] در امان
ز ایمان و [illegible]
که از برای تو در برای
[illegible] در جهان [illegible]
پس آنگه [illegible]
در انگشت خود کرد با جان
تو گفتی که [illegible] تمام
درآید از حکم پروردگار
بماندم ز روح القدس [illegible]
به پوشاند بر سینه [illegible]
بقولی دگر جام [illegible]
پس از [illegible] بهترین انام
که پیغمبر [illegible]
بخندید جنت در آن [illegible]
بهشت برین اندر آن [illegible]
درخشان چو لعل [illegible]
چو [illegible]
بر آن قصرها اهل [illegible]
بقولی دگر [illegible] چنین

نمود آن به حکم خداوند [illegible]
از آنجا که [illegible] بر جا نهاد
دهان کرد آن مرد چون [illegible]
[illegible]
بحفظ خدا [illegible]
نمودم بفرمان پروردگار
کند [illegible]
کند [illegible] عزت [illegible] اختیار
چو مه پاره از حریر سپید
میان دو کتف [illegible] نهاد
[illegible] و السلام
در آن دم چو باد صبا [illegible]
[illegible] افتخار [illegible]
[illegible] شرف [illegible]
ز استبرق صاف [illegible]
چو رضوان [illegible]
[illegible] که دید [illegible]
فرح بر دل اهل ایمان [illegible]
بر آن [illegible] کامل کردگار
سزاوار احباب خیر الانام
بنا کرد حق در بهشت برین
قصور و ولادت نهادند نام
که با طلعت [illegible] رسل امین

[illegible] دهان [illegible]
بمالید بر ناف او [illegible]
چو بلبل [illegible]
که در آخر [illegible]
نمودم به حکم [illegible]
خوش حال [illegible]
[illegible]
[illegible]
از آن بدره [illegible]
که [illegible] از آن [illegible]
دگر گفت [illegible] مصطفی
ز روح القدس [illegible] تو دم [illegible]
پس آنگه [illegible]
همین [illegible]
شد آن جام از حکم [illegible]
[illegible] نوای حجاز
بخندید جنت [illegible]
از آن خنده کوثر [illegible]
[illegible] قصرهای [illegible]
[illegible]
ز یاقوت مرجان [illegible] در قصرها
سزاوار احباب [illegible]
به همراه میکائیل [illegible] رفیق

در آن حال [illegible]
[illegible]
[illegible]
نمود از برای [illegible] به خطاب
[illegible] علم و یقین
[illegible]
[illegible]
[illegible]
در او [illegible]
به پشت [illegible]
که ای بلبل [illegible] صفا
تو باید [illegible]
بر آورد آن [illegible]
امانت [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] یاقوت تر
از آن قصرها دیده [illegible]
[illegible]
شد آن قصرهای [illegible]
بیاور [illegible] ظرف عقیق

بجای چو خول و دسا را نشست — دو طرف حمایل به لا کشت
چو بنمود چندان دسا را نشست — زنو لوا الف مدور شد
ازانروز کشتند اقران ریشه — دران روز پهلو دران پور ریشه
چنان مصطفا کرد آراسته — که از سور زخم جهان کاسته
زبس زخم ها در رسول — گذشته ز پیل و ز پیلان ز پیل
چو آن حال را دید جبریل — که آمد ز دادار پیغام نو
زنو آیتی آورد از برش — که بنمود بر مصطفا کشور ش
بیان و خزان جامه آراسته — بر آن جامه ها جامه ها کاسته
دلم گشت از آن جامه ها پر ز خون — مرا دیده شد دل پر از درد و خون
مرا دیده شد دل پر از درد و خون — برای چه اندیشه بندد دلم
برای چه اندیشه بندد دلم — که بر جامه ها جامه ها کاسته
که بر جامه ها جامه ها کاسته — بیان و خزان جامه آراسته
بیان و خزان جامه آراسته — زبس زخم ها در رسول
زبس زخم ها در رسول — چو آن حال را دید جبریل
چو آن حال را دید جبریل — زنو آیتی آورد از برش
زنو آیتی آورد از برش — که بنمود بر مصطفا کشور ش
که بنمود بر مصطفا کشور ش — بیان و خزان جامه آراسته
بیان و خزان جامه آراسته — که بر جامه ها جامه ها کاسته
که بر جامه ها جامه ها کاسته — دلم گشت از آن جامه ها پر ز خون
دلم گشت از آن جامه ها پر ز خون — مرا دیده شد دل پر از درد و خون
مرا دیده شد دل پر از درد و خون — برای چه اندیشه بندد دلم
برای چه اندیشه بندد دلم — که بر جامه ها جامه ها کاسته

بپرسید پیغمبر از جبرئیل — که آن کشته چون است و حالش چه حال
جوابش چنین داد جبریل زود — که ای مصطفا بر تو درود
درود خدا بر تو ای مصطفا — که بر جامه ها جامه ها کاسته
که بر جامه ها جامه ها کاسته — بیان و خزان جامه آراسته
بیان و خزان جامه آراسته — زبس زخم ها در رسول
زبس زخم ها در رسول — چو آن حال را دید جبریل
چو آن حال را دید جبریل — زنو آیتی آورد از برش
زنو آیتی آورد از برش — که بنمود بر مصطفا کشور ش
که بنمود بر مصطفا کشور ش — بیان و خزان جامه آراسته
بیان و خزان جامه آراسته — که بر جامه ها جامه ها کاسته
که بر جامه ها جامه ها کاسته — دلم گشت از آن جامه ها پر ز خون
دلم گشت از آن جامه ها پر ز خون — مرا دیده شد دل پر از درد و خون
مرا دیده شد دل پر از درد و خون — برای چه اندیشه بندد دلم
برای چه اندیشه بندد دلم — که بر جامه ها جامه ها کاسته

دگر شیر دیرینه مصطفا — که شیر پر و حمله خود نما
میون خبر شد بیاشفت — بپاشید بر چهره خاک و خاشت
بپاشید بر چهره خاک و خاشت — که شیر شغالان ندارد بیاشت
که شیر شغالان ندارد بیاشت — بشیر شغالان نزد راه و گشت
بشیر شغالان نزد راه و گشت — سزد گر نه من شیر خوانم مرا
سزد گر نه من شیر خوانم مرا — ز احسان ان صاحب بخشش فزاز
ز احسان ان صاحب بخشش فزاز — فرض داد به شیر چوگان نبرد
فرض داد به شیر چوگان نبرد — چنان دان که شیر ژیان نرم نرم
چنان دان که شیر ژیان نرم نرم — بزرگی که جنگ آزمای آمدش
بزرگی که جنگ آزمای آمدش — بپرسید کاین شیر چون است و چند
بپرسید کاین شیر چون است و چند — که او را چنین شیر بیرون فگند
که او را چنین شیر بیرون فگند — بنوعی که شیران ازو در هراس
بنوعی که شیران ازو در هراس — بدو گفت کاین شیر بیشه منم
بدو گفت کاین شیر بیشه منم — که بر جامه ها جامه ها کاسته
که بر جامه ها جامه ها کاسته — بیان و خزان جامه آراسته
بیان و خزان جامه آراسته — زبس زخم ها در رسول
زبس زخم ها در رسول — چو آن حال را دید جبریل
چو آن حال را دید جبریل — زنو آیتی آورد از برش
زنو آیتی آورد از برش — که بنمود بر مصطفا کشور ش
که بنمود بر مصطفا کشور ش — بیان و خزان جامه آراسته
بیان و خزان جامه آراسته — که بر جامه ها جامه ها کاسته
که بر جامه ها جامه ها کاسته — دلم گشت از آن جامه ها پر ز خون
دلم گشت از آن جامه ها پر ز خون — مرا دیده شد دل پر از درد و خون
مرا دیده شد دل پر از درد و خون — برای چه اندیشه بندد دلم
برای چه اندیشه بندد دلم — که بر جامه ها جامه ها کاسته

بپرسید پیغمبر از جبرئیل — که آن کشته چون است و حالش چه حال
جوابش چنین داد جبریل زود — که ای مصطفا بر تو درود
درود خدا بر تو ای مصطفا — که بر جامه ها جامه ها کاسته
که بر جامه ها جامه ها کاسته — بیان و خزان جامه آراسته
بیان و خزان جامه آراسته — زبس زخم ها در رسول
زبس زخم ها در رسول — چو آن حال را دید جبریل
چو آن حال را دید جبریل — زنو آیتی آورد از برش
زنو آیتی آورد از برش — که بنمود بر مصطفا کشور ش
که بنمود بر مصطفا کشور ش — بیان و خزان جامه آراسته
بیان و خزان جامه آراسته — که بر جامه ها جامه ها کاسته
که بر جامه ها جامه ها کاسته — دلم گشت از آن جامه ها پر ز خون
دلم گشت از آن جامه ها پر ز خون — مرا دیده شد دل پر از درد و خون
مرا دیده شد دل پر از درد و خون — برای چه اندیشه بندد دلم
برای چه اندیشه بندد دلم — که بر جامه ها جامه ها کاسته

کریم خشت پذیرفتن
بهوش خانه بین روی او
چنین گفت کای یگانه رسول
بعد قادر بت جان آفرینم
پناه تراه می گفتم بر هم
و را بخشیدم خانه او تا جا
گفند زهر ناف او تا جا
چاه او را و جایگاه خشت و خشت
زمان چه آخری شد انگار
ب انگشت چه چیب اله
چه جنبه ای ارسته جنبه و جهه
بود او را زجره ده مل جیار
گیزان رومی او چه چارتن
و را خشت رومی او را زجره مل
بعوی خانه سعد گردنده
زمی بود و کاه در قفار خاه
حرم کشت از هجر خرالنظر
و یا چون ازین خشت انظر
بود او را زجره چنین و نظر
چه ابر کرم و است تشلیم
مران حضت ال از ناف
نشت بستد زجره نان
بگفتا چنان تف

که بیم خشت پذیرفتن
بهوش خانه بین روی او
چنین گفت ای یگانه رسول
بعد قادر بت جان آفرینم
پناه تراه می گفتم بر هم
و را بخشیدم خانه او تا جا
گفند زهر ناف او تا جا
چاه او را و جایگاه خشت و خشت
زمان چه آخری شد انگار
ب انگشت چه چیب اله
چه جنبه ای ارسته جنبه و جهه
بود او را زجره ده مل جیار
گیزان رومی او چه چارتن
و را خشت رومی او را زجره مل
بعوی خانه سعد گردنده
زمی بود و کاه در قفار خاه
حرم کشت از هجر خرالنظر
و یا چون ازین خشت انظر
بود او را زجره چنین و نظر
چه ابر کرم و است تشلیم
مران حضت ال از ناف
نشت بستد زجره نان
بگفتا چنان تف

زدید او را و جانم ایدر بتن
که بعد جان ازین روی او
که گر نخواهم شد ناقول
نه بیم و نه غم نخواهم تا قیم
که پنان نه باخدای حرم
دهم دیده سوی بالا تو
بدام او جام پر بها
رو ان ازش ایدر بدو هوش
پس پشتی کجه از هجره
بهاند ازیه بر هفت چون ماه
انان دایه بر هفت چون ماه
و را هم نقره چادش نمار
عطا کرد با جای بین
رسول خدا او را مند ماه
بوضع در شد ال آنگو
که دل بر بند شت ازیه خو
چشم بر نان سپس و نظر
رسد از دو ان فرخ او کر
که ایم قرین سخن با زم
در چنان سپس چه چه بر ان حضرت بالا بدایه بر هوات
دیگر پرشیه شد ان پسته ای دایه بر هر کات
ان خباب سول بر کات ان دایه بالا در مواشیه

ب باب ملاه

که بوذ و بند اب ستف
زرهم پرستندگان صنم

چو بهل زان کاشوم خرد نع
که او در ایم بشت ان آمات
شو حسن خانه من ان
بان دایه جبر ول انام
زعهد زچان ما گذر ی
که شد ند زمصطفی سوی
رسول خدا ال پدر آشد
که شد مرده آش پاصفا در نظر
رسول خدا ال بدا داد
زمهر خش خاخر پر بها
شد اندایه بان گیر ان ران
بر شوهر شیر خوار پسه
پشیم ابت پس بال
در اخر چه دلدار انتخر م
نظر ات پدر شیر ان
که ایم قرین سخن با زم
که ال معاه چه ر ان
نبار یده بشد ان گم
زعهد زچان ما گذر ی
که شد ند زمصطفی سوی
رسول خدا ال پدر آشد
که شد مرده آش پاصفا در نظر
رسول خدا ال بدا داد
زمهر خش خاخر پر بها
شد اندایه بان گیر ان ران
بر شوهر شیر خوار پسه
پشیم ابت پس بال
در اخر چه دلدار انتخر م
نظر ات پدر شیر ان
که ایم قرین سخن با زم
که ال معاه چه ر ان
نبار یده بشد ان گم

در اسرین فخر امد پدید
که شد زاد ام ارجمند گه
که المحال حور از یکچه ر
بران طفل سال ایه بر خو
بقد یر پر ور کار یخ
شد اسوی که طفل شیر
ز پیار یا از ر ا حتیاج
زان طفل او بر ال فی طار
بی بوذ ر روز خ از یخ
شد ان دیر از چه سعد م
گفند زمر یان ات نظر
بان دایه ها از پور ا بو
شد سیل ان ایها سوی او
که ابز ا المحال صاحب ی
چه طفی بغیر از محمد بنا ت
رسو ال ال ف بر شان ال ا بخو
شق ات ان نور بر ان
و را و ره پر شد پاک ط
پر شیر ان حضرت مصطفی
بان شکر ر ا مند قل ح
بجا شیر پر شد پاک ط
ال ا ج ر ال پر شد
و را ور ه مند فر او ن

جهان ا بر ی بر روی
ندار مذ ر مذ ز و یک
که او ال ا بدا ز مذ و
زوم چه سعد کبو ز یا
که ز ر شد یه ور ضیب
شد ان پا دایه
که بوذ ا پز ر ا ال ا
شب هم بنا یه و ر خ از
پا و ا یکه کر ده رو بر
بطیفه که بوذ ا ال پدر
بعیا ات بخش سید
بوذ ا لفیح ز پیو ی او
و را بر سد ر قت ان
رسو ال خدا ال ا بدا داد
ز عهد خش خاخر پر بها
شد اندایه بان گیر ان ران
بر شوهر شیر خوار پسه
پشیم ابت پس بال
در اخر چه دلدار انتخر م
نظر ات پدر شیر ان
که ایم قرین سخن با زم
که ال معاه چه ر ان
نبار یده بشد ان گم

در اسرین فخر امد پدید
که شد زاد ام ارجمند گه
که المحال حور از یکچه ر
بران طفل سال ایه بر خو
بقد یر پر ور کار یخ
شد اسوی که طفل شیر
ز پیار یا از ر ا حتیاج
زان طفل او بر ال فی طار
بی بوذ ر روز خ از یخ
شد ان دیر از چه سعد م
گفند زمر یان ات نظر
بان دایه ها از پور ا بو
شد سیل ان ایها سوی او
که ابز ا المحال صاحب ی
چه طفی بغیر از محمد بنا ت
رسو ال ال ف بر شان ال ا بخو
شق ات ان نور بر ان
و را و ره پر شد پاک ط
پر شیر ان حضرت مصطفی
بان شکر ر ا مند قل ح
بجا شیر پر شد پاک ط
ال ا ج ر ال پر شد
و را ور ه مند فر او ن

جهان ا بر ی بر روی
ندار مذ ر مذ ز و یک
که او ال ا بدا ز مذ و
زوم چه سعد کبو ز یا
که ز ر شد یه ور ضیب
شد ان پا دایه
که بوذ ا پز ر ا ال ا
شب هم بنا یه و ر خ از
پا و ا یکه کر ده رو بر
بطیفه که بوذ ا ال پدر
بعیا ات بخش سید
بوذ ا لفیح ز پیو ی او
و را بر سد ر قت ان

زیشد شد از ر ا ال ا ب ر م
و یا بوه ا ر ا ت ال م
بیا و از کر ه ی ته
بیز ال ر ک ت چند ر و ز یک
بر ا ر ک ت ز ه ر ب
شد ر ن ال ط چ ان
شد ت ه ر ش ت ا و ر ا
که ا ز ن ا توا ند سید ب جان
بهر ام پا ل ش ی ع چ
گما م م ه پا ل ان او ر د ر و
ان ان خ ت سا یا م ا تو ا
پا ل ف ا و ل د خا ر ا
ا ز ا ن ه بوه ا ر ش
ز او ص ا ع ش ا ج ر ا ش
چه ر ل ب و ر ع ش
ط ب ر ا ا ل ا ر خ ر ف
شد ا ز ه پا ی رسو ا خ ا
پ ا ش ی ا ز ر ان ح ی ب ر ت
ا ل خ ل ا ل ا و ا ر م ر ش
ا ز ا ن د ا ی ه ب ر ف ا ن
ا ر ش ا ی ا ز ش ر
ا ل ف ر ة ال ع ی ن ال ق ن
چ ا ز ا ر ا ست ب ر ب ر
ر ح ا ی ا ز م ر ی چ
ز ا ش ا سوی ش و ه ر ش ن

زیشد شد از ر ا ال ا ب ر م
و یا بوه ا ر ا ت ال م
بیا و از کر ه ی ته
بیز ال ر ک ت چند ر و ز یک
بر ا ر ک ت ز ه ر ب
شد ر ن ال ط چ ان
شد ت ه ر ش ت ا و ر ا
که ا ز ن ا توا ند سید ب جان
بهر ام پا ل ش ی ع چ
گما م م ه پا ل ان او ر د ر و
ان ان خ ت سا یا م ا تو ا
پا ل ف ا و ل د خا ر ا
ا ز ا ن ه بوه ا ر ش
ز او ص ا ع ش ا ج ر ا ش
چه ر ل ب و ر ع ش
ط ب ر ا ا ل ا ر خ ر ف
شد ا ز ه پا ی رسو ا خ ا
پ ا ش ی ا ز ر ان ح ی ب ر ت
ا ل خ ل ا ل ا و ا ر م ر ش
ا ز ا ن د ا ی ه ب ر ف ا ن
ا ر ش ا ی ا ز ش ر
ا ل ف ر ة ال ع ی ن ال ق ن
چ ا ز ا ر ا ست ب ر ب ر
ر ح ا ی ا ز م ر ی چ
ز ا ش ا سوی ش و ه ر ش ن

گر یزان ب ر ش ا ک ش
ح ضو ص ا ب ز ر گان ص ا ح ک م
شو د ط ف ل ا ل ش ا ن ا ن ا ب
که ا ر ب ر ا ب
ح ی م ب ا م پ ر ر و ب ر ب
ی ز ف ا ز ح ق ش ه ب ج ا ن
که ا ز ن ا توا ند سید ب جان
بهر ام پا ل ش ی ع چ
گما م م ه پا ل ان او ر د ر و
ان ان خ ت سا یا م ا تو ا
پا ل ف ا و ل د خا ر ا
ا ز ا ن ه بوه ا ر ش
ز او ص ا ع ش ا ج ر ا ش
چه ر ل ب و ر ع ش
ط ب ر ا ا ل ا ر خ ر ف
شد ا ز ه پا ی رسو ا خ ا
پ ا ش ی ا ز ر ان ح ی ب ر ت
ا ل خ ل ا ل ا و ا ر م ر ش
ا ز ا ن د ا ی ه ب ر ف ا ن
ا ر ش ا ی ا ز ش ر
ا ل ف ر ة ال ع ی ن ال ق ن
چ ا ز ا ر ا ست ب ر ب ر
ر ح ا ی ا ز م ر ی چ
ز ا ش ا سوی ش و ه ر ش ن

ای بارت باوفا حکم با جفا برت — دستم نمی رسد بدو زلف سیاه تو

ز انها حبیب خدای ودود — نخواهد تکلف باخوان نمود
که ناگاه چشم محمد فتاد — نخواهد تکلف باخوان نمود
که از سبزی آن چمن در بهار — بهشتی شده در زمین آشکار
بتقدیس و تسبیح پروردگار — بهر دم بهر گوشه هر کنار
دل بلبل بوستان صفا — حبیب خدا حضرت مصطفی
باخوان خود گفت ای دوستان — زمانی روم سوی این بوستان
بگفتند اولاد و دایه تمام — باحمد که ای سید بی نام
پی هفت در کار خود پایه جا — در اینجا بمانید یک سر شما
بزودی چو خواهد جهان آفرین — کنم بازگشتن بدین سرزمین
بهر جا که خواهی برو بهر سیر — که هر جا مهیاست بهر تو خیر
دل ما زمغیه بدنبال تو — بود آگه از صورت حال تو
چو سرو روان شد بسیر چمن — بگل گشت چون غنچه یک برهمن
بسی خاطرش چون گل از گل شکفت — بسی یاد حق کرد و تسبیح گفت
پس آنگه فتادش بکوهی گذر — که او را ز گردون گذشته کمر
ره عقل و عقل آن گرد بند — که تا بر سر کوه آید بلند
حبیب خدا کرد هر سو نگاه — نجست از برای سر کوه راه
ولی دل پی سیر بالای کوه — بسینه نهاد آنچه با شکوه
فرشته که بر فرق او شان — بکف داشت از ابر رحمت روان
سر خویش بر سینه بر فقا — که تا بر سر آن بنهد مصطفی
بنوعی دل خاک را کرد چاک — که مالید پیشانی خود بخاک
چو از خاک پای شه انس و جان — سر کوه بگذشت از آسمان
دلش میل رفتن بدانسو نمود — ز قد سوی آن طرف رو نمود
چو مار و چو عقرب بند و برزن — از آن شیر گریزان شده شیر گرگ

دیدن آن حضرت بوستانی خرم در آن صحرا و رفتن بسیر او

در آن سرزمین با سرور و نشاط — نمودند بام دمی اختلاط
بیکبوستان دلکش سبز و شاد — بر آورد با لاله سوسن زبان
در آن گشته ریحان تر باغبان — ز صنع خدا سر کشیده بهم
ز هر سو درختان چو باغ ارم — سوی آن چمن میل پرواز کرد
بحکم خدا بال و پر باز کرد — بهر گوشه از دیده اعتبار
که بینم در آن صنعت کردگار — بیابم هر جا سر دلخواه تو
سراسر سر ماست در راه تو — در آن باغ دلکش بدامان دشت
که تنها زمانی کنم سیر و گشت — ز رحمت که ای ماه کامل نصاب
بدادند اولاد دایه جواب — خبر دار از قد دلجوی تست
همه چشم دلهای ما سوی تست — حبیب خدای جهان مصطفی
پس آن سرو گلزار مهر و وفا — نظر کرد بر صنع پروردگار
بجوش گل و لاله در هر کنار

دیدن آن سید مؤمن کوه بلندی در آن چمن و میل کردن بجانب کوه فروتنی کردن کوه برای آن سید با شکوه و بر آمدن خورشید فلک کرامت بر آن کوه و میل کردن او بجانب دیگر کوه و رسیدن ندا به حیات و عقارب و موریات در باب نهان شدن یا علی

بکف داشت از ابر رحمت روان — صدا زد بر آن کوه شد چون رعد
که تا بر سر آن بنهد مصطفی — پس آنگاه از قدرت کردگار
که مالید پیشانی خود بخاک — در آن لحظه از یک قدم آن جناب
سر کوه بگذشت از آسمان — نظر کرد آن مهر گردون شکوه
ز قد سوی آن طرف رو نمود — ولی آن طرف عقرب مار داشت
از آن شیر گریزان شده شیر گرگ — بمردم شده راه آن دشت بند

بسی یاد حق کرد و تسبیح گفت — که او را ز گردون گذشته کمر
که تا بر سر کوه آید بلند — نجست از برای سر کوه راه
بسینه نهاد آنچه با شکوه — که ای کوه بخت تو گردید سعد
فرو رفت در خویش آن کوه سار — بر آمد بر آن کوه چون آفتاب
به از این طرف دید آن سوی کوه — گزنده زیاده ز هر خار داشت
ز بس دیده از مار و عقرب گزند

صدا زد فرشته بر آن مؤمنان

صدا زد فرشته بر آن مؤمنان — که خود را نمایید یک سر نهان
کز اینجا حبیب خدای غفور — جناب محمد نماید عبور
نباشید مر طبع او را قبول — شود خاطر افراشته او ملول
از آن کوه آمد بدامان دشت — بپوشید پشت و شاخها
مبادا چو آنجا نماید گذر — چو پنهان شدند از نظر موریات

فرود آمدن آن شهریار از سر کوه و رسیدن او بر چشمه سار و نوشیدن آب خوشگوار و نزول جبرئیل و میکائیل و اسرافیل و دردیل از حکم پروردگار جلیل و سلام کردن ایشان به نبی مختار باسامی و القاب بسیار و نوید دادن ایشان حضرت را بعنایات حضرت کردگار

پس آنگه رسول خدای مجید — بنزدیک یک چشمه ساری رسید
در آن چشمه اصاف دید آب سرد — بعین صفا بر لبش جای کرد
لب چشمه دریافت آب حیات — ز خاک سر و کار بیات
ولی از دهان لب آن جناب — تو گفتی دل چشمه گردید آب
در آن چشمه آب چون برف شیر — عسل گشت با مشک و درهم خمیر
دمی بر لب چشمه نزدیک آب — بیاسود با ابر آن آفتاب
ببستند در حد او کمر — بخاک ره او نهادند سر
فرستاد جبریل بعد از درود — بالقاب بسیار بر وی درود
نمودش بنام محمد خطاب — بحامد بمحمود احمد خطاب
بفار غلیظ بطاسین نیم — بطاسین و خورشید فضل و نعیم
دگر مشتقهای او کرد یاد — که از حد گفتار آید زیاد
خوشا حال اصحاب احباب تو — که ایمان بیارند در باب تو
بود وای بر حال آن روسیاه — که از حکم تو سر نیارد براه
کند رد فرموده کردگار — کند راه غیر ترا اختیار

زلف آن حبیب خدا بود — سرافیل میکائیل با جبرئیل
نشستند از چار سو قدسیان — بر آنمه فرستاد با دگر نام
بطه مزمل طاب طاب — بمد ثر و سید کامیاب
بمهر و مه نور دنیا و دین — بختم رسل شافع المذنبین
در آخر باو گفت روح الامین — که ای سید سرور مرسلین
در آیین دین خدای قوی — نمایند از جان ترا پیروی
کشد پار راه هدایت بدست — دهد پایه دین را ز دست
به تیغ تو و نار سوزان سزا — بدنیا عقبا بیابد جزا

پرسیدن خیر الانام بعد از جواب سلام از ملائکه مقربین کرام اسامی ایشان را و جواب گفتن هر یک از ملائکه باسمی که متضمن بندگی حق باشد

پس آنگه بعد از جواب سلام — از ایشان محمد بپرسید نام
باو گفت روح الامین در جواب — که عبد اللهم نام دان ای جناب
دگر گفت میکائیل عالیمقام — که جانا عبید اللهم هست نام
سرافیل از عبد جبار نام — بیان کرد بهر رسول انام
نبی گفت حق را همه بنده ایم — که مخلوق یک آفریننده ایم
چهارم ملک گفت ای سرفراز — مرا عبد رحمن بود نام باز
پس آنگه بپا خواست روح الامین — بحکم خدای جهان آفرین

مراجعت نمودن ابو طالب با تجارت بیت الله الحرام از شام و وداع نمودن نسطور راهب با جناب رسول انام و آوردن او پیراهن خود را به هدیه از برای آن بهترین بریه و اکرام آن حضرت و قبول کردن ابو طالب آن هدیه را به جهت مصلحت و بازگشتن ایشان به مکه و استقبال اهل مکه

چو مصطفی خورد راهب نمک / که سودای بوطالب نیکنام
زدند از پی کوچ طبل علم / برای نبی راهب مؤتمن
ز عم نبی کرد آن التماس / که آن یوسف مصر عزت قبول
که ختم رسل سید پاکزاد / کزان جامه انشاء اکرام داشت
از آن راهب آن پیرهن را گرفت / نمودند هم را وداع تمام
بعز از ابوجهل بیهوش مشت / بنوعی دگر زین حکایت خبر
بیا ای شفا بخش هر ناتوان / که دل را به از جام مینا کند
سخن را بیاد شه کاینات / در اثنای آن نشئه رویم سفید
دهد آنمی صاف در نشئه تین / بنغمه شریک مغنی شوم
بحشرم دهد باده سلسبیل / در آنجا سرشت و در آنجا سرشت
روایت کند راوی این کلام / کنیزان او چون ستاره تمام
بحاجت خویشتن آن یهود

کند هدیه‌اش از برای رسول / بپوشاند آن جامه را از کرم
از آن جامه او را بیاراست / نظر کرد سوی نبی عم او
که بر پوشش آن جامه راه داشت / نمیخواست عم جناب رسول
بر او راههای سخن را گرفت / که هنگام تغییر پیراهنش
روان با نبی عم او شد نشان / نمودند از بهر او سرفراز
که از سر گرانی شد آن بی‌نیاز / نجنبید از جای خود از غرور
بود از روایات هم در نظر / بصورت به چیزی که شد اکتفا

گذشتن حضرت رسول از نزد قصر خدیجه و حاضر شدن یکی از علمای یهود در آن قصر و خبر دادن به خدیجه از آن از آن حضرت و طلبیدن او را به قصر و دیدن آن یهودی مهر نبوت را

بدست من در دلش دفتین / زیک دف درین نشئه مزمار و عود
بصورت نواخوان مغنی شوم / زیک دف بیابم درین نشئه سود
که گردد بر صوت برانم دلیل / مرا از می صاف ساز و نواز
بنوشم بیاد رخ آن جناب / بده ساقیا جرعه از کرم
که روزی خدیجه علیها السلام / نشسته در ایوان عالی چو ماه
گرفته باطراف آن مقام / یکی مرد دانا ز قوم یهود
رسیده که یابد از او فتح خود / که بر منظر غرفه چون آفتاب

مرا فرش شد از خدمتش چون مگس / در آن شهر با کاروان شد تمام
نهادند از شام رو بر حرم / هدیه بیاورد یک پیرهن
تمنای این منزلت در لباس / همیشه بآن شهریار حرم
ز رویش اثر دید از هم او / کز آن شاه شود مرد راهب بدل
بپوشانم این جامه را بر تنش / صغیر و کبیر سرفراز
نمیخواهم دیدن او ضرور / بمطلب ز معنی نماید وفا
بمن بخش آن باده عرفان / من ناتوان را توانا کنم
ز آن در این نشئه بخشد حیات / نماید ز مهر رسول مجید
نوازم چو مستان بیاد سرود / نوازم چو مستان بیاد سرود
نوازش کند آنم سرفراز / که سازم بیا نوشه اهل حرم
ربوده ز شادی ز کیوان کلاه / نموده بمنزل که او ورود
گذر کرد شاه رسالت مآب

زروی نبی بست نوری تتق

فروزان اثر از قبا آفتاب / بگل بیخ خود دلبسته تمام
ز دیبای چین و ز ابریشمین / نشسته در آن قصر آن پیرزن
که از جام وصل شه کاینات / که بر روی عیان حق مرد یهود
نمود از زبان با دل پر ملال / چو دانستی او را که پیغمبر است
بود داد مرد یهودی جواب / که از حق به پیغمبران آمده
بتورات در شأن او آیه‌هاست / ز پشت همایون او مهر وار
پدر مادر آن شه کاینات / بگردید چه زنی از قریش
زن او مطاع قبیله بود / تو گفتی ز گفتار خود آن یهود
سفارش فزون کرد و گفت این سخن / سخنهای رنگین که بوی وصال
شد از عشق آن رحمت کردگار / زیاران نهان داشت آن راز را
بگفتش بکن سعی ای بی‌همال / بدنیا عقبی شوی سرفراز
در آن روز هاصلت بن بوشهاب

کشیده چه خط شعاعی طناب / بهر سو از آن چادر لاجورد
چو کوکب که ظاهر شود وقت شام / کشیده بصورت دلفریب
بگسترده فرش او بر زمین / فتاده در آن مسند زرنگار
ز وصفش خجل گشته چرخ کهن / خبر داشت از گفته کاهنان
بنوشد می گیرد از سر حیات / برای همان باده هشیار بود
ز روی نبی آنکه مقصود بود / چو از غرفه‌اش شاه دین گشت دور
ز دانای قوم یهود آن سؤال / که ای مرد دانا دل معتبر

پرسیدن خدیجه بعد از رفتن حضرت رسول از مرد یهودی که پیغمبری بسیار اوصاف آن سرور از کجا معلوم او شده و جواب دادن یهودی موافق کتابهای سماوی و سفارش کردن یهودی به خدیجه در طلب کردن وصال آن پسندیده ذوالجلال

نمایند پیش از بلوغش وفات / نگهداری آن شه ره بجو
ز احوال او بگذراند به عیش / بود زوجه‌اش در قبیله امیر
کریم جمیله جلیله بود / نباشد به نیکویی او زنی
ز ابرو اشارت بدو مینمود / ببانو چنین کرد خود آن مرد
نگهدار ای مرد علیا زمن / ادا کرد از شعر خود آن یهود
شنیدی از آن بانوی بی‌همال / بمهر رخ مصطفی بیشتر
برون از کف طاقتش اختیار / ز هوش او برفت از دست او
بدل داد جا مهر دمساز را / چو بر رفتن او در روان یهود
که نوشید در این بزم جام وصال / بکف آوری دامن وصل او
در نیکبختی شود بر تو باز / شود از قبر آن زبان آن جناب
دویم عقبه بو معیط از جناب / که از بهر هر یک غلام کنیز

ز ابریشم مشکی سرخ زرد / در آن پرده با نقشهای زرین
بسختی نهاده در هر کنار / که روزی شود بهر او در جهان
طلبکار دیداران یار بود / ز چشم خدیجه برون رفت نور
که دادی مرا از محمد خبر / ز پیغمبران دیگر بهتر است
که اوصاف او هست در هر کتاب / اکنون هست از آسمان آمده
که او خاتم جمله انبیاست / بود مهر پیغمبری آشکار
کند جد او بعد از آن عم او / بجود و سخا و وفا بی نظیر
بود پاک چون مه ز هر دامنی / که باید تو باشی ز آن اوست
بمدح حبیب خدای ودود / دل خویش را بست از پیشتر
ولی ابرو گشت پابست او / ببانو دوباره سفارش نمود
بماند ز تو پا بجانش او / ترا رتبه بالاتر از آفتاب
فزون بود از چار صد ای عزیز

ابوجهل و سوفیان ابن حرب

ابوجهل و سوفیان ابن حرب / بدلهای سخت زبانهای چرب
بهر یک از ایشان بوجه صواب / رسید از اشارات بانو جواب
که از جام وصل شه کاینات / برآید از آن نشئه حیات
که او ورقه نوفلش بود نام / بعلم بفضل به حکمت تمام
دگر اینکه گیرد زنی از قریش / که او را بود سازمان عیش
بگیرد بهر کار بازوی او / بود مطلبش تاق ابروی او
بدل داشت ورقه همیشه امید / که شاید خدیجه شود رو سفید
اشارت ببانو کنی مینمود / که خواهی ز وصل کسی برد سود
بود به ز اهل زمین زمان / شریف یابد از مقدمش آسمان
غرض پس طلبکار شد پای بی / بزد هر کسی یک نوایی به نی
که ای عم مرا خود ضرور است سوی / فلان و فلان مند در جستجوی
بدو گفت ورقه که ای جان عم / برون آر دل را ز گرداب غم
عزیمت نوشته در آن کتاب / برای تو آن را بخوانم بر آب
از آن آب اندام خود را بشوی / بمن غسل بر خواب ابرو
که آید بخواب تو ابتدا اوی / که باشد ترا او به تقدیر شوی
چو شد چشم بینای بانو بخواب / بخواب آمدش نیم شب آفتاب
نه کوتاه قد و نه بالا بلند / کشیده بروها چه خم کمند
ز سرخی لب او برنگ عقیق / دهان با ملاحت چه دهن دقیق
میان دو کتفش نشانی نکو / ز وصفش بحیرت سپهر کبود
بزین مرصع لجام طلا / ز رازش زمین زمان را جلا
سواره برون آمد آن شهریار / ز دار ابوطالب نامدار
در آن عالم خواب با امتیاز / خدیجه بر او کرد آغوش باز
ز دهشت در آن خواب بیدار شد / از آن خواب دیدن خبردار شد

طلبکار بانو شده هر چهار / که کردند از بهر خود خواستگار
دلش بود مایل بخیر البشر / خصوصا چه دادش یهودی خبر
دگر داشت آن بانوی بانوان / یکی عم دانا دل کاردان
بسی خوانده از آسمانی کتاب / صفات جناب رسالت مآب
زن او کند مال خود خرج او / نخواهد مگر عزت ارج او
کند یاری او به جان و مال / بیابد ز پهلوی او رنگ و بال
شود جفت آن بهترین انام / بدنیا عقبا شود نیک نام
که مانند آن رحمت کردگار / نزاید دگر مادر روزگار
زند بر سر سایه آن آفتاب / که مه بوسد از مهر او را رکاب
طلب کرد بانو دگر ورقه را / بدر آشنا کرد آن حلقه را
رضامند نبود بانو دلم / ندانم کجا حل شود مشکلم
کتابیست از نزد من چند اسم / نوشته در آنجا بیک طلسم
دعائی ز انجیل هم از زبور / نویسم برای تو چندین سطور
دعا را بزیر سر خود گذار / بخواب ببین قدرت کردگار
خدیجه بآن کار با بی خلل / نمود از نمودار ورقه عمل
عیان دید مردی سراپا ز نور / بنزدیکش آمد چو ماه بهور
گشاده چو آهو دو چشم سیاه / دو صد دل کند صید از یک نگاه
دو صد دل کند صید از هر نگاه / کجا ابر سایه کجا آفتاب
شده بر کمیت نجیبی سوار / گرانمایه شبرو و راهوار
بصورت چه آن بیاها چه گاو / چه مد بصر کامش از ناو گاو
سوی خانه بانوی بانوان / باقبال داخل شد آن نوجوان
نشاند بر دامن آن ماه را / دوا کرد از او در جانکاه را
بسی سود و تأسف بچشم / نیامد دگر روی بر چشم

رو ان بر اب اب چاه
بزیر آمد ارکنه مرغ شفید
ز بیم افه ازه باد هم
بتابید ازان ظرف چون آفتاب
بفرمود چون نام حق لاله ان
یکی خرق شد برا چون هم فرات
براه چ ان اب چهل شوم
شد انگیزه و بر تراز بستر
سبک مغزی خویش شاه جناب
بتاج خود افکند شه عظم
بگفتند اهل یقین در چاه
محمد بسه خیز لایق بود
برا مذاب بیاه ورد ت
بزعاوت بنبال او کارداشت
برفتند با نر و سی چند گاه
بفرمود ابوجهل با پروا
با صاح گفت ای ز دیچی
چ بسیار کرد ید خود با دوار
ایگل ان چاه بگر بر خاک
چ اینه اصحاب حمد رساله
علاقه کرد مد چاه لات
گذارم خود مردان لا تام
نگفتار بوجهل از دیگین

بفرمود ان شاه لاله گر خاک
بفکنش نهل لشو بد امان گه
برا هیم بشارت پدا رافق
شد از خشم بوجهل معون تهاب
بفرمود قطع نظر از حیات
پس از حرمت کامل کرد کار
چاپور دست خدا ان جهان
رو انگشت یک چشم خاصه
چ بسیار کشته خود با دوار
علقم ابوجهل ا کرد کار
نزد ابوجهل امد رساله
غلام ابوجهل او سلاح
که واقعه مرگ زیاد بخت
بن بند بوجهل شام ا
ابوجهل ان کار دار ت
گذر کاه ش در پیاه ام
چ وا ای در شان ا بهم
که ا ان حنگل ب کرد
ترنجگه که ازنجا چنیدگو
براورد فریاد ز علقد
غرض از د چون ا نگاه شو
سپه شتاور مادر ت
و یا ینه سید المرسلین

بفرمود پنهان از ز ان حال
چ پیچه که احمد رسد بار گو
بر اهیم بشارت پدا رافق
ز ارحم بر فشه ان ابتهاب
بعوض جنابش کا بیاب
نسیا بصحاب دا ار سکار
طلب ان جهان افرین کرد ا
بخور نداولاد عبد مناف
فرمود پرستش حالا ز اب
غلام ابوجهل ا کرد کار
نزد ابوجهل امد رساله
غلام ابوجهل او سلاح
که واقعه مرگ زیاد بخت
بن بند بوجهل شام ا
ابوجهل ان کار دار ت
گذر کاه ش در پیاه ام
چ وا ای در شان ا بهم
که ا ان حنگل ب کرد
ترنجگه که ازنجا چنیدگو
براورد فریاد ز علقد
غرض از د چون ا نگاه شو
سپه شتاور مادر ت
و یا ینه سید المرسلین

نظر کرد و د بدار نگه بیار
ز جای پر مرغ ق جاده وار
نشد جرقد مهای او ر ات
کر دی که ز اب ان بود نیز
پذیرا ز و ش ز جرخ عبر
که ام ق کرد اخر پان
در البشن بیاه فات حیات
درون پچه سکند ان پچه وم
حسد بر د مصطفی پشتر
عیان خت چون خو د ابهات
ز ان خت جا د م لاک
ز اچ ز او بو د جاد تو
که ام حیا م شد کا ق
روان باز ز پش ب
ش ند ش ا ز ان ا ب
ناند ن ک ان ز اه
نیا ند چاه ز پتند اب
سوی مد ر یا یا نظر

یکی مرغ خ خا ش اسکار
ز ما ت ب ان ش اسکار
نو ش چ خا ش ب
ز ما ت ب ان ش اسکار
ز ن ال ا ان ش ز اچیز
که پ ام کر د ز ا ت ب
در لجز ون ب ز ان ا ن
درون پچه سکند ان پچه وم
حسد بر د مصطفی پشتر
عیان خت چون خو د ابهات
ز ان خت جا د م لاک
ز اچ ز او بو د جاد تو
که ام حیا م شد کا ق
روان باز ز پش ب
ش ند ش ا ز ان ا ب
ناند ن ک ان ز اه
نیا ند چاه ز پتند اب
سوی مد ر یا یا نظر

ز ان ا ب ا ب ا ب چ اد
ز ان کار ب ا ز ا ن ا
ز ان ا ب ا ل ا ب ب ش د
ز ان ا ب ب ش د ا ن ا ب ا ن
بفرمود چون نام حق لاله ان
یکی مرغ خ خا ش اسکار
براه چ ان ا ب چهل شوم
مذ ز ا ل چا ا ب
ز ما ت ب ان ش اسکار
شد انگیزه و بر تراز بستر
سبک مغزی خویش شاه جناب
بتاج خود افکند شه عظم
بگفتند اهل یقین در چاه
محمد بسه خیز لایق بود
برا مذاب بیاه ورد ت
بزعاوت بنبال او کارداشت
برفتند با نر و سی چند گاه
بفرمود ابوجهل با پروا
با صاح گفت ای ز دیچی
چ بسیار کرد ید خود با دوار
ایگل ان چاه بگر بر خاک
چ اینه اصحاب حمد رساله
علاقه کرد مد چاه لات
گذارم خود مردان لا تام
نگفتار بوجهل از دیگین

خذرکن برابن بهترین انام
برای جناب رسول انام
پس من نیز وعده اجر خیر
چو برگشت از رخت کردگار
چگشته انوم داخل شام
زروی جناب رسالت مآب
درازو وزا باد کردیدشام
براشاف فدا هل التکبر بوم
متاع حرم سالا زان کاروان
همه دارا زوزغو وحشت صحیح
ابجل معون کردیدشت د
کرد مصطفی ثم ترجیبی
خذ فکشاین شام ازرحمان
دل چو چرا شام ازرحمه
روآنشت ال خیرالانام
کرهوا ذرمزخواجی رشام
خذ انچه دارد زدیک مزور
کرفت ازرتع خذ ازانها
شد ازرفت وزدال مزکوان
بجان ار امد سکی ازیهود
دل افزکین حبیب آزر
زبن ومد مبارد رکشت انعین
چه سالا بیاز ارد یزشت

و بارکشتن ان حضرت ازدیره و بر کردان
اهل قافله و مواعظ نمودن زبره بارکشت
ان پیراد ورشخ با بزیر
زنزال نمود ند بجتاربر
روآنشت ان طائفه بحرات
سوی شام بجمله کاروان

رسیدن بشهر حجر تجار کرد منزلان خدیجه شام
وفروختن متجر در انروز فیجر چیزی حاصل ایشان شد
انشید عزیز دراز روز فیجر چیزی حاصل ایشان شد
باین سبب و نسبت دان انحضرت بود ان سالها شاغل ترب
و امدن اعراب روز که از اطراف جمع امدند
متاع السفر و راحت خود بخدیجه ایشان شد
دل امدش مزجان کان کفی اب کزیده طی ذوحتف
زنپنانه بکجا بود اکدبی بجا مانده زمال خدیجه ام
سرانزنانه کشت مقام زنخلت بتا بد روی مرام
شد ازنه الف پر ازناله سرکه کذشت مدرفت ماه
زنزال بر شب سیاه مالش ام زروز کذشته بقدر پر
زاحوال تجارت ال الام نهاده مذر مصحح رها بشهر
لب شهر مذان جماعتی کرد کسکه چیزی چون متاعی ندید
باصحاف بروز کذشته ها بازا بران مال خدیجه سالا
بکشاش مزبور ازکذشته ها بران مال ازحد سیه بشت
ان چاچت چیزی مطلان مزبور بشهر
صفات جناب سع ال امین دل زیره بین خدیجه جناب

چکونه برد حیله خدیجه کار
کرد دل انجام دل او فکند
نماید بطفل سالا یتیم
بسوی جناب رسول امین
رسیده بپا صد ر اهم سالا
کشاید مکر خدیجه کار
برانحضرت چون ام کرد سعید
روانشت سعید بسوی منزل
بر مصطفی
بقتل شاه مرایا بوی
کرا ین اسیه سالا ب
نباشد خبرد ازان حاخذ
بزن بر ان سیه سرور ان
رسول خدا ذاست ازرسید
بجا مانده زاو بنج با بیچه
صد ازده میان کروه یهود
کرد سالا کین چیلد ردم
کذ زود ر دور شاهی
سد مرد طفل م اکرد خود
سبد رفت برمن جا کزید

بجشم هر خاسکنان سیاه بام سرور انحضرت
انشید و بشیعه بدشن ان تا بره بر قتله بر خدا و ند
کیه خیبر و کشته بدشن فرزندان یهود ازان کنک
بتا بیله حضرت بنان
بهار زاد الله یعقوب حجر
بوهشت ایسید از بخمد
یهودی باوهشت مند مجرم
شوی در بمین چاشتهان
بخ خوشت خرد ریهود
چه امد بنزل سعید یهود
بین ایه کرک سرزد نبا
سیه بنه کشا کر من بارت
بجا لای بام ز خانه بیر
خانه کذارد بیرون قدم
سوی خانه امد رسول انام
یهود بیسا عته امد بدید
رسیده ال انسان فرود
شد ازرد در سیاه خرد تر

بروی جناب رسول انام
روآنشت با چهره مکرکین
بهرام اد سوی زنزانم
که در خانه نام برکن ابه
سعید بهودی شت مصطفی
کرام خانه کنون انچه
تا بد برشت فرخ اوری
باود امد بدی جزا
چه ازمن کپ د زنزاخذ
بکردان تو ازبهم سنکران
بسوی رسالت سرور ان
رسول خدا ذاست ازرسید
بجا مانده زاو بنج با بیچه
بقتل شاه مرایا بوی
کرا ین اسیه سالا ب
نباشد خبرد ازان حاخذ
بزن بر ان سیه سرور ان
رسول خدا ذاست ازرسید
بجا مانده زاو بنج با بیچه
صد ازده میان کروه یهود
کرد سالا کین چیلد ردم
کذ زود ر دور شاهی
سد مرد طفل م اکرد خود
سبد رفت برمن جا کزید

فریاد زدن سعید بهودی در میان یهود ان و ده دن
ازان شان و رد ن خاتم پیغمبر اسلام
واجابت کردن کروه انبوه دعوت انحضرت
و خبر شان اصحاب ان جناب و صحابت کردن خود و سایر
اصحاب از برای ان جناب و وقوع محاربه

ستونهایش ازچار سو رنظر
کشوده زاطراف چار
ان قبله ساجه سیل امین
کزیده بوه مذ با جرسیل
زدوحشه خود خداوه هوا
رسالت چه نامیده شد شیه
ازان کزیده بوه سالار جا
درخشان رخان ان مقدم
بزد یک انقبه در مرمقام
بوه در جهان افرین یار تو
درانوقت ان با نوی ان
سزد فرانکپوان افرین
نعت سعدی کد بزیر
کزانوانقبه نزدیک دور
بپیش ان قبله اجرد
درانقبه خانه پدید کشهر ید
کهان کزد امنده عالیجناب
خدیجه بدریای حیرت فتاد
زنانیکزه بوه مذر بزم او
بکشادای نوی بچهان
بکفت ای خواتین دانیخذر
بکرمید ایا دراین اصطبار
بکشند مرکز نخوا اهداد

زدزدیدن خدیجه سرکردان
زدوزبشان زخرام نظر
شد حقه بر مردی ابجناب
بپاید رهوا کد ازروی
کپوان بوه سالا نشند
پس کزنشان زخم رب جلیل
بوه م نفوذ ند با جدنوا
درانزه روان کردن
راه فرار شد در سنکلاخ
کشیدای از خه نهفت
بکشتای بهستر ان ام
فرو نزمنصف مقدار تو
با قبال فیروزبخت جوان
سیه بزور بشت و فرش
کزنوری بچه مهتر خشان امید
درخشان شه کوهها چوان
علیها بر افراشتر نشر ند
کهدایزخ شکنشه انتخاب
کزایه جناب رسالت مآب
چه ان شاه خدیجه از دیدن ای کزکبه بر سید ازنا
خذ ازرزمان ازخه اب بدن یا بیدار بوه ان خذ بپاسید
زمان صورت حال سالا چان کردان خدیجه بان ان اهوال
چرا ذار ایوخت خود بان
بکهان کردان کز صاحب القبه سالا کب صحبه محمد مصطفی
واسته بدار زمان از انجیان جاه و جلال سالا
زبر ایی جناب بچه و اصرار خدیجه دوان با ب
کزیه بچنین حالیه در راه

دیبی کشاد امیش بخت بار — از پرسش خلیفه مردمون گفته ایشان و خطبه ایشان

بوبی که بود دوار موانست — بجواب ایشان و صف کبی و برگشتن ایشان باحضرت

بفت پیرکان روشن را — خدیجه بوبی ایشان — بود عشق از نفس من بشتر

مرا صفا دیده قم عرب — نمود نه بود او لا طلب — بوبی ایشان یاور روی

راه ورات رباب خدا اختیار — رایت رباب ایشان صحیح کار — خدیجه بایشان یاور روی

عاذم خانه برون آمد — ویا دل پرخون آمد — برآن فرزان عالیجناب — چو نه فاید ارایشان گشتو در آ

یکه شد شام آشته بود — بخون خویش غلطان دید — یکه بود از یکه تنها بود — نیاد حشم از گشتو در آ

خرم بوبی خدیجه رسید — اب خویش تنه زجوان چرا — یکه بود از یکه هم دول

فرو برد زان چیرت عجب — برخاند از دم النسا — یکه بود دل یکه هم دول

گشتی حال دل او چنان — گران سعی نامد تخیر بدین — یکه بود دل یکه هم دول

بخود خواند بوش بخان و دمان — براه تاریش رو بنهاد شت — یکه بود دل یکه هم دول

زینب ان گشته بجانب — دراریشه اشاد باحظ او — یکه بود دل یکه هم دول

زان بیل بود او زوکین — طلب کرپس قم خود و تاخ — که اناد دیا بود از لا بهان — یکه بود دل یکه هم دول

خدیجه بوش بخان و دمان — بیشی خانه بود ان جهان — چا دعوی ایشان نخم — یکه بود دل یکه هم دول

بوقت و رقه گفتا ای جانم — بوقت مرگ دوستان بشتر نخم — ترا هست ان جلش دیا نخم — یکه بود دل یکه هم دول

بوقت و رقه گفتا ای بهال — نم هست پاک نشتم — ازاین هست قم چه بشتر نخم — یکه بود دل یکه هم دول

زبانش یکه ملا گفت ای قبول — اگر مت شوم مرمون مال — کرمون دیا بود از نخم — یکه بود دل یکه هم دول

خدیجه بر سر زنها آمد — بوی ای شوم مرمون مال — بوی ای شوم مرمون مال — یکه بود دل یکه هم دول

سده براورد قه گفت — بوقت ای بوی سر فراز — بوی ای شوم مرمون مال — یکه بود دل یکه هم دول

تراشت پیغمبر ست نیز — چه جهل جوانست ایمیز — بوی ای شوم مرمون مال — یکه بود دل یکه هم دول

بقفا نخواهم ازین وصال — گفتا ارباب جهل سلال — بوی ای شوم مرمون مال — یکه بود دل یکه هم دول

بری باشد ازجهل از گرچی — بود قول صاحب فرخی — بوی ای شوم مرمون مال — یکه بود دل یکه هم دول

ویا دالت از دست ای — بهم اوادار شیخ ثاب — بوی ای شوم مرمون مال — یکه بود دل یکه هم دول

بوقت و رقه پسندیده — مراورد لا بعالم مهتاب — بوی ای شوم مرمون مال — یکه بود دل یکه هم دول

بوخانه مرمن حال اسمان — گرانت بوهرا و بچاتس — بعیم فضل یکه دو درهم — گانیچ او درحم

بوپرسش خرشال ان برداد — نزاید گرا و در روزگار — بوی ای شوم مرمون مال — بهیچ گرد یه صدرت پیر

بوقت و رقه گرتن بوجه حضرت — بوقت الیعم عالیجناب — چه گرد یه صفات بخلق بخفت چن با نظر — چنان کن ملک پیاب او لا مهان

بوقت و رقه گرتن بوجه حضرت — بوقت الیعم عالیجناب — چه گرد یه صفات بخلق بخفت چن با نظر — نه خورلت چن بر جان ایشان

بوقت و رقه گرتن بوجه حضرت — بوقت الیعم عالیجناب — چه گرد یه صفات بخلق بخفت چن با نظر — لشکر بحمد موت شود شود

بوراو و بطوار کنو مشل — همین است زان گشتی را و عیب — رشیه دانش مرد چه

چه پسند ایراد اگر او شو — دران شل زدان هو یه او شو — بشر بیل ساز دخیل ادا

خه چه بوقت و رقه گرتن بوراو — اگر مت ابته ازا بو — بسیار خرد ازان مهتاب

بوقت و رقه گرتن اشهد — جزاین نیت پیچ و گر گشتا — بشو دلشش کیر

بند است بکنو با پیشش — بوقت قدرت ازیه پیش — کنی پیچ درحن میرت چه

چه او نیت خوشروی خوشبوی — زند بکنو ابتراز عالم است — توتمار فضل کمالش کی

خدیجه بگفتا کرایتیم من — زتو چه پرسم نیست چنین — کی احصای فضلش کنم و شمار

بوقت و رقه بر زمین گشتم — بوقت بیان سخن چشمم — بشخصی کا قبال اورا و

خدیجه بگفتا کرا و لا جواب — کرا و لا بیاورد بهم از چنین — زبیل و خرد پا ازا و دیده ام

من ان ساعت دین ثاث پسندیده ام — بوقت و رقه تراد یده ام — چه لازم بود بی ثاث

بوقت و رقه تراد یده ام — کرا نه بزهوی رسالت قدم — کدا رد بوج رسالت قدم

مراو لا را یه زیر نگین — زمشرق زمین تا بمغرب زمین — بکبوای خدیجه چه بخشی زمین

درایخ نایم بسیه انهم — درایخ ایم بسیه انهم — که اشب بوصل محمد خفته

برایت اگر جان دهم من مسلم — زاسوال من هر چه خواهی بپرس — که سازی ترا حان مرا زر سفید

چه باشد که خواهم زمال جهان — ازین سعی ارم بهتجاهید — شوا و شفیع من روسپاه

شفاعت نماو بر و فرشتا — مرانند ازسخت گرد گار — که گردد تجی مرا عذر خواه

بران ای خدیجه کرروز حساب — عظیم است ملا حساب و کتاب — نمایدجهان اوزین موجو

زکردار بنده که ان جستجو

زمریک بوصفا یه گشاد — نبوی که خواهد بوشاد — مگر از فضیل شه کاینات

محمد چه جلی ای جهان — سه وان شهر پیغمبران — ذکراو مرکه تصانیف نیغمبری

مراو لا شود مرکه ازپروان — نواند ذانش بشر جهان — بخشیه ملا بر خان با

بوداو ای مرا ذل یه کور — کرا و لا بخشد جان او زن — شود رانده و روخیر از نشت

پس ان خلق بعد تمام — بجوذکر دارم کرروشنی — شفاعت کند و رو نا راشت

کرا و لا بخشد جان او زن — کران شه شود راه بعد خدا

پس از قحمان با نوی یه کور — رعشق محمد چه نزد خدیجه یاراو و شدی کردان با او

چا و لا بوی خدیجه رسالتم — درباب خطبه جناب مجمد و ترتب شدن او لا از تبع پدر ایخ

ذا نم کرخدا ی چه با خه کنم — همزه و اراضی کردن و رقه خدیجه ملا ثبت و رقع

خدیجه بوقت اخر بگو — چه عزت کذر کرد یا نه کنم — کردان خلد کپیه

عمر ملا ده استاد نامدار — کرازمن پیکار یدی داده رو — جناب رسالت مآب

غیرت سپ ازنتج الی تمام — بشخص زشه زاد کردان عرب — ایران افشد عالیجناب

پیغام شوم زخ روحی فداک — بشر کردان ابطحی تمام — بهری کرده بنوا و رو خفت

بوقت و رقه گرتن ایم خرد — کدا رد بفت خوه بنیکنام — چه باری کرانت کی ملا سد کرام

سیه کرده روی خدیجه چو قیر — بپرسش نه نهاده در تبت — برایش چرد کرده خطبه ایا

بوده در جهان حد گفتار بد — کمانه مصطفی ملا تجه — زبیل ازاو مت پروان نخه — خدیجه بفت اپه اورد کی

ویا من خطبه ان غیر — نشد اپه اور مکران او چه — بگفتا ایشان زمن با تمام — همه اهل عالم گا هی مند

نزام با یشان انکون لکر — دهم دخترم ملا بخطبی کر — بگفتا ایشان زمن با تمام — زمر سو نمود ند دختر طلب

او یم انکه نبود زروی قضا — خدیجه بشود عقود انجا — خدیجه بگفتا ایشان زمن با تمام — نمانید دختم اتمام

بر انکس ان ثبت ال حشه — برایش خود قدر حشه — خزد کفت بود و جز از آشته — کرنخوه پایی دل آخرشت

کزاین خانه خیزد بلند آوری — رسیده بهر سو خبر از فضا — پراکنده گان ورقه بوجه صوا — بفت از سر ایخ خدیجه جوا

بود مهر سا ایخ چنین ارزو — وزاز و بسته تاج مرتضا — نهان نیت بر بصیرش فضل او — بود و مهر سا ایخ چنین ارزو

کرامات و اوصاف او بیشمار — ذکر بر خدیجه بوشد اشکار — ذکر امات و اوصاف او بیشمار

کرفضل او مهر شمع پرافروخت — کرکردان مهر شمع پرافروخت — کرفضل او مهر شمع پرافروخت

خدیجه بوصل پدر قصیا — زعشق حقیقی بوبا رضا — پراکنده ورقه بهم امیا

ربیش عرض داد و وجد ام — خدیجه رضاشد بدان الیتم — پدر را بفرمود تا بهر دم

رعشق ورقه بعد خدا می — رفقه ابوالیتم بخانه او — پدر را بخواند و بنواخت او

خدیجه بخلوت شد و روبرو — دران خلوت از بهر ایشان هم — بگفتا که ای مهتر نیکخو

ان چه ورقه ملا و قرب زده — بدان ورقه خدیجه ملا — شد م از پیشی شما خدا خواه بهراو

بجنبید از مطلب خویش کم — بگفتا ایشان زمن با تمام — بفت پیرکان بت

بهیچم و وکیل شان او — ازجناب خدیجه در شوی خلق — شد م از پیشی شما خدا خواه بهراو

بهیچم و کرمش ازاکه بر قریش — که روزی کرد بر خلق خدا — ان چه ورقه ملا و قرب زده بدان ورقه خدیجه ملا

حاضر کرد او بر شش ورقه بخانه خدیجه حکم کردان — بهند یم انعقد ملا در صباح — بجنبید از مطلب خویش کم

روان با خدیجه بجانب ان — شد و بردا شد از ان جای قدم — دکر فضل چن انعقد ملا در صباح

بگفتا خدیجه بنوفل برار — براورد سه ورقه فندار — دکر فضل چن انعقد ملا در صباح

که ورقه وکیل خدیجه بود — بنزل که بنوی تمام — که تعقد چه با حمد کند

سوی خانه بنوی تمام — دراینم کرد نه حاضر تمام — بگفتا خدیجه بنوفل برار

که ارا ترا باد عیش سرور — دزاو تا زه کرد ان درخت بشر — پراکنده ورقه بهم امیا

که چشم فروزان شود پر نور — پراکنده ورقه بهم امیا — پراکنده ورقه بهم امیا

زبانه نضد عدد اشتر قوی — بوخانه ورقه بهم امیا — پراکنده ورقه بهم امیا

زبانت مراغیر اثنای — بوخانه ورقه بهم امیا — پراکنده ورقه بهم امیا

دران کار سعی کرام جهان — بوخانه ورقه بهم امیا — پراکنده ورقه بهم امیا

کنون خانه خیزد بلند آوری — بوخانه ورقه بهم امیا — پراکنده ورقه بهم امیا

کزاینه فزاین بنیاد تیز — بوخانه ورقه بهم امیا — پراکنده ورقه بهم امیا

تمام هزکران قوم فرلیش — بوخانه ورقه بهم امیا — پراکنده ورقه بهم امیا

بهنو ده تا بهر خدمتی — بوخانه ورقه بهم امیا — پراکنده ورقه بهم امیا

دران بارکه فرشتهای حرم — بوخانه ورقه بهم امیا — پراکنده ورقه بهم امیا

بدیوار و بر بر پرد اختند — بوخانه ورقه بهم امیا — پراکنده ورقه بهم امیا

بیا نوند ترتیب بسیار چیز — بوخانه ورقه بهم امیا — پراکنده ورقه بهم امیا

نمودند ترتیب هر خوردنی — بوخانه ورقه بهم امیا — پراکنده ورقه بهم امیا

بکشتن و رقه بنی مت خیبر الشه و عرض کردان خلعت

کذاری خدیجه ملا بان و رقه یا عرض ازان جناب شفاعت

هم اکرچه هم زبر و ردیا

پس از خانه خویش بانوان را
که پرده ز رخ بر ندارند پیش
بخواهی بدان اهل رساله
هر سه‌ی ایشان پرسیدن قبول
پس آنگه ز بهر طالب آسیمه‌تن
بپاسخ بگفتار بگشاد لب
همی داد بر این شیوه پاسخ بدو
چو می‌آگهی این بداده ز خود
همی پیشوا در رسول انام
بمن بخشش جایی که داری بدست
چه سازی بدان راست از خویش چیز
چه مهر نفاق رسول خدا
بدو زد که سوی خدا و رسول
شد از نزد او تا بخانه‌ی خویش
چه مهر نفاق رسول خدا
بدو زد که سوی خدا و رسول
شد از نزد او تا بخانه‌ی خویش

او را در رخشنده مسئله چه‌ی شد ابو طالب به تهیه
زنفاق خود دید بر آل عبا مناف
با دو عرض خدمت که از وی نمود
نهفته که کرامت و داد است
که در باب همچو نمایند داد
که از خان پایی قوی چون نگاه
خلیش مسرت بخش فرح ان منبع خیر و فتوح و سرور
ارواح ما و اشباح ما مکمن معرفتین و اعتبار از کسب
و سرشش برین در حین شروع بگفتار خود با کار برسول
امین و نزول نوای حضرت اعلین بر هوای حجره
و روی زمین و آسمین و کشش کوههای البرز بن
من ذکر عقد رسول انام
بزنم من پنجه او در سجود
زحرمت بر زید بر خویش عرش
که بر وی خدا از فلک نور داد
پر از نور شد عرصگاه وجود
که بر نسل انسیه انامی
گزارنده نیت بلیل شهود
نهاد منت لا یکلیف سمع
غرض از پی سازعیش طرب
چه بر از رخ چرخ رنگ شفق
سرورنشه از پرتو ان عدم
علم از لوح گشت روح الامین
بپا بر کوشت انوا
زنسل نشین آن این
زنور بخشش علم تمع کاور شد
گذر بر سر رحمت گذار
چه زلف عروس جهان افروش
چشت ورد بر نیاز خرد بار داد
زمد بخدا پاچه گل صادق
که از وی ابا تبدار وی نمود
وز او گفت ان الله الغفور
که از خواندن ایده انعم قوم
شود صاف خرد بسته طلسم
که این خانه بنیاد بر کیست هم
بمن گفت بانگ رسالت چنین
که از وی نمود آن بدو آن بدین
بمن گفت پیغمبر کن و مومنان
نمود آن بدو آن بدین
که این خانه بنیاد بر کیست هم
بمن گفت بانگ رسالت چنین
که از وی نمود آن بدو آن بدین

از ارکان قوم در پرسش

بزرگان قوم و بپرسش از ایشان
بجمعیت شان از معروف
یکی کز وی از رهبر وجه
چه دیدی ز پیغمبر ما بدو
که فرمود ما را بدین راستی
نماز و زکوة و صیام و حج
وفای بعهد و ادای امین
چه دیدی ز پیغمبر ما بدو
که فرمود ما را بدین راستی
نماز و زکوة و صیام و حج
وفای بعهد و ادای امین

چه دیدی بپیغمبر ما بدو
همه نوازان معروف فرش
نزول قریش و بسر و ریش بجمعیت گرم و نشستن
یکایک از ارکان قوم بر کرسیه و خایا مانان کیک کیک
زبان یکجه نزول سوال این و نزیت عرشیان برین
درستیه او بجمل لعین و ایمن کردن سیه نمودن
و منع کردن و باز کردانیدن میره و طلا
ازان بمکا

شد از پیش آن کز سر زنگبار
بجا یاچه
ابوجهل دون خاب قوم سیاه
نزول بهترین انام با اعمام کرام و اقوام ذوی الغر
پس آنگه بیامد ز بهر دون جهل
و الا ختام بر مجلس گرم مقربان الجبوده و فدیه
و ان حمزه از پیش و حرکت دادن شیر بیشه
و ام خود دن و حاضران بلا قوام به تعظیم و احترام
جناب خیر الانام و تعظیم نمودن جناب سید ابرار
چه جمع دراینه شمشیر
صدا ز کرکاشان بر
که او راست تاج کرامت بفرق
شتاب آمد و بر گرفت آن سه
بپیش قریش قوم بنهاد
کز ایشان یکی از حضرت ابا
همه زر و سیم و متاع و اثاث
بیاورد و بنهاد پیش قریش
بپرسید کاین چیست گفتند زر
بفرمود تا بر گشادند بند
بدیدند کز سیم و زر کوه شد
بپرسید کاین چیست گفتند زر
بفرمود تا بر گشادند بند
بدیدند کز سیم و زر کوه شد

چه دیدی ز پیغمبر ما بدو
همه نوازان معروف فرش
نزول قریش و بسر و ریش بجمعیت گرم و نشستن
یکایک از ارکان قوم بر کرسیه و خایا مانان کیک کیک
زبان یکجه نزول سوال این و نزیت عرشیان برین
درستیه او بجمل لعین و ایمن کردن سیه نمودن
و منع کردن و باز کردانیدن میره و طلا
ازان بمکا

شد از پیش آن کز سر زنگبار
بجا یاچه
ابوجهل دون خاب قوم سیاه
نزول بهترین انام با اعمام کرام و اقوام ذوی الغر
پس آنگه بیامد ز بهر دون جهل
و الا ختام بر مجلس گرم مقربان الجبوده و فدیه
و ان حمزه از پیش و حرکت دادن شیر بیشه
و ام خود دن و حاضران بلا قوام به تعظیم و احترام
جناب خیر الانام و تعظیم نمودن جناب سید ابرار
چه جمع دراینه شمشیر
صدا ز کرکاشان بر
که او راست تاج کرامت بفرق
شتاب آمد و بر گرفت آن سه
بپیش قریش قوم بنهاد
کز ایشان یکی از حضرت ابا
همه زر و سیم و متاع و اثاث
بیاورد و بنهاد پیش قریش
بپرسید کاین چیست گفتند زر
بفرمود تا بر گشادند بند
بدیدند کز سیم و زر کوه شد
بپرسید کاین چیست گفتند زر
بفرمود تا بر گشادند بند
بدیدند کز سیم و زر کوه شد

ولیکن ابوجهل از جای خویش
شد از رساله بتعظیم آن شاه
چو از طوا و حجره آن گاه شد
بدست خود او را ز رویی بیاب
بیاپا زد از مسجد بیخ
ز جا جست بوجهل بسیه‌تر
بپاخاست طالب بتعظیم او
پس آنگه بزرگان قوم قریش
از او حمزه ناچار برخاست
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او

بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او

بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او

بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او

بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او
بپاخاست طالب بتعظیم او

بنوی ز اسرار خطاب انی فتحنا
بشارت بزد بگوه دشوار پی
وکز نه بخش شمار مردمان
بالفتح آل عبدمناف
تهاب بگرد خان الطعام
چاوز فرخنده امد بشب
بقانون نوازی چاوزی بر
فرو بخت در امن روزگار
بالکفل واه عالیا تبار
بوالث بقانون اول ابب
بالکفل یک شاعری از قریش
رگ نیلد در پرده مرد بوب
بهای سعادت کز پدر بگذرد
شد پی از شرف کیم
وکز چون محمد بعالم نشت
گه گفتار ایمان از عقل
کشیده نه از انتظار
بخجقا اهل نظر بداد
کز ان نژاد پای شتر
ولیکن در این عقده قرار کر
کهنود بر طالب یکنام
زبان سا بگو خدای بخ

بجان پرده فخ کرد پیش
برست اهل عشق جان کاه
کر پیش ضرب حرث مهر کران
جناب طالب سیم
در الطعام مردم نمود اهم
کفش چو بر خلیش فم طر
نشت داد باشت خم
زعقد قریه کهر در
چپ خلع ارحمت کر کاه
بغفلتای خدکچ شب
کر این الغم هذا مشرق خلق
بکرش چکونای فرب
سوی دشمن عزت پذیر
کر امیت بر ال اهم
کر امیتوان داد از کرون
شود چون هم صبح صادق
برای مهار بخت کرد کا
بعقل بانصاف پخته
بود بر هم اهل رض سما
بخنج ازان کل عزت نمر
چه اکخطبه بابا عنام
بابن اول الشیخ کفو

بته بنده خرد بخت از
عمیک ران بنوان عرب
زمهر محمد از زمانه مهر
برای ولیعهد یکانه کشت
برای زن وخیب خدا
باد کر آب ناوج شرف
ال شتر را بهرام داد
خ مهشه زر چون
دو رانیا بی سقف
بعقوذ باهم قران مهرها
بشیعه رکنی بیت دیای اد
کر باد الث رتبه ای ای فق
سه کفته فضه ترا
باز اوکین به از اخرین
کر سیف ان چون هم مسیح
پر ارکمت فلا فریک بو
در اینهای قلب کر کنیم
کر مانند الث کامل عیار
ترا باد دای با نوی بوا
بیار اور بی اصل

پیان اجرای صیغه النکاح بروایت دیکر

زبان اهل عمل جم
بکشا بانیه خی

کر مثل تخ ا کر در عجاز
نماید پسو مذاو
زیبا نست در پیش
کر چون کو پیش
ازاد شه حن
بخشید چون
کر او چون کهر
غشه بر کفن
زانث ای خود کر
شاز بهر من
چپ خدای جهانا فرین
زخی فرده داد و نواز
جان ما کذار صفا
چه قبل فروخت
شوی کو هر
بود از ظر
بیه خوانت
کر ازه

الدولین والدخرین اسد الله الغالب علی
ابن ابیطالب مرمقن ابوطالب کو
بغیر مقام مشرم ابن الاغیب دو مذ دیک شام

بخشد بن کوشه از نخ
بجا اورم عود زمار
خانیم نور علی کشو
کر نور محمد یکا با علی
نخم زمین وصف ان
خانید از چشم حرث نظر
جدا کشت مر علی پا جلیل
یکی بود با نور پاک پی
کر بود مذ از ید کر ا
کر ایچه کند ذر جان
کر ان اصل بابت بود
کی حضرت بوالب فا
شدان بچه فاد
زنور ما نور چون
براورد سر ان صفی ا
چه خورشید تابان کر
کر ان نور پشت ارق
بسیع مبین
زنور ان کرمت بیار
چه مصحف کر ازوی
بعبد المطلب شد
دکر نیم مر علی و

ترا کر دست فی مرامی
کر حضرت ازان
کر بی میدهد با
بر نهم مخالف
کر ان رایت اعم
ازان جام فتح
اکر چه توصیف
بهر جا کر وصف
نهاد چیل
کی وصف الث
ز انوار الث
کی مدح الث
سقی ساید بر
بود مذ از ید
کر بود چلفت
کر ایچه کند ذر
کر ان اصل بابت
کی حضرت بوالب
شدان بچه فاد
نهاد ان صفی
کر ان نور پر
ازاد بهر
بهاد دری
بسیع مبین
زنور ان کرمت
براد سا صدق
بود ان ایه
شدان نور پشت
به تقدیر پرور
عطا کر دا الهای

کر ما ما از هم احان
نظر بر او غالب کنام
شمار ابت جبل کر
خانیم پسو از نما
کر کفت و رقو ابراهیم
بهر می کر از چا
کر باید کر عمد اسد علو
حز کفت با فضل
بخور د ذر بهم
کیر ان با نو هم
ناطراف ان با نوی
بکفته شو طرب
شد ان جد هم چشم
نمود ذ باهم قران
شد ان خلم کشم
چه پشت حرث مصطفی
نفر مود عشت
چنان خرشت او خاتم
بود از خه کچه
امید آمد از وی
ز دکار ما عدخ
ذ ار ان کم

نها کر کشه نار
بفت اپر کران
شمار ابت جبل کر
خانیم پسو از نما
کر کفت و رقو ابراهیم
بهر می کر از چا
کر باید کر عمد اسد علو
حز کفت با فضل
بخور د ذر بهم
کیر ان با نو هم
ناطراف ان با نوی
بکفته شو طرب
شد ان جد هم چشم
نمود ذ باهم قران
شد ان خلم کشم
چه پشت حرث مصطفی
نفر مود عشت
چنان خرشت او خاتم
بود از خه کچه
امید آمد از وی
ز دکار ما عدخ
ذ ار ان کم

هاد اد ارسه
شما میدار با
مسلم شمار ا
پسوی شنا خا
زوصل شا با
نفوم جمعه
با وکفت بر طالب
بان بهر بخطا
بر ا نطفا کشد
زبر هم عرو
زوسو کف خلش
بسد کری فضح
خلد کچه از او
چه شمه بکشت
بخشید اموال
ازان داد مر
از او بود پسه
تعلق بوخا
بجا در جهان
سلام خدا با
که برد عده
ریاب زدا

ز ما بر چه با
نام کشت ا

وخواستن ابوطالب بر قصد خدای کعبه میوه از درخت
نفیر زنان نمودن میوه بهشت و بهتة وجد ملئکه ع
بر برهنه کاران جاهلیت
شنیدن بجای شه انبیا
بود زین لب شریت فتنه‌ها
چای ویا بارخی همچو ماه
رسد بانوان لب تشنه‌ام
محمد بود بنده او و ولیک
قوی گردد از بار منت پذیرفتن
ازان عابد پاک آل یاسین
زنجرین مفخر لعبت کهف
چنان برادر خدا لاله است
که بود مر این گفتگو را مدار
بجای ویا تکیه زد بر تو
شود ثابت عدد صدق دعای من
بسوی عین خانه خاک خشت
که عابد بود دست دعا
همان مطلب عالی شتاب آنجا
بهم چیره از قدرت داد گر
درون کشت و پرخانه چون گل من
که پرورده ان ابر بالای کشور
خاندان بزرگ بنی هاشم که نزد
پنان که بود بیار و فرزند ابوطالب آنگه
زکیفیت آن بات خبر

سوی ماه رسیدن پرنده کبوتر
که پیوند رفت استوار کبوتر
مصیب بگفتا مرا هل طرم
وبا شد زنا شیر اب اندر
بخشید دران ساعت ابن ظلم
صفات بگفتار ما نسب
رسنیکه قدران پاکزاد
مبر بد پرخشتن کوی خاص
دراقاد رکمه ان شافعه
بفرمود تا خدمتگاران عبا
بگفتند با هم راهاز گر
ازان ثابت طالب گرد کعبه
چو داود دران مرغزار کبود
چو پروان ازان چیس ان آمدند
خبرشد ابوطالب گزین
بسلام من با دل پیمبر اس
بباید ابوقیم گر لطف حق
وبا فرض این خبر خاص
بباید بعهد رسول خدا
وزاکنون پنشین کوی امی
زفرمان من گر بپیچید کس
گزیده بسی گفتن نیاز
نمایید بر خلق او اعتراض
سوی ماه رسیدن پرنده کبوتر
که پیوند رفت استوار کبوتر
بسی فطرة زاهر کرم
چه یاقوت مایه اب دار
زاحسان بر بنده لطف عظیم
که بندد دران ابشیخ نصیب
زنیم نداف بر بیشت پی
بران ثابت که گرد مدرم مدار
زنیم زمین لرزش ثابت
بسی بر جگر زد زبان عجب
که گفتی همی ازان جاهلت
بچشم پر از خون دل همچو قیر
بصد عجز و الابه گریه و زاری
بصد محنت و ابتلا گذرد
بسی بر پوپل بند
زکدر دار انفرقه شد کن
صدا زد بر انقوم حق الشنا
دران معذرت رو داد انزلی
که اندخاذ اندر ولایم
زیمان او بر نداریم دست
بعهد رسولش نخواهیم کاست
نگردیم بعضی ز بعضی جدا
شما فرد بعضید کین ایمنی
بگفتا ز امر تو سر نگذرم
که اندیان بشوالایم
که بود ذرت ترسان ازان کوه
روانشد ابوطالب از آی زاده گرفت از کف و جعل مراد

بکستیم ایسید نامور
پس انگه بوه طالب حق پرست
دیم سبب زاده ای من
برای ع سرو او باد
نایم سوالی خداوند باب
همان طلب شد انداعه مسیحت
دوشنبه در جاهلیت بر
بیاشد بهر جا که شد کار شد
توگفتی با لفو قرشت
چو من دور افتاد م از دعا
بدر بسا قیه از دم جام می
بمن بخشل ای کریم ودود
شود چه بخشد بمن هر مجا
بگذکر چه بخشد بمن هر مجا
زاثار اجاز او در سلیم
روانشد ان ابوی پیر شفیق
بخود لبکر چه از درد زه
گفته بوصنعی که با یاد بط
وبا شد بروان از گفش خاک
توگوا گرو واقف از حال ان
بگی همین خانه محرم
بگی همین فضل صاحب حرم

درانکبوه کیت حمت کی
براو بود بهد ع هر دوست
خدا و ند معبود و مولای من
که مهتش بود خاک کعبه کی
گزین در ان سلان بی علت
ازان قوم شد بر افراضطراب
هوج دل ان نا شکیبا ترب
سپه بی اش در آن کعبه
برای فرج در سر زد ادعا
علامت و منبع حل مشکلها شدت ان دیوار کعبه و اخل
شدان او و بقیه ان عباس و جمعی ازمردان و بسی
کردان در باب ار کشودن و با زشت ان در با مر خدا
جز از زمزم تو بر بنا م صفا
دگر وصف مزریع میکنم
بحرمت فاطمه زان حرم
بسوی کعبه وزی برای دعا
لقد کشت در سیزده او گو
شده بجیح کرم و احفظ
بسوی در کعبه شد حلقه وا
بهبشت جلیلت احوال ان
که روشن زاو کشته چشم کرم
دیانت احکام از جزو و کل
که من دل براو بسته ام از کرم
سخن ارسکم گو بیا شنعلی ع
بود عهد ما فرع ایمان تو
کیفیت ای هوا دار اثر تراب
بدان بیسندیده احمدی
گزاشت جهانرا شرف بر بهم
بر سرت عالم بکعبه شد
شد از لمزه فاش در ان دیوار
زمضمون انه اقتحا با خبر
سخن ارسکم گو بیا شنعلی ع
بعد ازان بر کعبه شد
شد از لمزه فاش در ان دیوار
زمضمون انه اقتحا با خبر
برای فرج در سر زد ادعا
علامت و منبع حل مشکلها شدت ان دیوار کعبه و اخل
شدان او و بقیه ان عباس و جمعی ازمردان و بسی
کردان در باب ار کشودن و با زشت ان در با مر خدا
بپا پرا در من از نگوشش
چه گفت شت بر جل النبی ر
دل فاطمه دران حرم
که ازنبه الله با نوی ها
ازانرو که رد ان اهل حرم
غرض انکه با نور شه م کرد
نظر کرد و چشم تر بر فراز
را چشم الله بغز خوشت
بمعمار این خانه چوم خیل
بهر چیز شت نزد ایش رشت
که باشد بر انها تصیم درست
که من ارکرده چون تخم علو

برمن ضع ان حل مشکلها
همان ع از قدرت کبر
درانرفت ان با نوی فرار
زبیدار چون رخنه امد م
زحیرت بر فشت بر دو فرو
بسی سوی کرد و چنین فر
برا بر ثابت از منشا نور
زاضطراب شد بر شان لبکر
براشم چون ملا بکرد بت
خبرشد ابوطالب از کار
سوی خانه کعبه امد شتاب
نظر کرد در حال فاطمه
بزو خواند و حال گفت خدا
بپاسو دازان نام ربکریم
که بشنید ثابت تزه
که الوه بت نان سلاله
بر ایکفل مشت کعبه لبریز
بگفتا که ای کان جاهلیت
رسانیدم ای کردگار جهان
بگفتا که ای کان جاهلیت
رسانیدم ای کردگار جهان
الا لا مخافی سادتی و جمیلتی
لعل انزل افلح یوم الله

پنا هم در ایناب اجان نما
زتخلیم ان گل برحا مله
براو ابا لحمخشن جان کرد باز
بدید ندران ال حرم
دوان سوی کعبه نهاد و نذر و
کرشت یکدا نیذا رکعبه در
بوعذ و در ثبت ند ا نظار
که حق راست کعبه بری مان
زدر بار کردان بخشید دست
حبرشد ابوطالب از احوال فاطمه و ازان حرمتان
جهت او دران قابه و ممنوع شدن ازان امر
زحکمت کا مده بسیه خداوند رحیم و مادر موسی
و دا سیه زمان فرمودن از حکمت حق تعالی له
دل پاک نوازان بر شن نم
بان نام ور گفت ابنو به
نشد بر سله برتن پاک
زخرد ره چادر زن محجوب
بر کرده بود و زان ستران
کشته چه چرشم نظر
شده بالله و قدان نم
زنخار کرد چون گل طلع
کشوده زمانه بیل و من
بگفتند انزان حا مله
سلام جهان افرین بر تو با د

روانشد ابوطالب از آی زاده گرفت از کف و جعل مراد

بشارت ترا باد ای نازنین / که دارد ترا دوست جان آفرین
جهان روشن از بهر فرزند تست / ز مهر و ز بند بلند تست
سر کشته است با مال او / بهشت است حق وی آل او
بران چار زن بانوی نیکنام / ادا کرد بهتر جواب سلام
بان چار زن گفت چون هر جا / نهادند در پیش آن دلربا
زروی خوش جنت عالیه / یکی تحفه نقره پر غالیه
شده از برایش زنان قابله / نمودند دلداری فاطمه
بر اطراف آن شمع از هر کنار / پر خود گشودند بر هر کنار

بر آمدن ماه رخسار شاه نجف مانند در شاهوار از صدف و قرائت کتب انبیای سلف و گفتن اذان و اقامه و کلم شهادت و ظهور معجزات یا علی مدد

که ناگاه از مطلع عز و جاه / بر آمد ز عالم آرای شاه
ولی میکند از حدیثی ظهور / که هنگام مولود آن شخص نور
سوی خانه کعبه آمد نهان / محمد به حکم خدای جهان
میان وی و فاطمه در زمین / حجابی بگسترد روح الامین
که بر روی دست رسول امین / ز مادر فتاد آن امام مبین
رسول خداوند بالا و پست / سوی خویش با شاه این بر نشست
شد از عارض شیر پروردگار / کنار رسول خدا لاله زار
علی ولی بر طریقی که خواست / رسانید بر گوش خود راست
کشید از اذان و اقامت صدا / علی در کنار رسول خدا
ادا کرد آن شیر پروردگار / شهادت بیکتائی کردگار
به پیغمبری بهر خیر الانام / گواهی بداد و نمودش سلام
ز خیر البشر کرد رخصت طلب / برای قرائت امیر عرب
نبی خدا گفت با آن جوان / که از خواندنت میشود تازه جان
همانم باذن شه انبیا / قرائت نمودن شه اولیا
صحیفهای پیغمبران را تمام / نخستین ز آدم علیه السلام
ز نوح و خلیل و کلیم و مسیح / ز قرآن احمد بلفظ فصیح
بنوعی که از انبیای سلف / اگر بود حاضر وصی خلف
بگفتی که بهتر ز من بود برات / بود عالم واقف از آن کتاب
بهر حال شیر خدای ودود / بخاک اوفتاد از برای وجود
عیان شد از آن شیر پروردگار / شهادت بیکتائی کردگار
بگفتا محمد رسول اله است / ز کنه کمالش خدا آگه است
علی وصی محمد منم / ولی خداوند سد و منم
خدا که از نقص باشد بری / باحمد کند ختم پیغمبری
بمن نیز امر وصیت تمام / نماید خداوند حل حرام
منم پادشاه همه مؤمنین / بحکم خدای جهان آفرین
چه شد کعبه در علی را صدف / جهان آفرین داد او را شرف
از آن مردم دیدهای حرم / حرم گشت خرم چه باغ ارم
صفای دگر یافت رکن مقام / زمین گشت همچشم دار السلام
ز روی علی بست نوری تتق / چو خورشید تابان بسوی افق
فلک روز و شب کرد بر روزگار / زر و سیم خورشید را مه نثار
از آن چار زن نیز دست پاک / بر آورد و برداشت او را ز خاک
سبز شد دید پر فر و نور / به از شاخ نو رسته نخل طور

گرفتن هر یک از آن چهار زن شاه مردان را از یکدیگر و تفقد نمودن و معطر ساختن و سخن گفتن آن زنان

زالایش خصم خون پاک صاف

که فرزند تو پاک پاکیزه است / بگوش فلک مهرش آویزه است
پر از قوت ظاهر و باطن است / شش ایمن از گرمی آهن است
مگر آنکه چون عمرش آید بسر / بیاید او را از آهن ضرر
ز دست یکی مرد ناپاک زاد / که آن مرد جوید ز قتلش مراد
که بر قاتل آن شه نیکنام / خدا و رسول ملایک تمام
نمایند لعنت بلیل و نهار / جهنم کشد بهر او انتظار
پس آنگه ابوطالب بی همال / از آن زن بپرسید با صد ملال
که آن مرد ملعون مردود کیست / بگو تا بدانم از او نام چیست
بگفتش که آن مرد ناپاک زاد / بود ابن ملجم ز آل مراد
چو سی سال از رحلت مصطفی / برآید کند ابن ملجم جفا
بکوفه علی ولی را شهید / کند آنکه بی حیای پلید
غمین شد ابوطالب کامیاب / که ناگه برآمد بلند آفتاب
رسول خدا رحمت کردگار / در آمد بان جایگه آشکار
علی را بکف همچو گوهر گرفت / از آن بانوان مطهر گرفت
چو آن رحمت کامل حق نشست / در آورد دست علی را بدست
سخن گفت بسیار با آن جناب / بپرسید بشنید از وی جواب
علی بسیار کرد آشکار / برای نبی رحمت کردگار
اگر چه نبود از خدای جهان / همانرا ز ما بر محمد نهان
در آن وقت غایب شد آن زنان / بخود گفت بوطالب کامران
که ای کاش بود از زنان دگر / برایم ز نام و نسبت خبر
بالهام پروردگار جهان / علی گفت ای والد مهربان
از ایشان یکی جفت آدم بود / که او مادر اهل عالم بود
دویم مریم بنت عمران صریح / که آمد ز دامان پاکش مسیح
سیم ام موسی ابن عمران کلیم / که او کرد خوشبو چو نسیم
زن چارمین کند ابن راویه / بمن جامه پیچید بد آسیه
که او در جهان جفت فرعون بود / ولی فر حق سر او عون بود
بر او ای پدر سوی ابن الدعیب / بکوشد علی آشکارا ز غیب
که آن زاهد مرده بعد از وفات / بگیرد از این مژده از سر حیات
بود باز گو آنچه را دیده / دگر آنچه از کوس بشنیده
ببالین او چون ببینی دو مار / از آن مارها هیچ باکی مدار
که هستند بر نعش او پاسبان / بذکر جهان آفرین بر زبان
چو این گفتگو از علی شد تمام / سخن گفت دیگر به خیر الانام

ظهور غرایب سماویه بعد از ظهور مظهر العجایب الساقیه الغیاث اضطراب اهل مکه از آن عجایب و تسلی یافتن ایشان از ابوطالب یا علی مدد

چو گردید فارغ از آن گفتگو / بحال طفولیت آورد رو
در آن شب که از غیب شد آشکار / علی ولی شیر پروردگار
بدیدند مردم که شد بر سپهر / یکی نور روشن تر از ماه و مهر
مضاعف شد از هر ستاره ضیا / چراغان نمودند اهل سما
ز نور ضیای سپهر برین / تعجب نمودند اهل زمین
خصوصا بمکه گروه قریش / که از ترس جان مینمودند طیش
مبادا که تاثیر امر غریب / بایشان رساند ضرر عنقریب
چو گردید از شور غوغا خبر / ابوطالب از خانه آمد بدر
ببازار هر کوچه هر گذار / گذر کرد آن سرو آل نزار
بهر جا که بگذشت آن ارجمند / بر آورد او از خود را بلند
که ای قوم گردید حجت تمام / در آن شب ز پروردگار انام

شنیدند چون این صدا آن گروه / دویدند سوی شه با شکوه
بگفتند ای شاه کیوان مکان / چه نوریست تابیده بر آسمان
که افکنده بر سینه ما هراس / ز سرهای ما برده هوش و حواس
بفرمود آن سید معتبر / که از دوستان خدا یک نفر
در این شب شد از حکم پروردگار / بخیر صلاح فلاح آشکار
که در کار او حق بود کامل / ز عالم به نیکی رساند خصال
ز دستش بیا کار ملت کند / باو ختم امر وصیت کند
کند یاری دین ملت مدام / بود بهر پرهیزکاران امام
بمردی چو تاب سواری اجاق / کند از شیاطین اهل نفاق
بود زینت حق پرستان تمام / وزیر وصی رسول انام
دلیل طریق هدایت بود / کلید در علم حکمت بود
درخشنده نجمیست پر مایه / فلک نیست در رفعتش پایه
که از ضرب آن گوهر تابناک / شود عالم از سرکشی پاک
بود آن ولی جهان آفرین / سر دین اسلام و جان یقین

رفتن ابوطالب بکوه لکام بسر نعش زاهد

بر این وجه بوطالب پاک زاد / ثنای علی گفت تا بامداد
روان شد پس از صبح آن نیکنام / سوی غار مردم بکوه لکام
چهل روز در رفتن آمدن / نهان بود سالار آن انجمن
چو آمد سوی مردم آن نامور / نمودش ز مولود احمد خبر
ببالین آن مرد زاهد دو مار / عیان دید آن مرد در کنج غار
یکی همچو شام غریبان سیاه / یکی از سفیدی دم صبحگاه
شده مارها پاسبانش ز رنج / تن زاهد مرده مانند گنج
چو دیدند آن شاه را در زمان / نمودند در غار خود را نهان
همانم ابوطالب نیکنام / فرستاد بر نعش زاهد سلام
باو گفت کز غیب شد آشکار / علی ولی شیر پروردگار
پس از قدرت خالق خاک و آب / تو گفتی که بر خواست زاهد ز خواب
از آن مژده بار دگر زنده شد / مگر اسم اعظم بر او خوانده شد
بمالید بر روی خود دست خویش / ره دین اسلام بگرفت پیش
بگفتا گواهی دهم آنکه نیست / خدائی بجز آنکه ذاتش یکیست
نه مانند دارد نه دارد شریک / محمد بود بنده او ولیک
بود او حبیب رسول خدا / نماید پیام الهی ادا
علی ولی بعد از او پیشوا / باهل یقین شاه مردان رواست
بپرسید زاهد از آن نیکنام / که ای والد پیشوای انام
بهنگام مولود آن شهریار / بگو هر چه دیدی مرا آشکار
جناب ابوطالب نامور / باو گفت احوال را بسر
در آن حال آن مرد زاهد نمود / بشکر خداوند عالم سجود
پس از سجده آن زاهد سرفراز / سوی قبله رو کرد پا را دراز
بگفت ای ابوطالب مؤتمن / بپوشان تو از جامه ام روی من
چو بر روی او جامه افکند شاه / بر آمد ز تن جان آن مرد راه
دگر باره شد زین سرای غرور / بسوی بهشت برین با سرور
بجا ماند بوطالب دلفروز / ببالین آن مرد دین تا سه روز
باو کرد هر چند سید خطاب / از آن مرد نشنید دیگر جواب
رسد در جهان عمر هر کس بسر / نیاید کند زندگانی دگر
پس آنگه بر سید نامدار / دگر باره ظاهر شد آن دو مار
زبان را بالهام حق کرد نیک / بگفتند شاها سلام علیک
برو سوی حیدر ولی خدا / مشو پیشتر از کنارش جدا

چو از مردمان دید ناکس سرشت
[illegible]
کشیدند بر تخت صدا [illegible]
چو اکه شد آگه که شیطان دون
برآمد ز سوز جگر ناله اش
بپیچید در کوه فریاد او
ولیکن چو بود از قضای خدا
نبود از جناب محمد سؤال
چو وحی الهی [illegible]
دلش سوخت [illegible]
ترا همچو [illegible]
زهر چه [illegible] نظر
وز هرم تو [illegible]
[illegible]

ندید [illegible] درست
گذر کرد [illegible]
سلام علیک ای رسول خدا
[illegible]
سلام علیک ای [illegible]

آگاه شدن شیطان از بعث [illegible] انبیا و ناله کردن
[illegible] و سؤال کردن امیر المؤمنین از حضرت رسول

چو وحشی [illegible]
علی ولی از محمد جدا
که از بعد این [illegible]
در این وقت ابلیس [illegible]
برآورد فریاد و [illegible]
ترا مثل [illegible] من یا علی
ترا [illegible]
مرا جانشین تو بعد از [illegible]

شنیدند [illegible]
شب و روز همراه [illegible]
[illegible] از رب جلیل
که او [illegible]
دل خویش [illegible]
مرا [illegible]
اگر چه خدا را [illegible]
[illegible] حبیب خدا

ایمان خدیجه کبری [illegible]

[illegible]

که [illegible] عالم آرای [illegible]
[illegible] سلام [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] خدیجه [illegible] و نوفل [illegible]

[illegible]

که ای جان [illegible]

باعلی

که نزد خدا و رسول خدا امین
بفرمان حق بهترین عرب
بفرمان که آمد سلام امین
طلب کن فروهی گرانمایه تاب
بانگشت اشکم خیبر الاز جای
به مهمانیش عده داد بودم
که احمد کسان میکنند گرفتم
خود گفت حیف است مرتضی تاب
ابو طالب حمزه بو طالب
باین اسلام خیبر الاز جای
پس این حکم این رحمه گردد
همان نان بریان شیری بیاشت
بران خوان از آن دست تیغ
نیامد خشم الاقوم سلام از آن
بخورد و نماز آن بریان شیر
زاعجاز آن شه خیبر شکاف
زنامه چو بی خویشتن شد خراب
نه امر چو سخره چه بر کرد
مشته کم از خوان امیر خیبر
چه رفتیان آن زمان آن
زاولاد عبد المطلب خوان
راخوش نیامد از او دوش
بیاورد بر خوان نزد نامه پر

تبر آن گشته پرشان
نمود از کرامت علی طلب
و کرسان کیتی بر بیاشت
بعبد المطلب سادر عزیز
چاینز اماده کرد انطعام
نهاد نذر و زد کرد بهم
تراند کند سیه ملاتام
بر ایشان بی طعام سرانش
چه علت سفر قوم عرب
بر ایشان کران ما مان اخراف
که مهمان مرین بیمل قرار
چاینت فرستاد ایرا خدا
که دید از رسول خدا
فرا وان آن گشتار شاه سپهر
بچرت شاه نذر بارگاه
برا نخرق چه ده بشوب
که ما ملا از این خرد نیز
خانه زمان شته صحیح
ویا یا چاچه گفت خیر الانام
زنیه جان هر که بت نجات
گفتم مطلب خویش این تمام
نشسته خرد گشید شتر

برای یک یا که پروشند
او گفت صاعی ز کند پم
یگاه سه چوب پس گشیر
زیچ جوان قوم خود ما بگ
طلب کی از راق باد کی
چنین گفت در عرض به طلب
دانند که مریک گذر دیگر
غرض جان به مهمان آی سل
که مهمه در جاهلیت عیان
بر ایشان کران ما مان اخراف
بفرمود ده بهترین از نام
پس آنگه نیاز خدا بر دنام
نیچ گفت بسم الله از این طعام
بر ایشان ز آن گشتار شاه سپهر
اگر چه از اقوام پر شکم
پیچ از است ز دعوت کرد کار
کز این جمله نیاز طلب کار ما
نمود ه مرا سحر او طبع کام
در آخر فراز آن جان بالفضل
که فردا همه از نان بر بان شیر
که آخر نوشته از آن سخن
چاینش بی طعام سرانش
چه گشته خاص فراغ از آن طعام

برای تو مومن ز نوشند
پس از چین نساز اور اخیر
بر ایشان کسته دران حرام
نبر ایچین نگفتی سی
پر از کینه پر از خصلت اب
رگفتی بر بان نیک شیشه
نمود ند ان میهمان نزول
کشود ند سب گفت زبان
که ورزید از آن شیر شرف
چاینت فرستاد ایرا خدا
خدا یر بر او از خدا و یار م
نمود نزد یک بخورد ن شروع
طعام محمد ت صحیح کم
فاید یرا نمود ان استخا
چیا ه نزد کرد کار ما
که خورد یم با چه جوان
نمود ند اظهار دعوت سوال
چه رو ز خشته پخته پخته
که ای ال عبد المطلب
اگر من شما را نخوانم چم
شما نیا نید با ور تمام
پنجگفت بسته خیز خواه
که مرخیز در وی مهیا بو
که بر ان عالم جهان آفرین
ترس عظم الاقوم سلام از خدا
بد و به و نیک من دیده ایم
طعام قلیل که بر او بر
بو د این نظیر جهان ما ده
جهان آفرین نیش کند اصدا
که سازد شما را جهان آفرین
فاید نصدیق من انتظار
که ای ال عبد المطلب
مدارم برای یک پیچ
که من گفته ام راست
که نیست چنان من بو د حق گو
هم خیر دنیا عقبا بو د
مرا کرد ه پیغمبر آخرین
که در کار ال شه و نامزد
بمیز ان تحقیق بسنجید و ایر
از اینه هم خرد ید ل شنید
که بر قوم عیب جان ما ده
که بر وی نیار د دل سنگ ت
بر وی زمین و آسمان
شما را از این گفتگو نیاز
که بیند ا کاه از ان
مر ا کاه از ان به زمین پهای
زنقد ار او بر ابر بو د
شو د مومن آنگه خدا یشته
بو د ای سیه و ر مومنین
من جانشینی خویش کند
بهر ور طه کرد ه کار ان
که بیعت نمد ایمان من
بجا اور د عهد های مرا
بو د شت سالار دنیا و دین

بقوام عام خود کرد رو
که بهتر ز من بر اقوام خویش
مدان آنکس بنما نیا گفت
بفتد اری تو د رستوی
نیاورد کس بر اقوام خویش
بر ابتدای خویش اقربین
مرا گفته خدا یا تخت
شما نید خویش نزدیکتر
زبو بکر و عمر و عثمان و علی
زاعجاز خرد کم شد انطعام
پس آنگه فرشتم کرد و حی
بگه تیل پرور دگار
مرا نیا بتها کند سرفراز
بدانیا به قوم خویش
که پرور کار جهان آفرین
نمود ه است از اعجاز من
برا در بو د بهر او در حیات
را او وزیر برا در بو د
بو د او بفرمان رب کریم
کند عهد جان ست در
بر ادر مرا با د چون جز ل
جهان آفرین د یر گاه
پس آن من نیز ادا د قرض من

که ای ال عبد المطلب
اگر من شما را نخوانم چم
شما نید با ور تمام
پنجگفت بسته خیز خواه
که مرخیز در وی مهیا بو د
که بر ان عالم جهان آفرین
ترس عظم الاقوم سلام از خدا
بد و به و نیک من دیده ایم
طعام قلیل که بر او بر
بو د این نظیر جهان ما ده
جهان آفرین نیش کند اصدا
که سازد شما را جهان آفرین
فاید نصدیق من انتظار
تکلیف رسول خدا قوام سلام جهان و وعده خلافت
از برای کسی که صلاحیت دارد و سمت امیر المومنین
که ای ال عبد المطلب
مر ا کاه از ان به زمین پهای
زنقد ار او بر ابر بو د
شو د مومن آنگه خدا یشته
بو د ای سیه و ر مومنین
من جانشینی خویش کند
بهر ور طه کرد ه کار ان
که بیعت نمد ایمان من
بجا اور د عهد های مرا
بو د شت سالار دنیا و دین

که ای ال عبد المطلب
اگر من شما را نخوانم چم
شما نید با ور تمام
پنجگفت بسته خیز خواه
که مرخیز در وی مهیا بو د
که بر ان عالم جهان آفرین
ترس عظم الاقوم سلام از خدا
بد و به و نیک من دیده ایم
طعام قلیل که بر او بر
بو د این نظیر جهان ما ده
جهان آفرین نیش کند اصدا
که سازد شما را جهان آفرین
فاید نصدیق من انتظار
که ای ال عبد المطلب
مدارم برای یک پیچ
که من گفته ام راست
که نیست چنان من بو د حق گو
هم خیر دنیا عقبا بو د
مرا کرد ه پیغمبر آخرین
که در کار ال شه و نامزد
بمیز ان تحقیق بسنجید و ایر
از اینه هم خرد ید ل شنید
که بر قوم عیب جان ما ده
که بر وی نیار د دل سنگ ت
بر وی زمین و آسمان
شما را از این گفتگو نیاز
که بیند ا کاه از ان
مر ا کاه از ان به زمین پهای
زنقد ار او بر ابر بو د
شو د مومن آنگه خدا یشته
بو د ای سیه و ر مومنین
من جانشینی خویش کند
بهر ور طه کرد ه کار ان
که بیعت نمد ایمان من
بجا اور د عهد های مرا
بو د شت سالار دنیا و دین

بقوام عام خود کرد رو

کدار و کی یکا چنین خوار و نگار / بگیر من زر و مال تر / پسر به مال ازو بی / چنار نشسته شب لب
زانام بو طالب مور / همو بی غیرت سر / ملکبر اشیر زان خوبرو / چاکر از طا لمان مدر یکا
بر فشد ا مصطفی بر کین / بسه منزل فرو خر کین / و با شیه نهضه بود بی / کزان پیکا آمار دیخ
چه دیه ندان نا ک و قدر / کا مدا بو طالب مور / کر لسته برد اشته تیغ بز
بوقت بدیه ند گر دست کار / بر و نمز و نی کشته ر ما بزر / هند ما ز پیکه پیش
بدا نیا شیه نیز کر دیه بسا / هفشد چون هفشد چند / نفیر بود بسمر مال نشو ر / پیش
بر خاره این چو عت جوال / که گر دیه ا ز انیزه زن کو ا ول / که ر ان بچه دان کشتر ا پیار
بو لیه بر ر وی لشکر ان / پس حکم لشتی بر بست / گر فت ا زیه ا ره خم را بست
نظر کر د کر د ون زیا کر بست / که بیشا شد از خم ر ش بسل / رفت از قهم ر ش
بو گفت ای بهترین عرب / مرا بم بو طالب بچ / بسی بی رسول خدا گر د ر و
بیم و که میکرد و از یکیتیغ / بر از حملا ا مل عالم تو تا / سر و ال ا بم تو تا
ز مو لود خلا فت فاطم / گفت با ز ا ز بار قد و قا ف / تو لا ا فضل ا ف ت پیا
چا پسا قبا با ده پیا بی ز ین / ا گر کد ون جنا ب الیچ جعفر ر سول کر چا ل رو ز ا ز / در ا ین نشه کن ز فر یا بی
مرا مت بی پس ا ز ا نجام خیر ش / خد یجه کبر ه کند و بعد ا ز ا ن ند یکه کر د ن خد ا ی شا ن / وفی و عده خو ش ا لا ن ر ش
بیم و که میکرد و از یکیتیغ / دل ز یه ا مم ا ش نر و ح / منجنی سا ید ز مو ا ین نو
ز مو لود خلا فت فاطم / سر ا نم بحر خص غر ز ا ن ا م / کا ر ز بر ا ی ا ش خد ر و ا
چه بسیو ت خضر ت مصطفی / کل خیر گذ ار صد ق صفا / کر ا ید ا گر نشه ا ی ا ش ر و ز ا ز
ز یه د ا ز ا ن چید قو ل ر سل / گذ ر کر د ا ز د عا ت ش فا ل / کر ا ر ز بر د ین ا شه ا ی د ل ا د ل
سا ا یخ ا م ا ب ا ی ا ی / کمر د ند ا قصد ق ا یمان قبو ل / خد ا خا ست فاطم غم ز د ا
یکه ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / مو ند ر ا بر ا گمر د نقد بر و / چه ا ی ا ش م بو ش ا ز طمع
چه ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / کر و ز ی جنا ب ح ی ا ل ا ی ا م / کشو د ه پا ی ا ش ح ت کمر
یکه ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا بو بکر ممار جا ی ز ن / ذ کر ا ین صحنه ا ی د یکر بحر
عیا نصو ر ت ا صبح ا جر ا ی / چه ا ل ها چو ن نم کر د ا ر / کذ ر کر د ا ز مز ر بو م جا ز
کذ شت ا ز نم کو ه د ر یا ی / هم ا ز مغر ب هم ز مشر ق / د ا و ر ا ز ا ی ع فر نده فا ل / ز ین را جه کیفیه ز بر ا ل
تو کیچ کر کا ه د ر عر ش ا ی ا ن / د هد ج ا ر ا نگشتر ی ز ین / ا ز ا نکو ا ن هد د ر شیخ / ز نمشما ر نشتر ن ی خ
ا ی ا م ترا ا ی سلیمان هو م / کیر تو بقبض عزت مقام / چه ا ن ا فر ین بر ت ا ر ند ا م / بسی ی ترا ی بهترین ا م

کر ا ی ا ی ا ی ا ی ا ن ر ز / جا ا ز ا ن خد یجه ا چل و ر و ش / که ا ین د و ر ی ا ز ا ی ا ی ا ن / کل خیر ا ی ا ر ا ی ا ر
پس ا ن حکم ا ی ا ی ا ی ا ی / چل و ر ز ا ن خد یجه جا / بشا ر ز ا ی ا ی ا ی ا ی
ز ر ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / نخشی ر ا ی چا یکه پا م / کر ر و ز ا ی ا ی ا ی ا ی
ز ر ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / نه ر ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / که چو ن پا ک شیر مر ا ی
د ر ا ین چه ا ر ا ی ا ی ا ی ا ی / شو ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ما د ا ر ا ی ا ید ا ی ا ن بر
ز ر ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / مه ر ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ر ا لا م فر مو د ه پر و ر د گا ر
جها ن ر لا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / که ر یا ا ین ا ز تو د یم کنا ر
ز ر ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ز یک خیر ا ن فیض با د ا ز ا ر
مد ا ر ا ز ا نم چا ی من و ا م / مر ا ز من ا ز خا ی ا ی / که ر ما و ا ی بنت ا سد فاطم / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
تو هر شب ز ر خا نه خو ی بر / ب ا ر ا م د ل ا ی ل ا ی ر ا ی / ز ر ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
خد یجه ا ن بر ا ن بر د ا ر جا / ب ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
بد کا ه ا ن پر د ه ا و یخچه / ب ر ج ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
بجا ی ا ه خ ا ب ا ی ا ی / ب ن ا ه ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
پا ه ر ا ی چا م ر ت چیل / بسه ی ر سو ل خد ا چه سیل / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
ز ن ه ر چه خو ا ش ز ن ر ت ق / ت ه ه ا ی ز ی ر ا ب ا ست ح / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
طبق ی چ ست چه خ ا ر م / ب ر ا ز ی ه و ب پر ش ا ر م / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
ن ها د ا ن طبق لا ز ه و ی ا ی / مر ش ته ب ز د یک ه ج ب ر / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
ه چ ت ح و ف ر و ف ا ا ن ع ت ا / که د و ا ر ت ک ن ا ل ز ه چ ط ا / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
د ا ی ه ش و ه چ ما ن ا ن چ / ا گ ر خ ا ی ش ب ا ش ا گ ا ر ا ی چ / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
چ گ ف ت ا ب ا ش ا گ ر ه س و ی / گ ر ا ی ه ا گ ر ه د ه ا ذ ن د ا ا ی ا ی ن / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
چا پ ا ب ح ک م چ ه د ر ر و ی / د ر خ ا نه ر سا لا ب ت ب ر م ز د ه / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
ط بق ر سا لا چ ا ر ا بعا ر ز ا ی / ب ز ه م ص د ا ی ا ل ف ر و ا ز / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
د ر ا ن ه د ا نکو ر ه چ ی / و گ ر جا م ا ب ز ه ا ق ت ز ر / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
ب ه ر ح ا ل خ ر ا ن ا ب ش ه ب ر / ا ز ا ن می ه ا ب ا ب ک ش ی ر / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی
ف ر و ز ا ن یکه ا ی ط ش چ ن ق ض / چ ه ر ا ز ا ن ه ه د ر ی ش ل / ز ن ج ی ر ا ن یکه ا ی ا ن ا ب ا ل / ک ر ف ت ه ا ن ط ب ب ا ی

ن ه د ز ا ر ب ن ف ا ر ل ا ر خ ا م / پ ر ا ن ا ب ک و ش ه ب ر ا ر ا م / ر سی د ا ز ا ن ک ه ج ا ن ا ز ا ن
ه م ش ا ب ر ق ز ر ین ک ف / ر سا ن د ز ا ن ک ه ج ا ی ر و ا ن / ن خ ی ب ا ن ا ه ی ا ب ا ن
ا ز ا ن چا ز ا ن ا ک ه د ر ش ع / ب ا ش چا ی ب ر ه ر ش ا ر ش و / ب ر ن خ ش ه ا ن د ه د ر
ب ر ا ور د ز م ر ا ی م ر ض ی ل ک / ز ا ر ه ش ت ا ج ز ا ی ر ط ب ل ک / ب ر ن خ ش ه ا ن د ه د ر
پ س ا ی ن ش ت ش ا ن ا ز ا ی ا ج / ب ک م ر ک ا ی ا ن ب ن ف ع / ن ه ک ج ک ر ا ف ا د ز م ر ا ب ر ح ا ل
ر ن ا ه م ر م چ ا ن ا ن ش / ش د ا ن ر ض ک ا ب ا ش / ب ز م ر ا ب ن ف ر چ ن ک و ب ر ا
ک ه ر چ ا م ب و د ز ا ن ب ی / د ر ا ن ط ر ف ن ر ر خ ت ا ک ذ ر ا / ب ر ا و ر د پ س ا ز ا ن ن ی
ب ک ش ت ه ر چ ا ن ا ن ب ر / ز ر و ش ر خ ش ف ب ر چ ه ر / ز ر م ش ا ن ش ه ک م د ر
ک ف ت ه ا ی ا ی ا ی ا ی / پ ی ف ت ع چ ا ن ا ف ا ب / ش ا ی چ ا ی ه ر چ ا م د ا
ب ه ا ی ا ی ا ی ا ی ا ی / پ ی ا ه ر ا ز ا م ا ف ا م ا / ص ف ا ی چ ر م ص ع ف ا ل ق د ر ا
ا ز ا ن ق ر ر ف ت ف ا ر د و ل ن / پ ا ه ر ا ز ر ا ز ا ن د ر س ن / خ د ا ا ن ا ز ر خ ی ا ی ا ر
ب ه د و ا ل د م س ی ا ن ا ن / ب ر ا ن چا ر ز ا ن ک ر د ا ر م ا / ن ا ز ا ه ا ا ر د ن س
چ ک ر د ب ر ش ت ه ا ف ت ا ن / ز ا ب ا ط ب ج ر ا ن ا د ک / ن ا ن ا ز ا ن ک ر د ا ر م ا
ز ر ت ر ی ب ا ن ا ن ا ن ا ن / ز د ی ک چ ا ن ک ر د ا م ا ب / ن ا ن ا ز ا ن ک ر د ا ر م ا
ن ه د ز ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن / ب ا ن م ه ر ا ن ا ن ا ه ر ه / ن ا ن ا ز ا ن ک ر د ا ر م ا
ن ه د ز ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن / ز ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن / ن ا ن ا ز ا ن ک ر د ا ر م ا
ب ز و ا ج ب ا ن ا ن ا ن ا ن / ب ا ی ن ر ض ا ن ا ن ک ر / ن ا ن ا ز ا ن ک ر د ا ر م ا
ا ز ا ن ب ه ت ر ی ن ز ن ا ن ج ا / ز ا ل ش ن ه د ا و ا ت ا ن / ن ا ن ا ز ا ن ک ر د ا ر م ا
ا ز ا ن ک ه ن ظ ر ی ر ض ر ع / ع ی ا ن ک ر د ا ن خ ی ر ی ا ی / ن ا ن ا ز ا ن ک ر د ا ر م ا
ش د ا ن ز ن ظ ر ی ا ی ک ر د ن ی / ش ق ا ب ا ن ز ن ر ی ی ر ب / ن ا ن ا ز ا ن ک ر د ا ر م ا
ب ا ل ش ن ه د ا ز خ ل ق ج ه / ه ر ت ی ز ا ی ا ه ا ن ک ه / ن ا ن ا ز ا ن ک ر د ا ر م ا
ا ز ا ن ن ه د ر د ا ک ه ج ه / ب ر ا ف ر و ه ت ش ی ا ز خ ر ه / ن ا ن ا ز ا ن ک ر د ا ر م ا
ک ر ا ن ش ت ج ا ن ا ل ا ی ش ا / ش ف ا ی د ل ا ی ک ه ر ض ل / ن ا ن ا ز ا ن ک ر د ا ر م ا
ز ک ه ر ت ص ف ا ی ق ا م ر ه / م ا ه ر ا ا ز ه د ن ا ل ت ب ا ه ر ه / ن ا ن ا ز ا ن ک ر د ا ر م ا

چو شیری که از خوی نماید شکار
دویدند از کشتن قریش
ز انگشت اغاز دشنام کرد
که ثابت قدم در هواداریش
ز تیغ زبان زخم باز و درشت
نه دید سیمای ایمان در او
ز بر نام ایمان قانون این
جناب ابو طالب نامدار
نه گفت احسن چه گفت او نیز
که انفر قوم جاهلان چون شنید
ز اصحاب شه رسالت مآب
جگر و ز از دست قوم قریش
ز آزارشان بوی ظلم و داد بود
نمانید آثار ایذای ما
ز هیچ را همه دل سوخته
که یعنی ارشد مومنان بود او
زد از ناره تیغ تیز
شما گر نیارید در پیش تاب
ازان قوت صوری معنوی
ز نسل بصیرت زده [illegible]
ز بیداد جباران جناب
دگر روزی جناب رسول
به هنگام رفتن و باز گشت

شد آن لاشه بر سر ابوالهوا
کرد بی ادب وقت ارشاد کیش
ز هر چیز بدتر از او نام کرد
برست زبان میکشید با زبش
دل سینه اهل دین بر فروخت
ز دین توجه با او کرد رو
قدم زد براه طریق یقین
خبردار شد چون ز ناکاه کار
کشید او ز دل اهل ایمان کره

شکایت کردن بعضی از اهل دین از تعدی مشرکین و استدعا نمودن از رسول امین در باب نفرین ایشان و تسلی دادن آن جناب ایشان را

بخشم نبیان شکایت نمود
شکسته چه خاطر اسلامیان
شد از مصلحت چهره افروخته
که از ظلم آن مشرکان بود آنچه
شده فرق آن تا قدم ریز ریز
غور زید در باب نفرین شان
راضی شود بار زوی ما جی

دیدن سید ابرار عمار و اهل بیت عمار را در اذیت کفار و بشارت دادن ایشان را به ثواب

به عمار بر اهل بیتش گذشت

بوضعی بهم انعمینا فشرد
گرفتند از حمزه بوجهل را
بگفتند با حمزه قوم جهول
بگفت آری آمار روی [illegible]
شد آن شیوه بت پرستان خراب
ز قرآن بیا و غوا ایات حق
چه در راه حق گشت ثابت قدم
یکی قصه از شعرا نمود
دل مومنان در بر انکروه
که تا کی به نفرین این ظالمان
نمودند از کینه ها اعلان
بهر دیده روی دیده آن جناب
بر ندای بد کفران مبتلا
تن باشد امین راه جا
بکردند ایشوم شد بار دین
بوجهی که شهار رو دیکوار
که چون کرده بود دین آشکار

که بشنیده پیدا شد بوجهل
ابا فرشت به کار اهل بلا
مکر کرده این کار قبول
کشود از شهادت بتو جلب
روان شد بسوی رسول خدا
قوی شد دلش از کرامات حق
دگر از شهادت بر او دم
و زان حمزه نامور ستود
چه یک یل بسر بود نا در بانو
ازان لاله سر مسکر قتیل
یکی مرد دین بود نامش خباب
که یاد ریاد او نهاده ز ظلمش
نمرد در بانت که در هر زمان
ز دلهای عارف الام تاب
در آتش نا جارفت [illegible]
فزوده بر آتش بلا بر جو
گشتند از دین ره حق جدا
در اینه اکثر بدین سبیل
زار بار بیلان با [illegible]
ز سنگش [illegible] زنده [illegible]
شد از شیوه [illegible]
برای عبادت به مسجد نزول
قرایش [illegible] زدو کنار

چنین نیز مذکور است

چنین مینمودند آثار رشد
یکی را چنین از طبایع نفس
نه پای ستادن نه رو نشست
بوجهی که شد نیز در پیش راب
و یا مصلحت زحمت کردگار
بشارت بقوم ستم دیده داد
که وعده گاهی بجای شما
که بر صورت چاره دیده لبود
ز ابطح سوی مکه [illegible]
به پرسیدن نوجوان عزیز
که آورده پیغام پروردگار
در این راه بودیم با هم سفر
وصیت بمن کرد از اعتقاد
که باب من او را در سوی
که آن مال را گر نماید قبول
ابو البختری آن سخن گوش کرد
جوان را [illegible] خواهد [illegible]
چه در روی آمد از صدق رسول
بوجهل گفت از حق [illegible]
روان شد جوان نزد او در دم
چو آمد بنزدیک آن شوم مار
[illegible] فرازی بجا کلام رشت
بگفتا چه [illegible]

که از ظلم رشد خمه کارشت
یکی را بدنی بهر خون از درفش
ستمدیده هست ستمگاره نیز
که شد خانه ضبط [illegible] حرام
زان جمله در یاد آن برده بار
که روشن برای شما دیده داد
کنون میدهد حق جزای شما
رسید نیا سو دار ز [illegible] نگاه
ز اهل حرم چون ز [illegible]
جنیدند با وی تو داری چکار
قضا برداو را براه دگر
که ایم سوی رحمت کردگار
و یا زانکه محروم از روی تو
شود راضی از روح با هم رسول
ولی از حرص طمع خود خموش
که حق را رسول شمار فروخت
نکرد او زبان همی بنده کول
نداری تو هیچ از صفات [illegible]
بهر سو [illegible] کرد از [illegible] جستجو
ازاو دید او صاف او [illegible]
رسانیدم [illegible]
تو را منذر و [illegible] نجات

یکی را [illegible] ناز با زنان
یکی کرده نقش او فتاده بخاک
ولی سید المرسلین [illegible]
نه کفتی ز نفرین سالار دین
نفر بود از حق طلبان [illegible]
شما [illegible] باشید ایشوم رشت
روایت کنند این علامه کبیر

آوردن ناجی منذر [illegible] برای رسول و دادن [illegible] احوال

نشسته [illegible]
که ایا ز شمار گشته [illegible]
جوان داد [illegible]
ز دیده جمال [illegible]
دهم این غلامان اموال
نمایید اگر مرا ای گروه
ز من بیش دگر [illegible] بار
قریب جوان [illegible]
جوان نزد بوجهل دین [illegible]
فرستاده [illegible]
تو [illegible] صاحب حرص [illegible]
پس از سعی بسیار [illegible]
[illegible]
بو [illegible] گفت احمد [illegible]
نه گفت [illegible] جواب نمو

رسیده دریده چو کل [illegible]
یکی کشته از ضرب [illegible]
چو کل عارض انور [illegible]
شود [illegible] اهل کین
برای [illegible] عدو
نهایت [illegible] کشتگان بهشت
که روزی جوانی چه بدر منیر
خط نو بر در خش [illegible] بود
غلامان بسی داشت او [illegible]
[illegible] رسول کریم
که شد [illegible]
[illegible] حیات
[illegible] کویم [illegible] مال را
از آن [illegible]
نمانده مرا از روی دگر
اشارت بوجهل نا اهل کرد
برادر بپای تامل [illegible]
[illegible]
ترا [illegible]
خبر یافت از صاحبان صفا
[illegible]
ترا [illegible] منذر [illegible]
که [illegible] بنده کو

که بر هر یکی رخت و بنه بار
فلان و فلان و فلان نامشان
بنی گفت بسیار اموال را
چو دانست آن ناجی [illegible]
که رمز قیامت [illegible]
ابوجهل چون گشت آگه ز حال
چو دید طمع سینه اش [illegible]
برآورد از ظلم [illegible]
بخنجر کمر [illegible]
کسی به کعبه فرستاد [illegible]
چه برداشت [illegible]
شد آن جاهل [illegible] سوار
گروهی بزرگان قوم عرب
بسوی بنی هاشم آمد خبر
ابوطالب یاور [illegible] سوار
کمر [illegible] چراغ حرم
روان شد ابوطالب [illegible]
[illegible]
ز جا [illegible]
چه ما را [illegible]
با [illegible] ابوطالب [illegible]
[illegible]
نبی گفت [illegible]

بهر باربست غلامی سوار
بود بر غلامی [illegible]
که [illegible] از بهر تو حال را
که [illegible] رحمت کردگار
کند بهر ناجی منذر طلب

جمع کردن ابوجهل اهل طمع را بجهت گرفتن اموال از رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم

بصد غصه [illegible] فریاد
[illegible]
همه گرفته بگردن و بال
کند او [illegible]
[illegible]
که [illegible] در غضب
که بوجهل افروخت از کین [illegible]

حمایت بنی هاشم و ابوطالب [illegible] دادن اشتران بجهت [illegible]

[illegible] سوی [illegible]
ز نسل [illegible]
[illegible] الحرم [illegible]
جراحات [illegible]
که باشید [illegible]
نمود از جناب [illegible]
ابوجهل چون [illegible]

غلامان که بودند [illegible] نفر
[illegible] سید حق [illegible]
محمد [illegible] عبد [illegible]
[illegible] تسلیم [illegible]
شد افغان [illegible] منذر رسول
که ای آل غالب ای انجمن
اگر یاری من کنید ای گروه
گرفته [illegible] مال را
[illegible]
یکی [illegible] تیغ از [illegible]
برای [illegible] طعم [illegible]
همین دم شود [illegible]
بگفت از چه قصد [illegible] کرده اید
ابوجهل [illegible] داد [illegible]
ز آل مضر [illegible] کنانه تمام
[illegible]
ز کیفیت حال [illegible]
که [illegible]
[illegible]

ببر هفت [illegible]
نماید [illegible] بارگاه
که از بهر [illegible]
[illegible] شفیع قیامت [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
اگر [illegible] بر من
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ازان کرده [illegible]
شده [illegible]
مبادا که [illegible]
[illegible]
که [illegible]
[illegible]
[illegible]
که این کار را [illegible]
که از فتنه [illegible]
[illegible]

ز مطلع [illegible]

ز مطلع [illegible]
[illegible]
که این ناقه را [illegible] تمام
بفرمان دارای [illegible]
ابوطالب [illegible]
که فردا [illegible]
[illegible]
[illegible]
کشیده [illegible]
[illegible]
نمود از جهالت [illegible]
بو گفت [illegible]
حکمت من [illegible]
برایم [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] بوجهل [illegible] رسول
چه گفت [illegible]
[illegible]
بحکم خدا [illegible]
بود حق [illegible] رسول انام
دگر گفت [illegible]

شود [illegible]
بوجهل [illegible]
[illegible] متاع غلام
[illegible]
بسوی ابوجهل اتباع او
[illegible] اموال را [illegible]
[illegible]
که [illegible] ناقه [illegible]
رضاش ابوجهل [illegible]
[illegible] صادق [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
برای [illegible]
کلاه [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ازین [illegible]
[illegible]
[illegible]
غلامان اموال [illegible]
بوجهل [illegible]

بو گفت ابوطالب [illegible]
نبی گفت [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
چو از گردش چرخ فیروزه فام
ابوجهل کاذب [illegible]
[illegible]
چنان [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
که [illegible] سرور مرسلین
[illegible]
[illegible]

که [illegible] اهل نظر
بگو با ابوجهل قوم عرب
ازان ناقه [illegible]
[illegible]
[illegible] میکنند با شما
بهر کس [illegible] مال را
[illegible]
[illegible]
[illegible]
سوی کعبه آمد [illegible]
[illegible]
نمایید امداد این ناقه را
بسوی تو [illegible] حاجت [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
سوی کعبه [illegible]
[illegible]
[illegible]
محمد حبیب [illegible]
[illegible]
[illegible]

زیبا شمردی ز اشک عین جهان آن
نباید رسالت بجهالت بر آن
دو باره نمود اندر شنه زلال
ذکر بخشاید و اهل صبح جود
که او صبح و ذوالجلال صبح خود
چو اشک کنی شنه زلال
مهل تا رود نام کرد و بدی
خدایا که او لات است بر
کج دار و مریز بر خود خبر
تو کشتی به از رود این بدی
دهان ابوجهل لعین آن بدی
زبان کار و شد شنه او بر خبر
رئیس ضلال و ضلالت بدی
غرض شد ابوجهل آن بدی
نه شنه گاه رانت کین
زهی جان ابوجهل پر فر و کین
رئیس خطاب رب العالمین بر رسول امین و راغم آنان
زهی جاهل عناد و تعصب قرین
بمکر و فریب این چنین رسول
زبان بخا و قوم مترین
ربودند مدت پس از اردین
جهان آفرین خواست تا خاکشان
عذاب آید و ریزه ریزه تنشان
کند خاک پاکیزه سیمای خاک
بغیر از پنج و یا مرد بود
که سوزد همه بدن پاکشان
که رخت از کجا آن از کجا آن
فرستاد حق آیه از کتاب
لبوی پنج مرده و او را نخفت
برون رود از این کار بیچاره
هدف باشد برای ماه هیچ
زهی مرد و مرد آن سوال امین
طلب کرد کشتن ز جان امین
که یارب کن این بی بدل را نگاه
در این بیشه بی چاره
بر ای کشتن شکم پر خشم
زبی لطف و بی رحمی و خشم
لشکر اعراب بی کیف
بود بهر ایمان سوی او
پس آن اهل شرک و خلاف
چو در دره سوی این آمدند
فذکر فان الذکری تنفع المؤمنین
بر شان کار عالم رفت
بمرد از کشش آن ملا بشرف
گهی بار و روی بمالا برفت
متاعی چهار و از خداوند باب
عذاب طیبان ابرهه و استغاثه او و تخریب عذاب
مبادا در این بیشه بی کسی
نوازد سمان سنگ بارا بزار
که مالک بود بار تخریب زار
در این شهر بر ما هجوم آورند
که بشکنند در خشم هجوم آورند
گشاده از آن بیشه
چه جاله که او هوای بی شمری
که اصحاب حبس حبشای پرزاغ
زهی بی مدار ستم الطاغ
خلاصه کرده فرمان ملا با بیه
نمیدوار کشته ان بیه
ما کان الله لیعذبهم و انت فیهم و ما کان الله لیعذبهم و هم یستغفرون
که ایزد بنده سنه قول کهنی
ز بیشه بسته رکن ان
نه بنیا که بنیاد عضب
بفرمی که ارکش ان بی طلب
پس ان به ملا سیه انبا
نه کشتی به ازدرد ان بدی
دگر باره انهم بر کشته بخت
کهان عاد او کشته بیخ بخت
رسانیدن بر کشتن ان
ولی خرابش ملا بر طرف داشتند
ز اهل عناد و تعصب قرین
که بر قهر کرد بی حجت تام
زبس ان خباثت فزود بشر
خلایق بیاید بر ان اردین
برون کیفر تیغ قهار قهر
جهان آفرین خواست تا خاکشان
که رخت از کجا آن از کجا آن
فرستاد حق آیه از کتاب
بمیرد از بنی یا مرد بود
که سوزد همه بدن پاکشان
لبوی پنج مرده و او را نخفت
که رخت از کجا آن از کجا آن
فرستاد حق آیه از کتاب
برون رود از این کار بیچاره
هدف باشد برای ماه هیچ
زهی مرد و مرد آن سوال امین
طلب کرد کشتن ز جان امین
که یارب کن این بی بدل را نگاه
در این بیشه بی چاره
بر ای کشتن شکم پر خشم
زبی لطف و بی رحمی و خشم
لشکر اعراب بی کیف
بود بهر ایمان سوی او
پس آن اهل شرک و خلاف
چو در دره سوی این آمدند
فذکر فان الذکری تنفع المؤمنین
بر شان کار عالم رفت
بمرد از کشش آن ملا بشرف
گهی بار و روی بمالا برفت
متاعی چهار و از خداوند باب
عذاب طیبان ابرهه و استغاثه او و تخریب عذاب
مبادا در این بیشه بی کسی
نوازد سمان سنگ بارا بزار
که مالک بود بار تخریب زار
در این شهر بر ما هجوم آورند
که بشکنند در خشم هجوم آورند
گشاده از آن بیشه
چه جاله که او هوای بی شمری
که اصحاب حبس حبشای پرزاغ
زهی بی مدار ستم الطاغ
خلاصه کرده فرمان ملا با بیه
نمیدوار کشته ان بیه
ما کان الله لیعذبهم و انت فیهم و ما کان الله لیعذبهم و هم یستغفرون
که ایزد بنده سنه قول کهنی
ز بیشه بسته رکن ان
نه بنیا که بنیاد عضب
بفرمی که ارکش ان بی طلب
پس ان به ملا سیه انبا
نه کشتی به ازدرد ان بدی
دگر باره انهم بر کشته بخت
کهان عاد او کشته بیخ بخت
رسانیدن بر کشتن ان
ولی خرابش ملا بر طرف داشتند
ز اهل عناد و تعصب قرین
که بر قهر کرد بی حجت تام
زبس ان خباثت فزود بشر
خلایق بیاید بر ان اردین
برون کیفر تیغ قهار قهر
جهان آفرین خواست تا خاکشان
که رخت از کجا آن از کجا آن
فرستاد حق آیه از کتاب
بمیرد از بنی یا مرد بود
که سوزد همه بدن پاکشان
لبوی پنج مرده و او را نخفت
که رخت از کجا آن از کجا آن
فرستاد حق آیه از کتاب
برون رود از این کار بیچاره
هدف باشد برای ماه هیچ
زهی مرد و مرد آن سوال امین
طلب کرد کشتن ز جان امین
که یارب کن این بی بدل را نگاه
در این بیشه بی چاره
بر ای کشتن شکم پر خشم
زبی لطف و بی رحمی و خشم
لشکر اعراب بی کیف
بود بهر ایمان سوی او
پس آن اهل شرک و خلاف
چو در دره سوی این آمدند
فذکر فان الذکری تنفع المؤمنین
بر شان کار عالم رفت
بمرد از کشش آن ملا بشرف
گهی بار و روی بمالا برفت
متاعی چهار و از خداوند باب
عذاب طیبان ابرهه و استغاثه او و تخریب عذاب
مبادا در این بیشه بی کسی
نوازد سمان سنگ بارا بزار
که مالک بود بار تخریب زار
در این شهر بر ما هجوم آورند
که بشکنند در خشم هجوم آورند
گشاده از آن بیشه
چه جاله که او هوای بی شمری
که اصحاب حبس حبشای پرزاغ
زهی بی مدار ستم الطاغ
خلاصه کرده فرمان ملا با بیه
نمیدوار کشته ان بیه

وکین وران سوی دریا دوند
نماند ز ایشان کهان پا بجا
نبود ز ایشان کهان پا بجا
بنیاد ز بیخ این مسجود نام
گهی رو بر شت گهی پا بپیش
نبود ز ایشان کهان پا بجا
یکایک سوی مکه بازا مدند
گروهی بر ظرف ز قایم تمام
ز اشکوه سوی دریا بدان
برا جان ظلم اهل صف
ز پیکار چار پا سر ز ا مدند
بجستند ز هار از مکیان
و ز انبیا بلیک کرد ایدکار
ز ران رشتی ا مد شان
گهی او ز ایشان بجست و گهی
نبود ز ایشان کهان پا بجا
نبود ز ایشان کهان پا بجا
بنیاد ز بیخ این مسجود نام
گهی رو بر شت گهی پا بپیش
نبود ز ایشان کهان پا بجا
یکایک سوی مکه بازا مدند
گروهی بر ظرف ز قایم تمام
ز اشکوه سوی دریا بدان
برا جان ظلم اهل صف
ز پیکار چار پا سر ز ا مدند
بجستند ز هار از مکیان
و ز انبیا بلیک کرد ایدکار
ز ران رشتی ا مد شان
گهی او ز ایشان بجست و گهی
نبود ز ایشان کهان پا بجا
نبود ز ایشان کهان پا بجا
بنیاد ز بیخ این مسجود نام
گهی رو بر شت گهی پا بپیش
نبود ز ایشان کهان پا بجا
یکایک سوی مکه بازا مدند
گروهی بر ظرف ز قایم تمام
ز اشکوه سوی دریا بدان
برا جان ظلم اهل صف
ز پیکار چار پا سر ز ا مدند
بجستند ز هار از مکیان
و ز انبیا بلیک کرد ایدکار
ز ران رشتی ا مد شان
گهی او ز ایشان بجست و گهی

نبود درست عیبی همه‌ان
پس خواجه عهد هر مهان
ار یکی فرزند خود نامه‌ان
نیارند اگر به یکران ره برد
شتابند کز ارم بجای قدم
پس انگه فرزند خود نامه‌ان
رسید نامه شد ارجمند
شد ار خواجه ایمن بر دار
که او دیده شد کهن گرد شد
با خلص از اهل ایمان شدند
پس از هجرت حضرت مصطفی
چو در عرض سه سر بر وی
چو از هجرت احمد حصن بر
پیاسا فیاز ار بجای رسول
بمن بحر طه ده زخم قدم
چنان ساز شد دهم زان
دید پادشاه الهم لا تحزن
کند صحبتش بر و نامه
چو شد سال اظهم بر
زنا خود که دیده ذو
کنت بر جعفر
پیامبر اسلام او را

مضامین دیگر که در نامه بود
برایی نهجت با وکردم
مرا نیست تقصیر ای خواجه
که ای دهم من بر فشار تو
نوشتم جمیعی دگر با بسه
که قبطی با نام او ماریه
فرض شاه با پادشاه حبش
نه یار شه رسالت پناه
نوشت و نزد حکم او بازگشت
نجاشی نهفت حسن شد روان
که با اهل ایمان رسول مجاز
عهد کردن مشرکان و نامه نوشتن و مهر کردن
که ترک معاطه و مواصله با هاشم خواهند و بر شعب
الیشان بار رسول خدا به شعب

بر پشم دل دیده ام نم
که از ره دری نامه بشتاب زود
کرایی تراند از ابراهیم زنجان
از یک سوی تو کردم
مرا نیست تقصیر ای خواجه
اگر مهت فرمان بگردان
که ای دهم بر فشار تو
نوشتم جمیعی دگر با بسه
بدایا کز ان جمع یکتن
بر ابهم اندر اولها بیار
دل اهل تو جمله معبوث
بدست محمد مسلمان شد
نشستم و نیز دو وی صفا
جهان افرین کرد رفع
که با اهل ایمان رسول
نوشتند نامه بر مهر او
رسیدم بر شعب ابوطالب
بخواندند نامه بر او
شنود آنچه پرداز نامه
که دل شاد از ان و بیدار
شنود آنچه پرداز نامه
بطرب بود از نوای
شنود باد و بیش ای
پیامبر ای نوسوار قلم
دل انش کین رشته
بخاک شیر مطیع رسول خدا
ز اسلام گشته بر
بدین محمد نزد یک دو

نزه ای اضطراب قلم
پس انش شور عناد و نفاق
زاد اندر ما شیم نقمه عجب
که از ان ما شیم گشتند اجتماع
کنید ذخره و خرد مند
برایش بنا نهاد ز چار سو
چه خدا لا بایش و مند
بر نهند خان محمد به حالت
نبشتند در نهند چندان او
نوشتند نامه بر نهم
یکی منصف انان انجمن
کدو می بر سیم
پس انصاف نگاه امد خبر
که گردند با هم عرب اتفاق
بپیوسته اتفی فوز
چهل و دو نهان انجمن
که بیمور فرق جلیب خدا
چه پیغم گشته محمد ملالت
پس انگه ان شیر
برا ورده انسینه
چه در ره بسی
بر ان نهاد ان
بر نهاد ان
بنا نهاد ان

نهود نهاد ور دفع خیانت نهم
نهود نهاد چنین اتفاق
بان نشان بارشد بو طالب
نشستند با هم ایام
بان شه نهم نه کهتر و نهاد
در امد شه کهتر و
خود ان شه ز مشقت
نهاد ز امر پیکس
ب نهاد مر جانوان
هم سه کد نه جان و طالب
که د مطعم ابن عدی
خبرشان ابو طالب از عهد کفار و نقض
منیخ در بست با پنا شم بشعب محاصرت
نشستند در عهدان نامه
چنین نهم کرد نهاد
پنا شم بهران نامه
که اری بجای خدای
نخواهیم از دست
چه خود محمد جان
در ان شهر بر زمین
بران جانوان کش
نهاد ز دست
نهود نهاد طرف

برهنه پا نان جویش
که از بهر قتل محمد
نهود نهاد هم در ان نامه
کنید نگهتار ان پیوش
که اهل ان ایشان
بنا چار دست از
که د تین نهد
بشور نهر وی کرده عرب
بنرکان جاهل دلیران جنبش
نکین پنا هنته انجمند
که ظلم ان حرب ستم
نخواهیم شد زنده انگاشته
بسوی ابو طالب
چنین نهم کرد نهاد
که اری بجای خدای
نخواهیم از دست
چه خود محمد جان
در ان شهر بر زمین
بران جانوان کش
نهاد ز دست
نهود نهاد طرف
نمی شد روزانه

سوی خانه مصحف
به پیوش
که اهل ان ایشان
کنید نگهتار ان پیوش
که اهل ان ایشان
بنا چار دست از
که د تین نهد
بشور نهر وی کرده عرب
بنرکان جاهل دلیران جنبش
نکین پنا هنته انجمند
که ظلم ان حرب ستم
نخواهیم شد زنده انگاشته
بسوی ابو طالب
چنین نهم کرد نهاد
که اری بجای خدای
نخواهیم از دست
چه خود محمد جان
در ان شهر بر زمین
بران جانوان کش
نهاد ز دست
نهود نهاد طرف
نمی شد روزانه

نزه ای اضطراب قلم

تو با ایزدان ای سرشت پسر — زنان مینوا ایزدان را برفتن — خلا کچه چه ازان زنان نام تاش
بخیره ازان تیت کو پی شد — ازاو سوی خلد برین رو نهاد — عادم ادای شد ازان خوبی
زنان مرغ وحش هراوه ر — برو نرفت ازان سای فرمان خوط نمانز — زنگ تی لاجا جاب نمود
بران شش گنهاد کو ر لعه — پس خلا گفتن خوط نمانز — باین دین رسول جاز
ذ شاه که از بر ایاک جلس حیات — پس گفتن سی ل خدای احد — بدت مقتاس شش خلق پیر
چه بعد ازاو غالب گنام — گنه در بر سیده پشاه — سوی کو راو عفش او ایر
براو سخت ترش دل شیطین — بگو روی ار خمت کرد کار — در راه متقیه پر برو رد کار
گذار زان طایفه رو بدین — خلا چه روالت بر ایاک — رسول خدا چه دکار شد — دران خان چه ول شد
بطایفه پران رسول فرخ — روالت رطایف زنه السلام — که هر خلق حجت پاید تمام

روشن رسول خدا به طایفه امت کردن و انکار کردن ان طایفه حضرت را

که بود نذار عوت پاصنیب — چه سعد و پایل دیر سیب — که ان مرسه بود نذا ولاد عرو — دران طایفه حضب نمی
بایشان چه کرد تکلف دین — دکر یاری فرقه مومنین — پس گفتن فران لعین پاب — بشنه م انکه ذ
غود نذ اقوام خود لگاه دیر — برا یز ای السید پا نظیر — پس گفتن فرم بر بخت از فطر — که فشنگ تعه ی گیر
سلطان دین موحه گذار شک — بخشنه ، ای اور شیک — روا گفت خون از تعظم قوم
زان ان گفت رحمت کر کار — کر نیز ان قوم زه را فطر — زان گفتن ای ما مدار العرض
زه گنذار بر قطیم حق — بروں پیر زخان انس پیر زاه — که هر خلق حجت پاید تمام

وصف برگشتن رسول خدا از طایفه دیدن کشیده

دون دیدار شه کان ام — پاسود و رسید پاد گاه — دران باغ کرد نه دم
یکی شیده بود یکی جنه بود — زین مریکا سگاه فون زیبود — که بود نذ مرکب غلام جهل
و ایا نذ نه ماه ساه ابهر — شنا نذ از فضای خدا یکی — بگفتنه با یک غلامی که بود — بهب الشان دیا یاد جود
که گذم نگیو نهاد ار طبقی — پا ر نیز نه ذ یک جب حق — چه اور از نحکم الشان غلام — طبق سلا نه ذ یک جنه الشان
بوه گفت از بحمت کر کار — که تو از پشه ی کان خدا — بگفتنم الشه دستوی — رشیه ی که نش بنه ی
چه گفت دشیه را نقطا — تر اکرده ازه و رخه جدا — غود ای ذ دهم از سول ام
دکر دعوت ان پاسلام کرد — پا یز تبلیغ پیغام کر — زنا نلاه نبذه فیق — ظهیر
بسلم او دیه ذ ان ایرا — بخوا نوی چه نذه چه الله ا — پس گاه مشه رحمت الشه تعه م — که مهت او جناب سول ام

چو هو ان غلام از کر وه هو — صفا پ ش در کجت پاید بود — جنا پ ت اخ ار اشتا خشت
بپا پای او در سجود او فتا — پسیشه نوس شار افتا — غلام سیه رشت دل
بگفتنان ان خلجان نمود — کر دی چه ابرا احمد جود — نمودی چرا برا و ایکار
بگفتنان ان مشرکان بر — بشیه ام صنف ذ ریت — بهار زیده ماه لگا خشتم
بگفتنان ان مشرکان بر — خورای غلام از نجی و پ — کر بود نذ خود ان ابر خشتم
بقهر یاد کر اند و حق استان — بر شیه طین نس — بگفتنان ان دشن ق
که پاید بار سالت — قدم زد دران باغ در عرض — بنزیدر دم از کر سی قدم
زاحوال خود شه مستفعل — بان پا نا نزدیک ی سید — که او سلا پ ت پاید بلند
بنا ن ش عرش تا پی سید — بگفتنان ان بشر نزد — بگفتنان ان بشر نزد
قذ ذ پا کر ان بر ده خدا — همه شرم سار ازبنان بود — ه گر دال اخ اطرنشه
زهیت چنان سان نفوذ — ان گفتن شیه ابطا یفه را — که ار سوا نش رنا در ها
بقهر یاد کر زیر ن خانه — رفیق پاد ران حادثه — رطایف غود نذ چو ان هیت
پکر در زیر نخله نزول — اعاکر د ان نلاگر سول — که بود نذ ذ ریه ی ها
چه بهرت کار گر ان نلاگر — نم در برخوم خود ان نلاگر — شفاعت عامم من ان
خلایا ته پرورد کار ی — بسی ی خوش ش ذ ان — سوی دور کرخه نفوذ
زیر بت بت و کر اچه — ما نیت با یا چه بود عضب — ز اساحت عاقبت
بود چ پ ش ذ ان — کنم نم ز ان بخش ا کر — نه ایا ی یکی ا بود
کمر از ت کش چان نوا — پندان ان خه سند او — پکر ی بهر کار ز ی او
چه ش اهن ز ان ز مین — شا ذ ا پد ا ستی ها — کر د داز کفه ی فتک
چنان کر بخشنا ایل چ — کر بخوا ت از ماه ما ی خو ش — و ایا ظهو ا ثر در کر و
پس بعثت خاتم انبیا — ان طایفه را حضرت پیغمبر از بعثی خدا ی عز

مرض انرسول خدا ی طایف و ان طایفه بدیدن حضرت

مرض انرسول خدا ی طایف — چه در سالا طایف ر کذ سید — که هر خلق حجت پاید بلند
پا هر کر از نظر — فرسته بود کر چه شیه پر ی — کر د دل هر ز کفر پان — نمود نذ این حی نل خ ل

پس نخله حرام پت الحرام — پا عمیه پت خ الحرام — که ایمان نمانذ ا ت ر دین
بوه گفت شما هر وپا ر رفیق — بگفتنه سوی الشن ان شا فق — که ایمان نمانذ ا ت ر دین
کنی عمر ذ خ ب ن ما تمام — کنی سعی طوف پ ت الحرام — بگیر ذ ا ز ه ر ا ف ق
رسید ر ب ند پ ه عام ف — بگفتنان ار ز ه ر ا ف ق — سوی کعبه ا ز ه ر ا ف ق
نمانیذ اکر ت ران ا د ا ز ین — که نم نم نم ذ ذ ش ن ل ا ز ین — سوی کعبه ا ز ه ر ا ف ق
کنم ت ر ب ار ی چه کار ی ک — نمانذ برای من این جا ر ی ک — که ایمان نمانذ ا ت ر دین
امان خا ت از وی بر ار ی ل — که تو از پشه ی کان خدا — سوی کعبه ا ز ه ر ا ف ق
ز مطعم امان ب ش بهر سول — کمر ذ ان کسه ر مغ ها ط ل — که ایمان نمانذ ا ت ر دین
مکن بهچ اند شه از هیچ کس — بغود نذ ا ز طریق ت ول — سوی کعبه ا ز ه ر ا ف ق
کذ ار قهم بو د ند ر شیه بود — که هر خلق حجت پاید بلند — که ایمان نمانذ ا ت ر دین
پ ان ان امان بر عمر سول — که هر خلق حجت پاید بلند — سوی کعبه ا ز ه ر ا ف ق
روالت سوی کعبه یا مقر ش — که هر خلق حجت پاید بلند — که ایمان نمانذ ا ت ر دین
کذ ار ید پا یی ط ا ف ب ت — بگفتنان ار ز ه ر ا ف ق — سوی کعبه ا ز ه ر ا ف ق
طلیعه ر پیه و ا ن عا ی — که هر خلق حجت پاید بلند — که ایمان نمانذ ا ت ر دین
که سوی مطعم ا ه ا جهل خ ت — نظر کر د ز مطعم ان عا ی — سوی کعبه ا ز ه ر ا ف ق
چه کر د یا ز عر ه فا غ ب ع — که هر خلق حجت پاید بلند — که ایمان نمانذ ا ت ر دین
که سوا یی ان ما ا ر ح ر — کنذ ان فوا ه خا ک ب — سوی کعبه ا ز ه ر ا ف ق
چنین گفت مطعم به ا ج — که ا ت ر ن را نکنین — که ایمان نمانذ ا ت ر دین
که ا ت مطعم ر فذ ا ز ا ک — ذ ا کر د ب ر ی ب ر ا ن — سوی کعبه ا ز ه ر ا ف ق
نمانذ چه ر ن ر ا ن ا ن — ه ر ه ر ی ب ر ا ن — که ایمان نمانذ ا ت ر دین
ه ر ه ر ی ب ر ا ن — ه ر ه ر ی ب ر ا ن — سوی کعبه ا ز ه ر ا ف ق
د ر ا ن ع م ب ر ا ن — غود ی ب ر ا ن — که ایمان نمانذ ا ت ر دین

کذ ار ید ه ر ا ف ق ز ا ن ج — سور ید ه ر ا ف ق ز ا ن ج — سوی سا ح خا نه ر ه ا و ید ه
ز ان ج ه ر ا ن ی ا ه ر ا ج — پا ه ر ا ن ی ا ه ر ا ج — ان ط ف ا ن ر ه ا و ید ه
که ان م ر ه ا ن ز ل ر ه — ه ون ا ز ه نه ا ن ز ن — ر سید ه ا ر ا ن ش ن
ا ن ا ن ا سعد ا ن ز ل ر ه — ذ کان عبد قبل ا ز ه ید — ر سید ه ی ز ب ت ض ر
بگه ت ا ی ه ر ه ا ی ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ش ک ا ن ش ه ر ج و
یکه ت ا ن ا ن ا ن ا ن — چه ه ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن گ م ز ن ا ت ا ک ج و
ا ن ا ن ا سعد ا ن ز ل ر ه — ذ کان عبد قبل ا ز ه ید — ر سید ه ی ز ب ت ض ر
بگه ت ا ی ه ر ه ا ی ا ن ا ن ا ن ا ن ا ن — چه ه ا ن ا ن ا ن ا ن — ز ن گ م ز ن ا ت ا ک ج و
ا ن ا ن ا سعد ا ن ز ل ر ه — ذ کان عبد قبل ا ز ه ید — ر سید ه ی ز ب ت ض ر

خبر میشود زه [illegible] بود / که با [illegible] بیرون ابا از مکه فوج
بشهر مدینه شود پادشاه / [illegible] ز اعراب نماید [illegible]
بپرسید اسعد که او در کجاست / بگفتا عقبه که در کوه هاست
ولی سید از مردم شهر هم / ولی شوکت لشکران چه کم
سپهدار ملت شناسد مقام او / دران جایگاهست امام او
بجز هو سه هم حج عمره بر او / نبی ایا از دره [illegible]
نشسته بنزدیک حج [illegible] / کند دعوت اهل عالم [illegible]
ترا در مقید بدان جایگاه / مده گوش بر حرف او هیچ گاه
که بسیار دل [illegible] سخن / زبانش [illegible] جلوه [illegible]
کلامش بعنوان امین [illegible] / در امنین [illegible] باید زنجا
بگفت اسعد که [illegible] طواف / بیا بر از ان جای [illegible]
مرا چون از ان [illegible] چاره / توانم [illegible] بو چاره
بگفت عقبه که در [illegible] / بنزدیک جمع کن [illegible]
که از پیش او چون نمائی گذر / بنیابی از او [illegible]
ابریشم [illegible] چاره [illegible] / بمسجد [illegible] بهای طواف
زاف نه عقبه [illegible] / پر از پنبه چون [illegible]
گذر کرد چون نزد خیر البشر / لبهایش [illegible]
دل ببیل [illegible] سکوت / زهم [illegible]
چه میشود [illegible] بر جا طواف / بشرط [illegible]
بر [illegible] / نباشد [illegible]
گرد [illegible] شهر [illegible] / بشهر [illegible] روم
براو [illegible] / رسانید بر اسمان [illegible]
که امد بسوی رسول انام / بر [illegible]
که بهتر [illegible] السلام / چه گفت [illegible] صلاح
که حق این تحیت بما داده [illegible] / که بر اهل جنت [illegible]
چه از سلام علیکم جواب / بان [illegible]
بپرسید اسعد که سوی چه خبر / کی دعوت مردم [illegible]
بگفت کویم [illegible] / شهادت [illegible] گرده کار
مرا نیز [illegible] / برای خداوند عالم [illegible]
نماید [illegible] / برای [illegible]
نماید پیدا بما در [illegible] / مپوشید [illegible]
زهم [illegible] / سازید [illegible]
بپوشید چشم [illegible] / سازید [illegible] فنا
مرد [illegible] / مکر [illegible]
مپاشید [illegible] / مپسود [illegible]
ناحق ز مردم [illegible] / مکر دید [illegible]
بپر [illegible] / بیابید ازعین غفلت بهوش
زلفظ [illegible] خیر الانام / چه اسعد [illegible]
دل [illegible] روشن [illegible] یقین / درامد ز روی [illegible]
شهادت [illegible] / [illegible]
بگفتا خدایت [illegible] / تو [illegible]
غریبم [illegible] / ز اهل مدینه [illegible]
شکسته [illegible] / بهم [illegible]
کمانم [illegible] / شود [illegible]
[illegible] گذاری قدم / باصلاح [illegible] اکرم
ازان [illegible] کدورت [illegible] / بر [illegible]

گرامی تر از تو در این سرزمین

گرامی تر از تو در این سرزمین / نباشد کسی اهل ایمان امین
رفیقی مرا هست از قوم من / اگر او ز من بشنود این سخن
که بر دین اسلام داخل شود / همین مدعا زود حاصل شود
دمی دین حق را پذیرد روان / برافتد خلاف عناد از میان
مرا هست از او [illegible] امید / که ما را ز خدمت کند رو سفید
کشد از رخ مطلب ما نقاب / برارد ز نو بخت ما را ز خواب
جهانگیر گردد ترا حکم حق / شود سینه دشمنان تو شق
بحق خدا و به پیغمبر که بود / [illegible] شنیدیم خود از نمود
که پیغمبری در سواد حرم / شد از برای هدایت علم
نماید بشهر مدینه مقام / کشد از برای خدا انتقام
کند کار این خاندان درست / بفرمان فرمانده سخت [illegible]
از انجه [illegible] اشکبار / برای تو بودیم در انتظار
بحق خدا و [illegible] / که رو کرده بودیم [illegible]
که شاید بجوییم پناه از قریش / بامداد دیدیم سپاه از [illegible]
که از [illegible] / برار [illegible]
به تقدیر دادار بالای جان افرین / مرا بخت اقبال امد قرین
فشار [illegible] بشتافتم / به از انچه میخواستم یافتم
[illegible] الکاه ذکوان قیس [illegible] / سوی اسعد امد به دوستی رفیقی
بگفت اسعد [illegible] / که باشد [illegible]
بودان [illegible] / بشارت از او داده گفتار [illegible]
برای [illegible] / نماید بشهر مدینه مقام
شود خلق را [illegible] / کند دین این حق را قوی
[illegible] / همان لحظه اسلام کرد اختیار
[illegible] / بگفتند با سید المرسلین

التماس اسعد و ذکوان که احدی را به مدینه بفرستد و فرستادن خواجه عالم مصعب ابن عمیر را

که [illegible] / [illegible] یقین
بهمراه ما سوی یثرب بیا / که تعلیم قرآن نماید بما
[illegible] / ره دین ایمان نماید بما
بحکم نبی مصعب ابن عمیر / روانشد [illegible] خیر
که [illegible] / بجا اند بایین اسلام دین
رفیق رسول خدا در [illegible] / دگر [illegible]
چه مرغی که ریزد پر و بال او / از ان [illegible]
[illegible] / چه تصدیق قول [illegible] کرده بود
ز تحقیق اسلام اورده بود / [illegible]
ز مال [illegible] / بنا [illegible]
[illegible] / چه شو [illegible] دارد [illegible]
ویا او زده بر جهان [illegible] / زجان گشته [illegible]
بنور یقین دل [illegible] / [illegible] حکم [illegible]
[illegible] / که [illegible]
چه با او [illegible] / [illegible] رب العباد
چه هر [illegible] / [illegible]
[illegible] مبلیل [illegible] / کشود [illegible]
بمنزل [illegible] اسعد امد [illegible] / بقانون ایمان [illegible]
[illegible] / سوی [illegible]
رسانیدا [illegible] معتبر / [illegible] خبر

[illegible] اوصاف او [illegible] / بوجهی [illegible]
سوی دین اسلام [illegible] / بانعام [illegible]
باین دعوت [illegible] / الکنی یکی [illegible] عرب
[illegible] / [illegible] بتوفیق [illegible]
بنخوانت عبد الله ابن ابی / دلالت باین دین [illegible]
بهر روز [illegible] مصعب [illegible] / [illegible]
در این کار [illegible] / که بهر [illegible] شود کار [illegible]
چو [illegible] اجابت [illegible] / رضا [illegible] یقین [illegible]
زان پیش [illegible] / ولیکن [illegible]
در [illegible] / [illegible]
[illegible] / بحکم نبی مصعب [illegible]
[illegible] / [illegible]
چه [illegible] / [illegible]
[illegible] / که او [illegible]
دران [illegible] / [illegible]
[illegible] / با غازان کار [illegible]
باقبال فیروز بخت سعید / ازان [illegible]
چه میخواست اسعد که [illegible] / [illegible] رسول انام

بردن اسعد ابن زراره مصعب را نزد قبیله اوس

بوقت روزی [illegible] / بردی بود [illegible]
[illegible] / شود مصعب [illegible]
مطیع [illegible] / هم ال اولاد عمرو بن عوف
اگر او نماید [illegible] / شود [illegible]
در اید باسلام [illegible] / شود حلقه [illegible]
کند سعد اکبر با سعد [illegible] / ز سعد بن [illegible]
بنوعی شود [illegible] / که خواند [illegible]
شود روی [illegible] / [illegible]
برای [illegible] / بر [illegible]
بکنت [illegible] / در [illegible]
[illegible] / در [illegible]
رسید [illegible] جمعی ز اوس / [illegible]
زده حلقه [illegible] / نماید [illegible]
گرفتند ان مرد [illegible] / [illegible]
بر اقوام مصعب [illegible] / که از نور حق [illegible]
ازان [illegible] / و [illegible]

خبر یافتن سعد معاذ از ورود اسعد و مصعب نزد قبیله و فرستادن او اسید ابن حضیر را بمنع ایشان و اسلام ...

که [illegible] / [illegible]
که با اسعد [illegible] / کلامی که کرد [illegible]
[illegible] / در انوقت [illegible] اسید [illegible]
[illegible] / [illegible]
بگفت سعد معاذ [illegible] / همای سعادت [illegible]
شنیدی که اسعد [illegible] / بهمراه [illegible]
[illegible] / برو منع او کن ازاین ماجرا
دهان [illegible] / [illegible]

اسید [illegible]

اسید [illegible] / روانشد اسعد چو دیدش [illegible]
[illegible] مصعب [illegible] / بود ار [illegible]
اگر شود داخل [illegible] / شود [illegible]
برای چنان [illegible] / [illegible]
[illegible] / رسید [illegible]
با سعد [illegible] / فرستاده [illegible]
که بر خیز [illegible] / مبادا [illegible]
[illegible] / که [illegible]
چنین گفت اسعد [illegible] / ترا [illegible]
[illegible] / در این امر [illegible]
اگر [illegible] / باقبال [illegible]
[illegible] / ره [illegible]
که ما زین [illegible] / [illegible]
چه [illegible] / با مصعب [illegible]
بر او خواند [illegible] / که از نور ایمان [illegible]
به [illegible] / که هر کس [illegible]
چه باید کند گفت [illegible] / [illegible]
[illegible] / بپرسید از مصعب [illegible]
شهادت برای خدا و رسول / دهد تا شود او ز اهل قبول
دو جامه نماید [illegible] / [illegible]
[illegible] اسید از دل و جان [illegible] / در افکند با جامه [illegible]
کند [illegible] / [illegible]
[illegible] بتلقین مصعب [illegible] / شهادت [illegible]
تن جامه [illegible] / [illegible]
ادا کرد [illegible] / برای خدای [illegible]
برای محمد [illegible] / [illegible]
کنون میروم سوی [illegible] / باسعد [illegible]
[illegible]

برگشتن اسید نزد سعد معاذ و اوردن او [illegible]

چه برگشت [illegible] سعد / رسید [illegible]
[illegible] / [illegible]
چه امد سوی سعد [illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
بگفتا [illegible] / بگفت [illegible]
زرخم [illegible] / [illegible]
چه [illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
چه [illegible] سلام [illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
بر او خوانده [illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
[illegible] / [illegible]
فرستاد [illegible] / [illegible]
در او در [illegible] مصعب [illegible] / سوی خانه [illegible]
بگفت [illegible] / [illegible]

پس آنگاه سعد سعادت پناه
ندا کرد کای آل عمرو بن عوف
که امروز نبود دگر پرده باب
بگوئید ای قوم فرخنده فال
بهر چیز فرمان نمائی بر آن
مگر آنکه آئید بر دین حق
برای محمد کنید اعتراف
بود این پیمبر همانکس که بود
بیائید ای قوم بر دین او
شد از بهر اسلام بیدار و آگاه
فرستاد مصعب به بیت الحرام
کز اقبال فیروز بخت سعید
در اسلام گردید شان آشنا
پس از آنکه واقع شد او را صفوف
چنین است دین خدا را رواج
چنین داد فرمان جناب رسول
ز مکه بسوی مدینه رود
پس آنگاه یک یک ز ارباب دین
چه داخل یثرب زمین می شدند
بهر خانه هر کس نمودی مقام
بقولی دیگر پیش از این داستان
بقولی دگر شرح این داستان
که از قوم خزرج سوی آن سفر

رفتن سعد نزدیک قبیله عمرو بن عوف و در آوردن ایشان را باسلام

مدارید از غیر حق بیم و خوف
نباید که ماند کسی در حجاب
مرا در میان شما چیست حال
نباشیم ما غیر فرمان بر آن
در آئید در طور آئین حق
ز پیغمبری با دل پاک صاف
عیان وصف او بر زبان یهود
بپیچید سر را ز آئین او
بر افتاد از اوس و خزرج بجای

بیائید سوی صفیه کبیر
چه گشتند جمع آن گروه سترگ
بگفتند هستی شریف و بزرگ
بگفتا حرام است بر من کلام
بیکتائی حق شهادت دهید
ستایش خدا را که دادار کرم
بحق خدای نشیب و فراز
پس آن قوم یکسر مسلمان شدند
بآئین ایمان برادر شدند

روان شد بسوی قبیله زراه
زن و مرد و نوخاسته بکر و پیر
از ایشان بپرسید مرد و بزرگ
نگهدار ما همچو گله ز گرگ
ز گفت و شنو بر شما خاص و عام
وزان بخت خود را سعادت دهید
نشان از محمد بما در حرم
که او را بعالم کند سرفراز
همانروز از اهل ایمان شدند
بهم در طریقت برابر شدند

فرستادن مصعب نامه به خدمت جناب رسول امین و عرض احوال اهل مدینه

بدو گشت مرغ دل سعد صید
بفرق سر قوم آمد فرود
که دور است از سینها اختلاج
که هر کس نموده است دین را قبول
بسوی وقار و سکینه رود
گریزان ترسان ز ارباب کین
باوس و خزرج قرین می شدند
شدی صاحب خانه او را غلام

روان شد سوی آشیان سپهر
ز تاثیر سعدین در هر گروه
چه شد عرضه معروض خیر الانام
باو مینمایند قومش عذاب
رود سوی انصار با دین خواص
ز یثرب زمین مینهادند رو
پس آن قوم آن قوم را اختیار
چنان بستی از بهر خدمت کمر

بر آن سرو طایر بیفزود مهر
رسیده است آئین حق را شکوه
دل مومنان شاد شد خاص و عام
بضرب شکنجه از او رفته تاب
شود از عذاب شکنجه خلاص
باهل یقین میگرفتند خو
بخود مینمودند در آن دیار
که هرگز نه بندد بسر بر بار

رسیدن شش نفر از اهل مدینه به خدمت رسول بیقرینه و اسلام ایشان و در سالی دیگر دوازده نفر آمدن و ایمان آوردن

بنوعی که معروض شد در بیان
چنین است از گفته راستان
بعمره نهادند رو شش نفر

یکی عون بن حرث

یکی عون بن حرث و اسعد دگر
دو فرزند عامر یکی قطبه بود
که از ساکنان حرم نیستید
نبی گفت در آنجا یکدم مقام
نشستند آن مردمان عزیز
تلاوت نمود از کلام مجید
بگفتند با هم که والله این
همان به که از قوم خود بیشتر
شدند از دم سید المرسلین
عیان شد در آن شهر یا دین
مشرف به پابوس خیر الانام
در آن جا نمودند بیعت تمام
چه این بیعت اول سرانجام شد
در این سال از حکم آن شهریار
چه شد سال دیگر ز یثرب زمین
مناسک بنحوی که باید ادا
بسی اوس و خزرج مسلمان شدند
بگوئید آیا به جان و تن
شما هم در آئید بر راه دین
نبی گفت دارد اگر این بنا
دویم روز از روزهای منا
بیائید یک یک ز شیخ و ز شاب
چه آن روز بگذشته آمد بشام

دگر رافع ابن مالک سپهر
دگر کهتر و نام او عتبه بود
بگوئید ما را که خود کیستید
نمائید تا بشنوید این کلام
کشودند گوش دل و دیده نیز
بر آن قوم با وعده و با وعید
بود آن رسول کریم امین
بیاریم ایمان به خیر البشر
ز انصار دین هم از سابقین
در اقوام آن قوم بر اجنبی
در آن جا شدند آن جماعت تمام
که دارند رسم اطاعت نگاه

چهارم بود جابر نیکنام
رسول خدا را عیان در حرم
بگفتند از اهل یثرب دیار
که از حی جان آفرین آمده
پس آنگه حبیب خدای ودود
چه آن مردمان سعادت ایاب
که از مقدم آن رسول مجید
همانا بتوفیق پروردگار
نمودند رجعت بیثرب زمین
چه شد سال دیگر ده و دو نفر
برفتند نزدیک آن گردنه
به بندند از بهر یاری کمر

آمدن هفتاد نفر از انصار و بیعت کردن با سید ابرار یا علی مدد

گروهی مسلمان و کافر قرین
بآئین خود هر گروهی جدا
ز ارباب توحید ایمان شدند
حمایت کنانید از بهر من
دهد حق شما را بهشت برین
پس از حج بیائید سوی منا
نبی دید چون کار را در بنا
مسازید بیدار کس را ز خواب
سوی وعده که رفت خیر الانام

که بد نسل عبدالله ابن الحرام
بدیدند پرسیدان محرم
ز اولاد خزرج ایا شهریار
بسویم ز دیان دین آمده
بآئین اسلام دعوت نمود
بدیدند آثار صدق و صواب
بما از یهودان خبر میرسید
نمودند اسلام و دین اختیار
زبان پر درود و رسول بیقین
بیثرب نهادند رو از سفر
که در ذره اش بینی را نبه
بکارند نخل سعادت ثمر
از آن بیعت اولش نام شد
روان گشت مصعب بیثرب دیار
نهادند گردن در آن مقام
برکن مقام به بیت الحرام
که بر دین حقید قایم مقام
بخوانم نمایم رسالت ادا
نمائیم هر چه گوئی قبول
بگردن که او است در عرض راه
بود خانه جد من وعده گاه
نمائید اسرار خود را نهان
علی ولی حمزه عباس

پس از خزرج اوس هفتاد تن
بایشان رسول خدای ودود
بیا خواستند اسعد نیکنام
که هستیم فرمان بر آن سرور
که از هر چه دارید خود را نگاه
بنحوی که بر اهل اولاد خویش
بر این ها چه چیز است ما را ثواب
شما را دهد در عرب امتیاز
امیران شاهان عالم شوید
پس آنگاه عباس بن نضله گفت
بدانید ای اوس و خزرج تمام
بجنگ عرب رفت و حرب عجم
ببینید جای گذارید پا
در این شهر هر چند اقوام او
پس آنگاه عبدالله ابن الحرام
ابو الهیثم ابن تیهان نیو
بگفتند ای مرد ناهوشیار
فدا باد خون ترا خون ما
که داریم رو بر طریق وفا
که باشند ایشان دلیل شما
بنوعی که موسی دو و دو نقیب
بگفتند با سید المرسلین
پس از حکم حق جبرئیل امین

بآنجا رسیدند از مرد و زن
باتمام اسلام دعوت نمود
بر این معرور ابن الحرام
به بندیم از بهر خدمت کمر
نمائید حفظ و دهیدم پناه
گذارید پای حمایت به پیش
رسول خدا گفت حسن الجواب
بر ایشان کند مالک سرفراز
بزرگان اولاد آدم شوید

بقولی سه تن پیشتر زو براه
نهادند بر دعوت آن رسول
بگفتند بهر خود و کردگار
نبی گفت در عالم احتیاط
نگهداری اهل بیتم ز جان
بگفتند این شرطها را قبول
دهد حق جزای شما را بهشت
کند وارث ملک کسری و جم
بگفتند کردیم از جان قبول

گفتگوی عباس بن نضله با انصار و جواب عبدالله

که بر آنچه خواهید کردن قیام
بجنگ شهان جهان مستقیم
بیارید شرط اطاعت بجا
نباشند از جان و دل رام او
که بد والد جابر نیکنام
که بودند سالار کیهان خدیو
ترا هست این سخن چه کار
بقربان جانت بود جان ما
نخواهیم بود راه جفا

شما راست لازم قتال و جدال
شما را گر از دل بود آگهی
وگرنه مبادا دهیدش فریب
در ایشان عزیز منیع است باز
دگر اسعد ابن زراره که بود
نمودند با ابن نضله خطاب
بگفتند با مصطفی یار رسول
برای خود و بهر پروردگار
نبی گفت باید ده و دو نقیب

تعیین دوازده نقیب از انصار

شما هم دو شش تن کنید اختیار
مقرر کن ای حکمت کردگار
ده و دو نقیب شریف نجیب

نهادند و رفتند تا وعده گاه
سر انگشت ما بر دیدهای قبول
هر آن شرط خواهی بکن آشکار
که من با شما میکنم اشتراط
نمائید از فتنهای زمان
نمائیم اما بگو یا رسول
که عنبر سرشته است از خاک خشت
اطاعت نماید شما را عجم
فدایت سر و جان ما یا رسول
که با عقل جان شما باد جفت
در آن صرف کردن سر و مال و جان
که دارید با او سر همرهی
بریدش بشهر و دیار تو قریب
نباشد بر او دست دشمن دراز
بر ایشان باو ده سعادت سعود
خطا کی که خالی نبود از عتاب
مبادا شوی زین سخنها ملول
هر آن شرط خواهی بکن آشکار
نمائید تعیین سه نقیب نجیب
سه سرور فراز و کفیل شما
که مختار باشند آگه ز کار
کسی را که خود میکنی اختیار
دل خستگان جهان را طبیب

از آن قوم بد نه نفر خزرجی

از آن قوم بد نه نفر خزرجی
یکی رافع مالک نامدار
دگر اسعد ابن رافع دگر
ابو الهیثم ابن تیهان دگر
چه از گفته رحمت کردگار
که بندند از جان به خدمت کمر
چه گردید شیطان ز بیعت خبر
ندا کرد و گفت ای گروه قریش
که آوازه او جهان گیر شد
که آیند با هم بجنگ شما
بجنبید در پای آن گردنه
نبی گفت انصار دین را تمام
بتازیم امشب بر این انجمن
نبی گفت رخصت نداده هنوز
پس انصار از حکم آن شهریار
بدیدند استاده با تیغ تیز
نخواهید رفتن بچرخ کبود
بحق خدا کردگار حرم
نمودند پس مشرکان بازگشت
چه از پرتو مهر عالم فروز
بدیدند این آبها را که بود
نمودند پرسش ز احوال شب
که از اهل یثرب نداده است رو

همه راستگویان بری از کجی
دگر سعد بودش عباده پدر
عباده که بد صامت او را پدر
اسید حضیر آن یل نامور
نقیبان انصار شد آشکار
نمایند امداد خیر البشر

بر آن شیطان مشرکین را از بیعت انصار و شورش مشرکین

جهان از وجود شما سیر شد
برند از جهان آب و رنگ شما
ز گردن کشان شیاطین نبه
پراکنده گردید از این مقام
ربائیم سرهای ایشان ز تن
مرا کرد کار بهار تموز
پراکنده گشتند در کوهسار
بر آن گردنه حمزه پر ستیز
خرد گفت تا کور گردد حسود
که هر کس گذارد ببالا قدم
کشیدند خود را بدامان دشت
شب تیره بر مشرکین گشت روز
ز کین نبی چهره او
چه او بی خبر بود از حال شب
نه عهد و نه بیعت نه آن گفتگو

از آن شیطان یکی اسعد نیکنام
یکی منذر و والدش بود عمرو
سه دیگر از اوس بن ثابت بگفت
دگر سعد کو را سعادت فزود
نقیبان انصار ایشان تمام
رسانند بر عرش اعلام را

کنون اوس و خزرج بدو کرده رو
نگردیده تا صاف کار مصاف
نهادند بسیار از آن گروه
بگفتند انصار عالی مقام
نمائیم اطفال ایشان را یتیم
که سرهای ایشان نمایم درو
در آن وقت نزدیک شد کبر و منه
بگفتند بهر چه این اجتماع
بفرمود حمزه دلیر شجاع
زنم گردنش را بشمشیر تیز
فکندند سر از خجالت بزیر
ز هر سو بتفتیش کردند رو
بگفتند قوم تو همسنگ
ز انکار گردید از منکرین
نمودند تصدیق اولاد علاج

بر این معرور ابن الحرام
چه این رواحه خداوند امر
خرد مند گردن فراز و نجیب
خثیم پدر جد او عقبه بود
نمودند بیعت بخیر الانام
بگردن کشیدند اسلام را
روان شد بکوه بدامان کوه از کمر
بدفع محمد نگردید طیش
فلان جا نمایند بیعت باو
مدارید در دفع خود را معاف
ز هر دامنه رخ به بالای کوه
بفرما برآریم تیغ از نیام
نداریم ترس و نداریم بیم
بود کارها وقت را در گرو
بیایند کفار بر گردنه
نمودند در عالم ارتفاع
که اینجا ندارد کسی اجتماع
در این گردنه سامان نیز
برستند از جنگ آن سرفراز
نمودند از کار شب جستجو
کجا زندگانید بر جنگ
قسم خورد و در پیش آن سرور
بروز دگر رفت از مکه حاج

امان ده تا واگیرد از آسمان
جو از زمین از تو چنان آسمان
سه عدد مانع چنان نشست
سه بامدینه فرمان نشست

نبی گفت یا بدیکی از شما
او فتی اهل مدینه برجا
ز انقسم سعد شنیم دگر
عیم آنکه باب مدینه زر پدر

گفتند بان حبیب آله
که مرد و او یم او لیا نیاید
پس الکفو اسعد ار از فرزنا
که بیعو دخیر البشر در قبا

قرر خدمت مدینه زاده بر شتاب
رسیدی نبیل فلان فلان
وبی دیگران التماس رسول
مقرر خود ند بهر درد خول

نبی گفت آن محمد رسالت
نیاید بیاید بران جانگاه
اگر هم گفت ان جناب
گروت از ان اهل دهشت بیارت

نبی از برای سکینه قدوم
بمحمل سوار مدینه قدوم
نبی گفت آنجا نیاید بیاید
نزد خرش طلاق دیگر بیاید

بنیم مدینه مقام
بود پیاده وجد دشش ملایخ اهم
اگر گفت از خصمی بیاید
که گیرد شاید نیاید بیاید

زخدمت جدا گشت سوی شهر
بهیجی که آید از او هی قهر
کجی محمد او مصیبت بهر جنبش
چنین دیگه قدر سیده بیش

فرض ماند شهادتی در قبا
بشتل دراقه که تو خویشتن
نه منزل که تم این مدام
که در روز اول در ان زاد قدم

چه عزد لاید یا جو دگر
زیا یان دانند امیر نیز تو
رضایه رضای خدا و اد تو
زچشش نظر اه را فتاد تو

بر شته مصلح در خاز
نبی داشت در خانه او قرار
برای علی جو دراز نیاز
علی گفت آنجا نیاید بیاید

بر سیدن امیر المؤمنین در قبا بخانه حضرت رسول خدا و دخول
شدن ایشان بخانه او و توقف در خانه تا جایی که سایه

مشرف و بالا رخ شیر
رسول جهان آفرین یا دمن
سوی شهر او رد بدر
سبیکی چه بر جان آن مرد زن

سوی چه اهرا مدینه
روان از قبا گشت با ان شتاب
کشید زقدم از رسول ان
بزد یک ادی خطی از قبا

که ان با خانه سیچ نبا
برا بر شد گفتار گرا مر شتاب
جو علی رحمت کش شد
خانه دلان خانه تا

شهر و بدر ان جا
اگر دا سیچ و ار
از ان جا
شهر و بدر شد ار بدر

از انصار در بطدار
جفار سید گوشش نغم
کذار در سول خط الار کدم
که ان و بر پل
که در زد در شش خانه دل

که ان ناقه
که در خانه بخم الشت قدم
که جا که آشتر بگرد و فرو
نبی گفت آنجا نیاید بیاید

که اگر ان ر سد حال
بجا ر نشر بر بستر
نبی گفت آنجا نیاید بیاید
بود بمد اذر ها ل خانه

که مسجد بر نیا
بود بمد اذر ها ل خانه
یکی مرد سول خدا قال
سوی خانه

بره وای خود بر د ار باشت
شد ان خانه بر نفل ان خانه
نبی و یا بد و زان با نبال
دلان خانه گر آند کی نزول

خدش حال ان خانه خم
که ار باشت نهاد ند در وی قدم
دران خانه بود ند تنها چه گر
ولی بهر ار ب بن سجا گر

دران خانه اقا بن اقتدا
نبود ند با ان رسول خدا
یکی پیر مرد ان بود در ان سرا
که منزل دران کرد خیر البشر

دگر معنی ز معجزات که در مدینه واقع شده بنای مسجد

که او ما در حدا خانه بود
که از دبن رو بی خیر الخیر
ازاو و دیگر با هر دو بیار بود

برا ور د فرا و ا حترا
که ایکاش شق مقدور بود بهم گفا
شای چشم امید من بهر هم

رسول خدا چون کلاش شنید
برا نید با دست خود ان گشید
زا جار از امت کردن بنا
شا ند ید ار بهتر از چشم ما

نظر کرد بر روی سید ار
فرشد با نه ما نده بر سیچ
ازان معجزه مردم اندا کی
بوید ند از دیدا ر سکا

که دارد تحمد م عیسوی
بود نا بعش بر صراط سوی
شد ان خانه از خضرت
برای مر صنعای چا شت

بجا نه بهشت شفا در جان
علی خا مم مر صنعا ر سیل
دران خانه ره بر شه
در مسجد شد زمره شه ار

که مسجد برای عبا
دگر خانها بر اهل حجا ز
بنز دیک ان خانه پر نیم
که از مهر من این زمین

چه اسعد بود ان
بجا نه ان از گشر قبیل
نبی گفت اسعد نامور
که عصه بود از و فضل

چه اسعد بود ان
بگفته از ما سه بان قبل
فا نبی با دخت
تکلف نه مهر نشت

پس از فعال خیر الا م
نفر مود چه قیمت ان ما قبول
بیا نشد دگر بار گفت
به اشه خانه مان د

نبا شد اسک حسن ش
دران خانه ما فید شت
بگمند نو جاز بر ای آسا
بفعال ند و ان

که از حمه اور د شت
به نفس خدش اسو ا
چه اصحاب سک دا

بان حال ان آ
بود گفت ای رسید
بمن ده تا ان سک
که ذار م امر م

بود گفت ای امی
تو هم نیز دار سک دگر
فراه ان بو د ست
شود نگاه بر ز

مها بی چه از ان
بگشید ند بر بی
که خانه نمیا فت از شما
برای خود

شد از ا صحا
بر اینه خانه آ
نشین بر خانه آ
که مسجد بر نیا

چنا سوی سک وار
بود وقت فرو رب خیر
بنسج ز ا
بجا دار نا